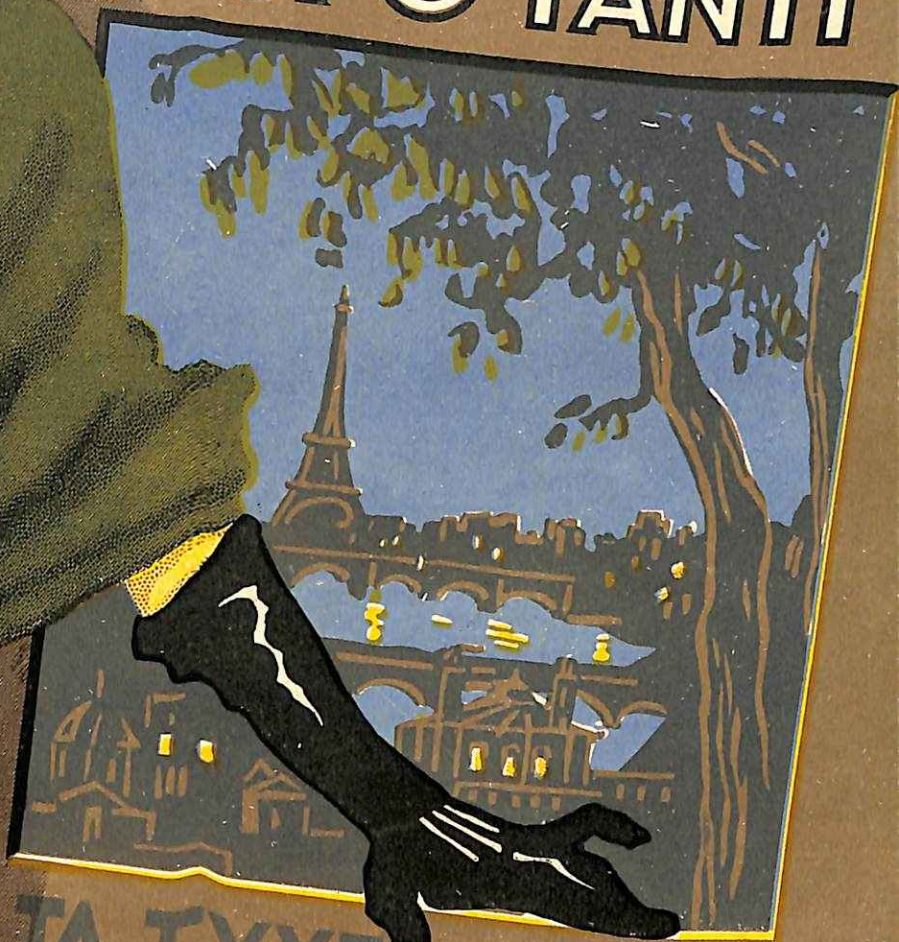

ΠΟΝΣΟΝ ΜΕ ΤΑΡΑΙΓ

Η Κυρία ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

5

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ"

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

"ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ",

ΜΑΪΟΣ 1935

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΑΧΕΙΟΥ

4402

ΑΙΔΙΟΝ ΔΕΚΕΥΤ ΔΤ
ΤΕΛΕΣΑΝ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΛΛΟΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΛΛΟΝΟΣ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑΙΓ

Η ΚΥΡΙΑ

ΜΕ ΤΟ

ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορο
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36036

ΑΘΗΝΑΙ

1935

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

Η ΚΥΡΙΑ

ΜΕ ΤΟ

ΜΑΥΡΟ ΤΑΝΤΙ

ΤΥΠΟΙΣ : Γ. Π. ΞΕΝΟΥ
ΒΙΡΓΙΝ. ΜΠΕΝΑΚΗ 9· ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΣΚΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΗΝΙ ΟΡΘΟΙΣΤΩΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο ΟΡΚΟΣ

Ἀπὸ τὰ ὀρθάνοιχτα παράθυρα τοῦ μεγάρου τοῦ μαρκη-
σίου Γκοντράν ντέ Λασὺ ξεχύνονταν ὁ λικνιστικὸς ρυθμὸς ἑνὸς
χοροῦ, ἀνακατεμένος μὲ τίς χαρούμενες φωνές καὶ τὰ εὐθυμα-
γέλια μιᾶς γιορτῆς.

Κι' ἀλήθεια, μέσα στὸ μεγαλόπρεπο ἐκεῖνο μέγαρο ὁ κό-
σμος γλεντοῦσε. Πρὶν λίγες ὥρες εἶχαν τελεσθῇ οἱ γάμοι τοῦ
οἰκοδεσπότη μὲ τὴν ὠραιότατη δεσποινίδα Ἀνιὲς ντέ Κουρ-
σέλ καὶ τώρα οἱ καλεσμένοι, ποὺ ἀνῆκαν ὅλοι τοὺς στὴν
ὕψηλὴ ἀριστοκρατία τοῦ Παρισιοῦ, ἀφήνονταν νὰ παρασυρ-
θοῦν ἀπὸ τὸν τρελλὸ στροβιλισμό τῆς μαζούρκας.

Τὸ ζευγάρι τοῦ Γκοντράν καὶ τῆς Ἀνιὲς συνεκέντρωνε τὰ
γεμάτα θαυμασμὸ βλέμματα ὄλων τῶν προσκεκλημένων. Οἱ
δυὸ νέοι ἀποτελοῦσαν ἀληθινὸ ταιριαστὸ ζευγάρι—στὴν ὁμορ-
φιά, στὰ νειᾶτα, στὰ πλούτη, στὴ χάρη. Καὶ στὸν κόσμον
ἐκεῖνον, ποὺ τὸ κουτσομπολιὸ ἔπαιρνε καὶ ἔδινε, δὲν βρισκό-
ταν κανένας ποὺ νὰ μπορῇ νὰ πῇ ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ ἀκόμα
οὔτε γιὰ τὴν νύφη, οὔτε γιὰ τὸν γαμπρό.

Ἀνῆκοντες κι' οἱ δυὸ στὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξη, εἶχαν ἐρω-
τευθῇ παράφορα κι' ὁ γάμος ἐρχόταν τώρα νὰ ἀποκορυφώσῃ

τὴν εὐτυχία τους. Κι' ἐνῶ χόρευαν σφιχταγκαλιασμένοι καὶ σιωπηλοί, τὰ μάτια τους μιλοῦσαν, μιλοῦσαν τόσον εὐγλωττα... Κι' ἔλεγαν τὸν πόθο ποὺ ἐνοιῶσαν νὰ μείνουν ἐπὶ τέλους μόνοι, μακριὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ξένων, ποὺ ἔκρυβαν τόσα ὑπονοούμενα, μακριὰ ἀπὸ τὸν θόρυβον ἐκείνων, ποὺ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ νοιώσουν τὴ χαρὰ ποὺ πλημμύριζε τὰ στήθη τους τὰ γεμάτα νειάτα, φλόγα, πόθους...

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά, μὰ ὥστόσο ὁ χορὸς ἐξακολουθοῦσε, πρὶν ζωηρὸς ἀπὸ πρὶν. Ἡ ἀνυπομονησία, ὅμως, τῶν νεονύμφων γιὰ νὰ μείνουν μόνοι αὖξανε ὀλοένα καὶ περισσότερο κι' οἱ δυὸ νέοι ζητοῦσαν τώρα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπαρατήρητοι, ὅταν ξαφνικὰ μέσα στὸ σαλόνι ἐκεῖνο, ποὺ ἀστραφταν τὰ διαδήματα τῶν κυριῶν, τὰ παράσημα καὶ οἱ ταινίες τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ποὺ οἱ ἔξωμες τουαλέτες συνωδεύονταν ἀπὸ ἄψογα φράκα, παρουσιάστηκε μιὰ ἀλλόκοτη μορφή, τυλιγμένη σὲ μιὰ μαύρη ταξειδιώτικη κάπα.

Ὁ ἄγνωστος καὶ παράξενος ἄνθρωπος χωρὶς νὰ δώσει μιὰ σημασία στὴν ἀνησυχία, ποὺ προκάλεσε ἡ ἀπότομη ἐμφάνισή του στοὺς προσκαλεσμένους, προχώρησε μέσα στὴ λαμπρὰ φωτισμένη αἴθουσα καὶ διευθύνθηκε στὸ ζευγάρι τοῦ Γκοντράν καὶ τῆς Ἀνιές, ποὺ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἐτοιμαζόταν νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν κρεβατοκάμαρα τους.

Στὴν ἐμφάνισή τοῦ ἀλλόκοτου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὁ Γκοντράν ντὲ Λασὺ γίνηκε κατάχλωμος κι' ἓνα νευρικό ἀνατρίχιασμα πηροῦνιασε ὅλο του τὸ κορμί. Ὡστόσο, ὅμως, κατορθώνοντας νὰ ξαναβρῇ σχεδὸν ἀμέσως τὴ ψυχραιμία του, στάθηκε στὴ θέση του θαρρετὰ καὶ περίμενε τὸν ξένο, ποὺ στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα πλησιάζοντάς τον, ἔσκυψε καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ βαθειὰ υπόκλιση. Ὁ Γκοντράν καθυσόχασε τότε τὴν κοπέλλα, ποὺ πρὶν λίγες ὥρες εἶχε γίνῃ γυναῖκα του στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων κι' ὀδηγώντας τὴν σ' ἓναν καναπέ, ἔστρεψε ὕστερα πρὸς τοὺς καλεσμένους του καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ χορὸ καὶ τὴ διασκέδασή τους.

Κι' ὅταν κι' αὐτὸ γίνηκε, ὁ Γκοντράν σκουπίζοντας μ' ἓνα ψηλὸ μπατιστένιο μαντήλι τὸν κρὺο ἰδρώτα ποὺ πρόβαλε στὸ μέτωπό του, ὡδήγησε τὸν μυστηριώδη ξένο σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιά τῆς αἴθουσας ἐκείνης, ποὺ ξανάρχισε νὰ πάλλεται ἀπ' τοὺς ρυθμοὺς τῆς μουσικῆς καὶ τὸ ἀνακάτωμα τῶν χαρούμενων φωνῶν καὶ γέλιων τῶν καλεσμένων, ποὺ τώρα σχολίαζαν τὸ περίεργο κι' ἀναπάντεχο ἐκεῖνο περιστατικό...

Ἡ συνομιλία τοῦ μαρκησίου ντὲ Λασὺ μὲ τὸν ξένο δὲν διήρκεσε πολὺ. Τὰ λίγα λόγια ποὺ μουρμούρισαν ἀναμεταξύ τους ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

— Ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, εἶπεν ὁ ξένος, βλέπω μὲ μεγάλη μου χαρὰ πὼς παντρεύεσαι. Ἐπιτρέψτέ μου νὰ σὰς εὐχηθῶ ζωὴ εὐτυχισμένη.

— Σὰς εὐχαριστῶ, λοχαγέ μου, ψέλλισε ὁ Γκοντράν.

Ὁ λοχαγὸς—ἀφοῦ αὐτὸν τὸν τίτλο τοῦ εἶχε δώσει ὁ Γκοντράν—ἔρριξε μιὰ ματιά στοὺς προσκαλεσμένους ποὺ διασκέδαζαν, κι' ὕστερα εἶπε.

— Βλέπω μὲ χαρὰ μου πὼς ἔχει συγκεντρωθῇ ἐδῶ ὀλόκληρο τὸ κοσμικὸ Παρίσι. Λυποῦμαι, ὅμως, πολὺ ποὺ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ σὰς στερήσω ἀπὸ τὴν συντροφιά τους...

— Τί ἐννοεῖτε ρώτησε ὁ μαρκήσιος προσποιούμενος πὼς δὲν καταλάβαινε τὴν κρυφὴ σημασία ποὺ εἶχαν τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Θὰ τὸ καταλάβετε σὲ λίγο! ἔκανε ὁ λοχαγός, ποὺ ἡ φωνή του πῆρε τώρα ἓνα σκληρὸ καὶ φρικτὸ τόνο. Ἀκολουθήστε με στὸν κήπο σας!

Καὶ χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ πῇ τίποτα ἄλλο, ἔστρεψε καὶ κατευθύνθηκε στὴν πόρτα, στὴν ἴδια ἐκείνη πόρτα ποὺ εἶχε προτεήτερά μὴ μέσα στὴν αἴθουσα. Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος, ρίχνοντας ἓνα τελευταῖο βλέμμα γεμάτο ἀπελπισία πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ἡ Ἀνιές, ποὺ ἀναρωτιῶταν τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά, ἀκολούθησε τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο, σὰν ν' ἀκολουθοῦσε τὴν ἴδια τὴ μοῖρα του.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κατέβηκαν, ἀμίλητοι πάντοτε, τὴν μεγαλο-

πρεπή μαρμάρινη σκάλα που ώδηγοῦσε στο πράσινο πάρκο καὶ ἀκολούθησαν μιὰ δενδροστοιχία. Περπάτησαν ἀρκετὴ ὥρα καὶ στο τέλος πλησίασαν σ' ἓνα κυκλικὸ χῶρο που γύρω του οἱ ἀνθισμένες τριανταφυλλιές σκίαζαν μερικὰ παγκάκια. Σὰν ἔφθασαν ἐκεῖ ὁ λοχαγὸς μὲ τὸν μαρκήσιο, πέντε σκιές σηκώθηκαν ἀπὸ τὰ παγκάκια καὶ παρατάχθηκαν στὴ γραμμὴ. Ἦσαν πέντε ἄνδρες, ντυμένοι ὁμοιόμορφα μὲ τὴν ἴδια ταξιδιωτικὴ κάπα, που φοροῦσε κι' ὁ λοχαγός, στο πλευρὸ δὲ τοῦ καθενὸς ὑπῆρχε κι' ἀπὸ ἓνα σπαθί.

Καὶ μέσα στὴν νεκρικὴ σιγαλιά, που ἦταν ἀπλωμένη μέσα στο πάρκο, ἀκούστηκε ἡ σκληρὴ φωνὴ τοῦ μυστηριώδους λοχαγοῦ που ἔλεγε:

— Μαρκήσιε Γκοντράν ντέ Λασύ, ἐτελέσατε σήμερα τοὺς γάμους σας χωρὶς νὰ πάρετε τὴ συγκατάθεση τῶν «Συντρόφων τοῦ Σπαθιοῦ» στὴν ὁργάνωση τῶν ὁποίων ἀνήκετε. Μήπως τὸ διαψεύδετε αὐτό;

— Ὅχι! ψέλλισε ὁ μαρκήσιος, ἀλλὰ θέλω νὰ σὰς ἐξηγήσω...

— Περιττό! τὸν διέκοψε ἡ ἴδια σκληρὴ φωνή. Τὰ συμφέροντα τῆς ὁργανώσεως μας ἀπαιτοῦν νὰ φύγετε αὐτὴ τὴ στιγμή γιὰ τίς Ἰνδίες, ὅπου σὰς περιμένει μιὰ σπουδαιότατη ἀποστολή. Δυὸ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας θὰ σὰς ὁδηγήσουν τώρα ἀμέσως στὴ Χάβρη, ἐκεῖ που σὰς περιμένει τὸ πλοῖο που θὰ σὰς μεταφέρει στὶς Ἰνδίες.

Μιὰ βαρεῖα σιωπὴ ἀπλώθηκε, που τὴν διέκοψε σὲ λίγο τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ μαρκησίου που εἶχε ἀνακτήσει ὅλη τὴν ψυχραιμία του.

— Ἀστειεύεσθε, βέβαια, εἶπεν ὁ νέος. Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν εὐτυχία που μὲ περιμένει καὶ που τόσο πολέμησα γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω, γιὰ νὰ ἐκτελέσω αὐτὴ σας τὴν διαταγὴν;

Ξανά ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ, ἄτεγκτη καὶ σκληρὴ:

— Ὡστε ἀρνεῖσθε νὰ ὑπακούσετε τὴ διαταγὴ τῶν «Συντρόφων τοῦ Σπαθιοῦ».

— Μάλιστα!

Ἡ λέξη αὐτὴ ἀντήχησε σὰν μιὰ πιστολιά μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά, ἐνῶ ἓνα ἀπειλητικὸ μουγγρητὸ ἀκούγονταν ἀπὸ μέρους τῶν ἑξὶ συντρόφων.

Μὰ πάλι ἐπενέβη ὁ λοχαγός που ρώτησε:

— Ὡστε, μαρκήσιε Γκοντράν ντέ Λασύ, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή διαρρηγνύετε τὸν δεσμό σας μὲ τὴν ὁργάνωση τῶν «Συντρόφων τοῦ Σπαθιοῦ»;

— Μάλιστα!

— Ξέρετε, ὅμως, τί λέει ὁ μυστικὸς κώδιξ τὸν ὁποῖον ὥρμιστήκαμε νὰ τηρήσουμε ἐμεῖς οἱ ἑπτὰ ξιφομάχοι, που ἀποτελοῦμε τὴν ὁργάνωση τῶν «Συντρόφων τοῦ Σπαθιοῦ»; Ξέρετε πὼς ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς συντρόφους που θὰ θελήσῃ νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ὁργάνωση καὶ τὸν ὄρκο που ἔδωσε, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μονομαχήσῃ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους;

— Μάλιστα!

— Καὶ εἴσθε ἔτοιμος νὰ τηρήσετε τὸν ὄρκο που δώσατε, ὅπως τὸν δώσαμε καὶ ἐμεῖς!

— Μάλιστα!

Ἡ φωνὴ τοῦ Γκοντράν φανέρωνε ὅλη τὴν ἀποφασιστικότητά του. Τότε ὁ λοχαγός προχώρησε δυὸ βήματα καὶ εἶπε:

— «Σύντροφοι τοῦ Σπαθιοῦ», ὁ σύντροφος Γκοντράν ντέ Λασύ θέλει νὰ μὰς ἐγκαταλείψῃ. Σύμφωνα μὲ τὸν ὄρκο που δώσαμε θὰ χτυπηθοῦμε ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον μαζί του καὶ θὰ κάνομε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουμε, γιὰ νὰ μὴν προδώσῃ μιὰ μέρα τὰ μυστικά μας. Καὶ θὰ χτυπηθοῦμε μαζί του κατὰ τὴν ἑξῆς σειρὰ: Πρῶτος ἐγώ, ὁ λοχαγὸς Λεόν, ὁ ἀρχηγός. Ἄν σκοτωθῶ, θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ ὁ βαρῶνος ντέ Μορ-Ντιέ κι' ὕστερα κατὰ σειρὰν ὁ κ. Ἐμμανουήλ Σαλαμπέρ, ὁ ὑπολοχαγός Ἐκτωρ Λαμπλέν, ὁ ὑποκόμης Ὁκτάβιος ντέ Ρομὰ καὶ τελευταῖος ὁ κόμης ντ' Ἀστί. Εἴμαστε σύμφωνοι, κύριοι;

Οἱ πέντε ἄνδρες ἀπάντησαν μὲ μιὰ φωνή:

— Σύμφωνοι!

Κι' ὕστερα ὁ Γκοντράν εἶπε:

— Κι' εγώ είμαι απολύτως σύμφωνος. Λοχαγέ μου, είμαι στη διάθεσή σας.

Μισή ώρα αργότερα, σκοντάφτοντας σέ κάθε βήμα και συγκρατώντας με κόπο ένα ούρλιασμα πόνου, πού ανέβαινε στα χείλη του, ο μαρκήσιος Γκοντράν ντε Λασού, επέστρεψε στη μεγάλη αίθουσα πού εξακολουθοῦσε ακόμα ο γαμήλιος χορός. Δεν φορούσε παρά μόνο το μεταξωτό πουκάμισό του, πού στο μέρος της καρδιάς ήταν κατακόκκινο από το αίμα.

Η μονομαχία δεν είχε διαρκέσει πολύ ώρα. Και οι έπτά άνδρες πού αποτελούσαν την «Συντροφιά του Σπαθιοῦ» ήσαν τρομεροί ξιφομάχοι, πού ακριβώς σ' αυτή την ικανότητά τους είχαν στήσει για να συμπήξουν την άλλόκοτη ομάδα τους, πού χάρις στα έγκλήματα στα όποια κατέφευγε είχε κατορθώσει να γίνει το φόβητρο της Γαλλίας. Οι έπτά σύντροφοι έμφανίζονταν στον κόσμο σαν να μην γνώριζε ο ένας τον άλλο. Κι' όμως, ύπεστήριξε ο ένας τον άλλο φανατικά σέ κάθε περίπτωση, μη διστάζοντας να καταφεύγουν σέ δολοφονίες και άλλα έγκλήματα, πού τα δικαιολογοῦσαν με τις μονομαχίες στις όποιες προκαλοῦσαν τα θύματά τους. Μ' αυτό τον τρόπο είχαν κατορθώσει όλοι τους να αποκτήσουν δόξα, πλούτη, έρωτα. Κι' έπειδή ακριβώς είχαν επιτύχει στη ζωή τους έτρεμαν μήπως κανέναν τους έγκαταλείψει την έγκληματική συντροφιά και προδώσει τα μυστικά πού θα τους ώδηγοῦσαν όλους τους στα κάτεργα αν όχι στη λαιμητόμο.

Ο Γκοντράν ντε Λασού ήταν κι' αυτός σπουδαίος ξιφομάχος, μά κανέναν από τους «Συντρόφους του Σπαθιοῦ» δεν μπορούσε να φθάσει απ' αυτής της απόψεως τον αρχηγό τους, τον τρομερό λοχαγό Λεόν. Κι' έτσι μόλις ο λοχαγός και ο μαρκήσιος σταύρωσαν τα σπαθιά τους και προτοῦ ακόμα τελειώσουν οι τυπικοί διαξιφισμοί της αρχής κάθε μονομαχίας, ο λοχαγός Λεόν χύθηκε με όρμη και το σπαθί του πέρασε πέρα για πέρα το στήθος του δυστυχισμένου μαρκησιού.

Ο Γκοντράν σωριάστηκε κατά γής αναίσθητος. Οι «Σύντροφοι του Σπαθιοῦ» τον πλησίασαν τότε, έρριξαν μιὰ ματιά

στο αναίσθητο εκείνο κορμί και διεπίστωσαν πώς δεν του έμενε πολλή ζωή. Ο λοχαγός Λεόν τράβηξε το σπαθί του απ' το πληγωμένο κορμί, το σκούπισε στο πυκνό γρασίδι και οι έξμυστηριώδεις άνθρωποι, άφοῦ κουκουλώθηκαν καλά—καλά στις κάπες τους εξαφανίστηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Η νυχτερινή δροσιά έκανε τον μαρκήσιο να συνέλθει σέ λίγο απ' το τραῦμα του. Συγκεντρώνοντας τότε όλες του τις δυνάμεις, άρχισε να σέρνεται προς το μέγαρο, πού μέσα του εξακολουθοῦσε ακόμα το γλέντι του γάμου.

Με κόπο ανέβηκε τα μαρμάρινα σκαλοπάτια, πέρασε ύστερα τον έρημο διάδρομο κι' ανοίγοντας την πόρτα της αίθουσας του χοροῦ, σωριάστηκε στο πάτωμα, μη μπορώντας πιά να κρατηθί στα πόδια του, ενώ το αίμα ανάβλυζε σαν πίδακας από την πληγή του.

Η ξαφνική εκείνη τραγική εμφάνιση γέμισε φρίκη τους προσκαλεσμένους, πού σταμάτησαν άμέσως το χορό και έσπευσαν να βοηθήσουν τον μαρκήσιο. Μά αφήνοντας μιάν άγρια κραυγή, γεμάτη σπαραγμό και πόνο, η Άνιές, η νεαρή νύμφη, ώρμησε προς το μέρος πού κοιτόταν αναίσθητος ο άντρας της και πέφτοντας άπάνω στο κορμί του άρχισε να το γεμίζει με φλογερά φιλήματα. Μερικοί φίλοι, όμως, του σπιτιού κατώρθωσαν να την παραμερίσουν, σήκωσαν το μαρκήσιο και με χίλιες προφυλάξεις τον μετέφεραν σ' ένα ντιβάνι και τον ξάπλωσαν πάνω του. Ύστερα έσπευσαν να καλέσουν ένα γιατρό.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο πληγωμένος συνήλθε ξανά και άκούοντας ότι οι φίλοι του ζητοῦσαν ένα γιατρό, χαμογέλασε παράξενα. Με φωνή συγκεκριμένη τους έξήγησε πώς το τραῦμα του ήταν θανατηφόρο και πώς κάθε προσπάθεια για να τον σώσουν θα ήταν μάταιη. Ένας μονομάχος σαν κι' αυτόν ήξερε από τραύματα και πληγές και ο μαρκήσιος καταλάβαινε πώς το χτύπημα του λοχαγοῦ Λεόν δεν του άφηνε πλέον καμμιάν έλπίδα ζωής.

Τότε οι φίλοι του θέλησαν να μάθουν λεπτομέρειες για τον τρόπο πού είχε πληγωθί. Άλλοι λέγανε πώς θα είχε πέσει

θῶμα ἑνὸς δολοφόνου κι' ἄλλοι πὼς θὰ εἶχε ξιφομαχήση μὲ τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο πού εἶχε ἐμφανισθῇ ἀπρόσκλητος στὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ. Μὰ ὁ Γκοντράν ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ οἰανδήποτε ἐξήγηση, λέγοντας μόνο πὼς εἶχε πληγωθῇ σ' ἕναν ἔντιμον ἀγῶνα, πού δὲν μποροῦσε νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ ἐλατήρια του. Ὑστερα, νοιώθοντας ὀλοένα τὶς δυνάμεις του νὰ ἐξαντλοῦνται, ζήτησε νὰ τὸν ἀφήσουν γιὰ μιὰ στιγμή μόνο καὶ νὰ τοῦ στείλουν τὴν Ἀνιές, στὴν ὁποία ἤθελε νὰ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Ὁ γιατρός πού εἶχε φθάσει στὸ μεταξὺ κι' εἶχε ρίξει μιὰ γρήγορη ματιά στὸ τραῦμα, εἶχε ἀποσυρθῇ κουνώντας τὸ κεφάλι καὶ μурμουρίζοντας πὼς ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσουν τὶς θελήσεις του, γιατί ὁ θάνατός του δὲν ἦταν πιά παρὰ ζήτημα λίγων λεπτῶν.

Ὁ πληγωμένος ἔμεινε μόνος στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο πού συνήθως τοῦ χρησίμευε γιὰ γραφεῖο. Συγκεντρώνοντας ὅσες δυνάμεις τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ντιβάνι πού βρισκόταν ξαπλωμένος καὶ σύρθηκε ἴσαμε ἕνα κομψὸ τραπεζάκι πού πάνω του ἀκούμπησε. Ὑστερα πάτησε μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ ἀδιόρατη προεξοχή κι' ἕνα κρυμμένο ἐλατήριο ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ ἕνα μυστικὸ συρτάρι. Ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ὁ μαρκήσιος ἔβγαλε μιὰ ψιλοδουλεμένη κασετίνα ἀπὸ ἔβενο καὶ χρυσό, ἔκλεισε προσεκτικὰ τὸ μυστικὸ συρτάρι καὶ ἀγκομαχώντας γύρισε στὸ ντιβάνι ἀφήνοντας τὸ ἀνάσθητο σχεδὸν κορμί του νὰ σωριαστῇ πάνω του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ στὸ ἀνοιγμα πρόβαλε ἡ μορφή τῆς Ἀνιές. Μιὰ ἐκφραση ἀνείπωτου πόνου ἦταν ξεχυμένη στὸ ὠραιότατο πρόσωπο της, πού εἶχε πάρει τώρα μιὰ νεκρική ὠχρότητα. Ἡ νέα προσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῇ, μὰ τὰ δάκρυα της, σὰν λαχταριστὰ μαργαριτάρια κυλοῦσαν στὰ κάτωχρα μάγουλά της. Κι' οἱ λυγμοὶ πού κατάρθωνε νὰ πνίγῃ ἀνεβοκατέβαζαν τὸ στήθος της, τὸ στήθος αὐτὸ τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ νειᾶτα, ἀγάπη καὶ πόνος. Προχώρησε λίγα βήματα καὶ φθάνοντας κοντὰ στὸ ντιβάνι γονάτισε καὶ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὸ ἀνάσθητο ἐκεῖνο σῶμα, πού σὲ λίγο θὰ

ἦταν νεκρό, τὸ σῶμα ἐκεῖνο πού δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ ἐρωτικά.

Στὴ θερμὴ ἐπαφή τῆς γυναικείας σάρκας, ὁ Γκοντράν συνήλθε κι' ἕνα ἀχνὸ χαμόγελο ἀνθίσε στὰ κέρνα χεῖλη του. Ὑστερα παίρνοντας τὸ παγωμένο χέρι τῆς γυναικείας του, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη καὶ τὸ φίλησε, δίνοντας σὲ ἐκεῖνο τὸ φιλὶ ὅλο τὸ πάθος καὶ ὅλη τὴν φλόγα πού τοῦ εἶχαν ἀπομείνει.

— Ἀνιές, μурμουρίσε ὁ ἐτοιμοθάνατος, ἦταν γραφτὸ νὰ μὴν ἀπολαύσουμε τὴν εὐτυχία, πού τόσα κάναμε γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουμε. Ἡ κακὴ μοῖρα πού βάραινε πάνω μου δὲν θέλησε νὰ χτυπήσῃ μινάχα ἐμένα, τὸν ἔνοχο. Κι' ἔτσι ἐσὺ εἶσαι τὸ ἄθῶο θῶμα τῆς πιὸ ἀφάνταστης τραγωδίας...

Ἡ φωνὴ τοῦ Γκοντράν, βαρειά, μισοπνιγμένη ἔβγαине μὲ κόπο ἀπὸ τὸ ξεραμένο λαρύγγι του. Ἡ Ἀνιές, πνίγοντας τὸν πόνον της, τὸν ἰκέτευσε νὰ σιωπήσῃ, γιατί καταλάβαινε πὼς μὲ κάθε λέξη πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ στόμα του, ἔφευγε λίγη-λίγη καὶ ἡ λιγοστὴ ζωὴ πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει.

— Δὲν πρέπει νὰ σιωπήσω, λατρευτὴ μου, εἶπε ὁ Γκοντράν. Εἶμαι τώρα καταδικασμένος καὶ σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχω πιά. Πρέπει, ὅμως, προηγουμένως νὰ μάθῃς ποιὸς πραγματικὰ εἶμαι καὶ γιατί πεθαίνω σήμερα, προτοῦ γευθῶ τὴν εὐτυχία, πού γιὰ τὴν κατάκτησή της ἀφιέρωσα τὴν ζωὴ μου καὶ πούλησα τὴν ψυχὴ μου στὸ Σατανᾶ.

Ἐνα ρίγος φρίκης πέρασε τὴ ραχοκοκκαλιά τῆς νέας στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν πού ἔκρυβαν τόσο τρομερὴ σημασία. Μὰ ὁ ἐτοιμοθάνατος δὲν τῆς ἄφησε καιρὸ γιὰ νὰ πῇ αὐτὴ μιὰ λέξη καὶ συνέχισε μὲ φωνὴ πού ὀλοένα γινόταν χαμηλότερη, πού μόλις ἀκούγονταν.

— Ἀγάπη μου, πᾶνε δέκα χρόνια ἀπὸ τότε πού σὲ πρωτογνώρισα, ἀπὸ τότε πού μικρὴ παιδούλα, δέκα πέντε χρονῶν, κοίταζες τὸν κόσμον μὲ τὰ ἄθῶα σου μάτια σὰν κάτι τὸ πολὺ καλὸ καὶ τὸ πολὺ ὁμορφό. Δὲν μποροῦσες βέβαια, τότε, νὰ φαντασθῇς πὼς σ' αὐτὸ τὸν κόσμον ἐπικρατεῖ ἡ κακία καὶ βασιλεύει ὁ πόνος.

«Εσύ, συνέχισε ο μαρκήσιος, ήσουν ή χαϊδεμένη μοναχόκορη ενός από τούς πλουσιώτερους ανθρώπους της Γαλλίας... Τό μέλλον σου χαμογελοῦσε λαμπρό καί σου ὑπέσχετο τήν πιό ανέφελη εὐτυχία. Ἐνῶ ἐγώ... Ἐγώ δέν ἤμουν παρά ἕνας ἄνθρωπος πού μόνη μου περιουσία ἦταν ὁ ἀριστοκρατικός τίτλος μου. Εἶχα καταστραφῇ στοῦ χαρτοπαίγνιο καί τὸ μόνο πού μοῦ ἔμενε νά κάνω ἦταν νά φυτέψω στοῦ κεφάλι μου μιὰ σφαῖρα, γιά νά μὴν κηλιδώσω τὸ τιμημένο ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου...»

» Καί τότε σέ γνώρισα. Ἀγαπηθήκαμε. Καί κατάλαβα πῶς κάτι καινούργιο πρόβαλε γιά μένα στή ζωή, κάτι καινούργιο πού μοῦ ἔδινε τή δύναμη νά παλέψω, νά πολεμήσω, νά νικήσω τὸ πεπρωμένο μου. Ἡ ἀγνή μορφή σου θά μέ καθωδηγοῦσε τώρα στή ζωή, καί γιά νά σέ κατακτήσω, νά σέ κάνω δική μου, νά σέ πάρω ἀπό τούς διάφορους γαμπρούς, πού διαμφισβητοῦσαν μεταξύ τους τήν τιμή καί τήν εὐτυχία νά σέ ὀδηγήσουν στόν βωμό τοῦ ὕμεναιου. Ἦμουν ἔτοιμος νά κάνω τὸ πᾶν, νά τὰ βάλω μέ ὄλο τὸν κόσμο, γιὰτί ἤξερα πῶς κι' ἐσύ μ' ἀγαποῦσες, πῶς θαρχόταν μιὰ μέρα πού θά μοῦ χάριζες τήν μεγαλύτερη εὐτυχία πού μπορεῖ νά νοιώσῃ ἕνας ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...

Ὁ Γκοντράν σταμάτησε ἔξαντλημένος. Τὰ μάτια του εἶχαν πάρει τήν ἀλλόκοτη ἐκείνη γυαλάδα πού προαναγγέλλει τὸ μοιραῖο τέλος. Κι' ἡ Ἀνιές τὸν ἄκουγε, ἀφήνοντας τὰ δάκρυα τῆς νά τρέχουν ἀπὸ τὰ ὁμορφα γαλανὰ τῆς μάτια.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά σιωπῆς, ὁ ἐτοιμοθάνατος συνῆλθε κάπως, καί ἐξακολούθησε μέ φωνή πού μόλις ἀκουγόταν:

— Καί τότε παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας καταχθόνιος ἄνθρωπος, πού προσωποποίησε στὰ μάτια μου τὸν ἴδιο τὸν Μεφιστοφελή. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ λοχαγὸς Λεόν, πού ἀγνωστο πῶς πληροφορήθηκε τὸν ἔρωτα μου γιά σένα. Ἦρθε, λοιπόν, μιὰ μέρα καί μοῦ μίλησε, μοῦ μίλησε ὥρα πολλή... Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκα νά τὸν ἀκούσω... Μὰ τὰ λόγια του ἦσαν τόσο πειστικά, μοῦ παρουσίαζε τήν εὐτυχία μου τόσο χειροπιαστή, μοῦ ἀπέδειξε τόσο καλά, πῶς

μόνον ἂν συνεργαζόμουν μαζί του θά γινόμουν πλούσιος καί δυνατὸς γιά νά μπορέσω νά σέ ζητήσω ἀπὸ τὴν οἰκογένεια σου, πού ἄθελά μου λύγισα καί δέχθηκα τὴν τρομερὴ πρότασή του.

— Τί σοῦ πρότεινε ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ρώτησε ἡ Ἀνιές μέ φωνή πού παλλόταν ἀπὸ ἀγωνία μαζί καί πόνο.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀπάντησε ὁ ἐτοιμοθάνατος, εἶχε συγκεντρώσει γύρω του πέντε ἄλλους ἄνθρώπους, κυρίους τοῦ κόσμου ὅλου, πού, ὅμως, εἶχαν τὴν τιμή τους κηλιδωμένη, ἢ κάποια μυστικὴ ἀτιμία στή συνείδησή τους. Μοῦ πρότεινε τότε νά ἐνωθῶ μαζί τους, ἐγώ πού δέν εἶχα παρά ἕνα τρομερὸν ἔρωτα στήν καρδιά, κι' ἐγώ ἐδέχθηκα. Ἔτσι γίναμε ἑπτὰ σέ κείνη τὴν ὁμάδα, κι' ὅλοι μας εἴμασταν τρομεροὶ σπαθισταί, οἱ καλύτεροι ξιφομάχοι τῆς Γαλλίας. Κι' ὁ ἄνθρωπος πού μᾶς συγκέντρωσεν ὅλους, ὁ σατανικὸς αὐτὸς λοχαγὸς Λεόν, πού ἔγινε ἀρχηγὸς μας καί στόν ὁποῖον ὠρκιστήκαμε ὑπακοή, μᾶς ἔδινε τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο ὄνομα: «Οἱ σύντροφοι τοῦ Σπαθιοῦ»...

— «Οἱ Σύντροφοι τοῦ Σπαθιοῦ»! μουρμούρισε ἡ Ἀνιές.

— Κι' ἔτσι πούλησα τὴν ψυχὴν μου στοῦ Σατανᾶ, ἔξακολούθησε ὁ μαρκήσιος, μόνο καί μόνο γιά νά σέ κατακτήσω ἀγαπημένη μου. Ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ἐμεῖς οἱ ἑπτὰ, πού φαινομενικά δέν γνωρίζομασταν μεταξύ μας, κρατήσαμε στὰ χέρια μας τὴ ζωὴ καί τὴν κίνηση τοῦ Παρισιοῦ. Ἐνας ἀπὸ μᾶς ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκα ενός στρατηγοῦ, σκοτώσαμε τὸν στρατηγὸ σέ μονομαχία καί ἡ χήρα του παντρεύτηκε τὸν σύντροφό μας... Ἐνας ἄλλος πάλι ἐπρόκειτο ν' ἀποκληρωθῇ. Μιὰ σπαθιά τὸν ἀπῆλλαξε ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον συγκληρονόμο του. Κι' ἔτσι, κατὰ τὰ δέκα αὐτὰ χρόνια, ἐμεῖς οἱ ἑπτὰ ἀνώνυμοι δολοφόννοι, πού ἀποτελούσαμε τὴν ὀργάνωση τῶν «Συντρόφων τοῦ Σπαθιοῦ» σκορπίσαμε τὸ πένθος στοῦ δρόμο μας, μαζέψαμε κληρονομίες, δόξες, τιμές, ἐγίναμε πλούσιοι καί δυνατοί...

— Φρίκη! μουρμούρισε ἡ Ἀνιές, πού κοίταζε τώρα τὸν ἐτοιμοθάνατο ἄντρα τῆς μέ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὸν τρόμο, μπροστὰ στή φοβερὴ ἐκείνη ἀποκάλυψη. Φρίκη!

— Ναι, Ἀνιές, ἔκανε ὁ Γκοντράν μέ πόνο, ἐνῶ δυὸ δάκρυα

ὕγραιναν τις ἄκρες τῶν ματιῶν του, ἔχεις δίκηο! Ὑπῆρξα ἄτιμος καὶ δειλός, τὸ ξέρω! Μὰ ὅτι ἔκανα, τὸ ἔκανα γιὰ σένα καὶ μόνο γιὰ σένα. ὦ, σ' ἀγαποῦσα, Ἀνιές, σ' ἀγαποῦσα, ὅπως κανένας ἄλλος ἄνθρωπος δὲν ἀγάπησε στὸν κόσμο! Γιὰ νὰ σὲ κατακτῇσω ἔγινα κακοῦργος, δολοφόνος, ληστής! Κι' ὅμως, βλέπεις πὼς οἱ ἀτιμίες μου μοῦ χάρισαν τὸ φευγαλέο μονάχα ὄραμα τῆς εὐτυχίας. Εἶσαι γυναῖκα μου κι' ὅμως δὲν ἔγινες δική μου! Πεθαίνω χωρὶς νὰ νοιώσω τὴν εὐτυχία ποὺ γιαιτὴν θυσίασα τὴν τιμὴ μου καὶ τὴ ζωὴ μου!

Τὰ λόγια αὐτὰ συγκίνησαν τὴν Ἀνιές, ποὺ ἀφήνοντας τὰ δάκρυα τῆς νὰ κυλίσουν ἐλεύθερα, εἶπε μὲ φωνὴ σταθερή:

— Ἀγαπημένε μου Γκοντράν, τὴν ἐπίσημη τοῦτη στιγμή σοῦ λέω πὼς ἡ ἐξομολόγησή σου δὲν στάθηκε περιττή. Σὲ ἀγαποῦσα ὡς τώρα τρελλά· ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμα πιὸ πολύ. Αὐτὰ ποὺ ἐσὺ ὀνομάζεις ἀτιμίες σου καὶ ἐγκλήματά σου, γίνονται στὰ μάτια μου ὑπέροχες πράξεις ἡρωϊσμοῦ, ἀφοῦ ἐγίναν πρὸς χάριν τοῦ ἔρωτος. Γιατί ὁ ἔρωτας εἶναι δυνατότερος ἀπὸ τὴν τιμὴ, εἶναι δυνατότερος κι' ἀπ' αὐτὸν ἀκόμα τὸν θάνατο!

Ἐνα χαμόγελο ὑπέρτατης ἀγαλλιᾶσεως ἄνθισε στὰ χεῖλη τοῦ μαρκησίου, ποὺ μουρμούρισε:

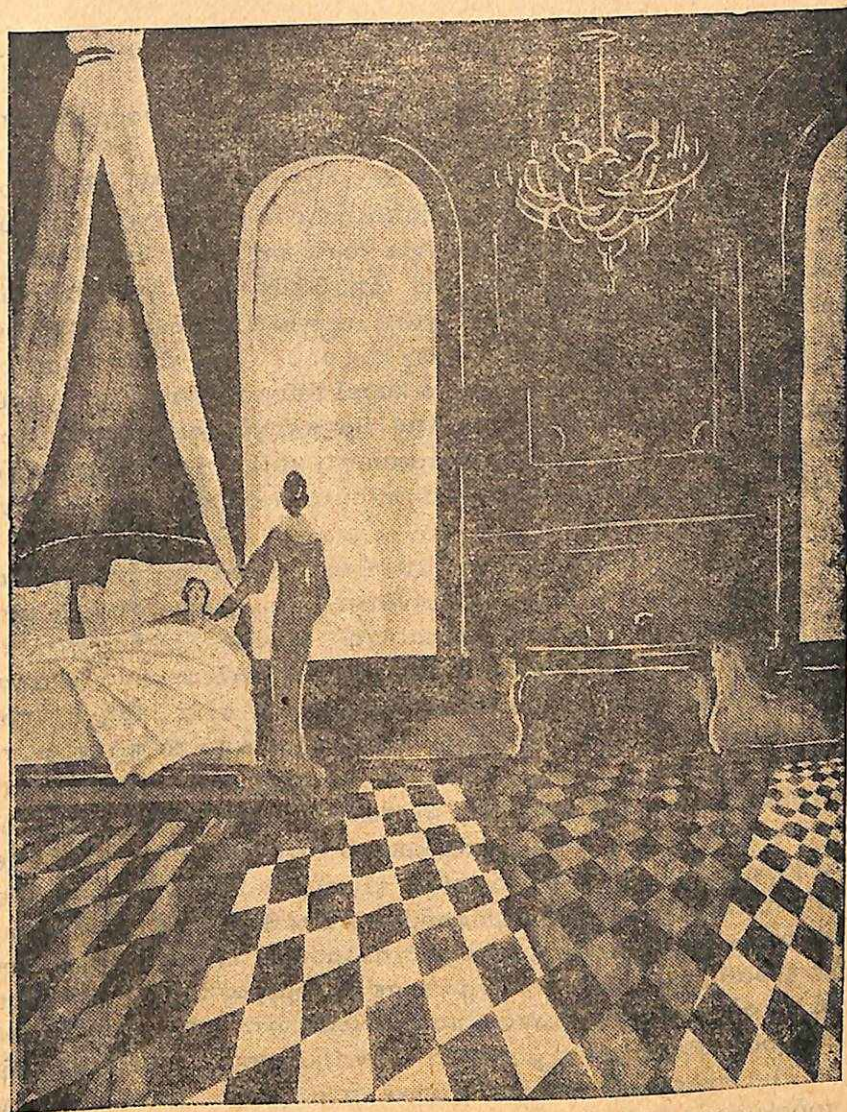
— Ἀνιές μου! Ἀγαπημένη μου!

Κι' ὕστερα, καταλαβαίνοντας πὼς τὸ τέλος του πλησίαζε καὶ πὼς δὲν τοῦ ἔμεναν πιά παρὰ λίγα λεπτὰ ζωῆς, μουρμούρισε:

— Σὲ λίγο θὰ πεθάνω καὶ θὰ σ' ἀφήσω ὀλομόναχη στὴ ζωὴ. Ἀλλὰ ἡ μαρκησία Ἀνιές ντὲ Λασὺ δὲν εἶναι ἀπὸ τίς γυναικοῦλες ἐκεῖνες ποὺ χρειάζονται προστασίες. Τὴν περιουσία μου, ποὺ εἶναι ἀτιμασμένη, δὲν τὴν χρειάζεσαι γιὰ νὰ ζήσης. Τὴν χρειάζεσαι, ὅμως, γιὰ νὰ φέρῃς εἰς πέρας τὸ μεγάλο ἔργο ποὺ θέλω νὰ σοῦ ἀναθέσω...

Τῆς ἔδωσε ὕστερα τὸ ἐβένινο κουτάκι, λέγοντάς της:

— Ἐδῶ μέσα θὰ βρῇς ὅλα τὰ ἔγγραφα ποὺ ἀναφέρονται στὴ δράση τῆς «Συντροφικῆς τοῦ Σπαθιοῦ». Νὰ τὰ χρησιμοποίῃς ὅταν καταλάβῃς πὼς ἔφθασε ἡ κατάλληλη στιγμή...

— Ὁρκίζομαι στὸν ἔρωτά μου καὶ στὸ ἱερὸ αἷμα ποὺ βάφει τὸ χέρι μου, πὼς τὸ μαῦρο γάντι δὲν θὰ τὸ βγάλω προτοῦ ἐκδικηθῶ τοὺς «Συντρόφους τοῦ Σπαθιοῦ» γιὰ τὸν ἄγριο θάνατό σου!

• ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ •
• ΕΚΔ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ» •

Ένας ρόγχος άκούστηκε τότε κι' ύστερα ένα μурмουρητό που μόλις έφθανε στα αυτιά της νέας γυναίκας :

— Μη λησμονήσης τὰ όνόματα : λοχαγός Λεόν, βαρώνος ντέ Μορ-Ντιέ, Έμμανουήλ Σαλαμπέρ, ύπολοχαγός Έκτωρ Λαμπλέν, ύποκόμης Όκτάβιος ντέ Ρομά και κόμης ντ' Άστί... Αυτοί είναι οί «Σύντροφοι του Σπαθιού» που δολοφόνησαν έμένα τόν σύντροφό τους... γιατί... γιατί ήμουνα εύτυχισμένος... Εύτυχισμένος απ' την αγάπη σου... την αγάπη σου...

Ένας σπασμός σπάραξε τὸ κορμί του μαρκησιού ντέ Λασού, που ύστερα έμεινε ακίνητο. Από την πληγή του στήθους του ανάβλυσε καινούργιο, κατάμαυρο και πηχτό αίμα. Τὰ χείλια του κουνήθηκαν για μιὰ τελευταία φορά και ψέλλισαν :

— Μη λησμονήσης...

Η Άνιές σηκώθηκε τότε από τὸ πλευρό του άνδρός της. Η ύπεροχη εκείνη γυναίκα φαινόταν εκείνη την στιγμή σαν τὸ άγαλμα της άπελπισίας και του μίσους. Έπλησίασε τὸ δεξι χέρι στο στήθος του άνδρός της, τὸ χαίδεψε απαλά-άπαλά, κι' ύστερα τὸ άφησε ώρα πολλή πάνω στην πληγή, που ανάβλυζε τὸ αίμα. Όστερα έσκυψε, πήρε από τὸ πάτωμα τὸ μαυρο της γάντι που εΐχεν αφήσει νὰ πέση και τὸ φόρεσε στο καταματωμένο της χέρι. Και με φωνή αλλόκοτα έπίσημη εΐπε :

— Όρκίζομαι στον έρωτά μου και στο ιερό αίμα που βάφει τὸ χέρι μου, πὼς τὸ μαυρο' αυτό γάντι δέν θα τὸ βγάλω προ- του έκδικηθῶ τούς «Συντρόφους του Σπαθιού» για τόν άγριο θάνατό σου! Όρκίζομαι πὼς τὸ αίμα που έχω στο χέρι μου θα ξεραθῇ εκεί και θα μείνη ἴσαμε την ήμέρα που θα τὸ πλύνω με τὸ αίμα τῶν ανθρώπων που σέ σκότωναν! Κοιμήσου τώρα ήσυχος, αγαπημένε μου! Η γυναίκα σου θα σέ έκδικηθῇ!

Μιὰ τελευταία φλόγα φάνηκε στα μάτια του Γκοντράν, που άμέσως ύστερα πήραν την θολάδα του θανάτου. Η Άνιές έσκυψε τότε, φίλησε τόν νεκρό άντρα της στα χείλη και υπε- ρήφανη, άγέρωχη, αλύγιστη, χωρίς ούτε ένα δάκρυ νὰ θολώνη τὸ διαυγές βλέμμα τῶν ματιῶν της, διευθύνθηκε στην έξωπορτα του μεγάρου, την άνοιξε και εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΟΑΝΕΙΣΤΕΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Δέκα όλόκληρα χρόνια εΐχαν περάσει από την ήμέρα που ή μαρκησία Γκοντράν ντέ Λασού εΐχε όρκισθῇ πάνω στο ζεστό άκόμα πτώμα του άνδρός της νὰ έκδικηθῇ τούς δολοφόνους του, τούς φοβερούς συμμορίτες της «Συντροφιάς του Σπαθιού». Και μέσα στα δέκα αυτά χρόνια μεγάλες άλλαγές εΐχαν έπέλθῃ στη ζωή όλων τῶν ανθρώπων αυτών.

Η νεαρή χήρα εΐχε εξαφανισθῇ μυστηριωδώς από τὸ Πα- ρίσι, που τώρα εΐχε ξεχάσει όλότελα τὴ φρικτὴ τραγωδία που εΐχε έκτυλιχθῇ την ἴδια την νύχτα του γάμου του μαρκησιού ντέ Λασού. Αυτὴν ακριβώς την λύση έπέδιωκε ή Άνιές, γιατί ήξερε πὼς όσο περισσότερο λησμονοῦν οί άνθρωποι, τόσο ή έκδίκηση πέφτει πιὸ βαρειά πάνω στα κεφάλια τῶν ένόχων.

Μὰ και τὰ μέλη της «Συντροφιάς του Σπαθιού» εΐχαν ξε- χάσει κι' αυτά τὴ δολοφονία του συντρόφου τους. Τὰ έγκλή- ματά τους ήσαν άμέτρητα, κι' ένα περισσότερο ή ένα λιγώ- τερο δέν έπρόκειτο φυσικά νὰ συγκινήσῃ τὴ σκληρή τους καρδιά. Έξ άλλου οί ξε σύντροφοι εΐχαν σβύσει πιά κάθε τους έπαφή με τὸ άπαίσιο παρελθόν. Λίγο ύστερα από την δολο- φονία του Γκοντράν ντέ Λασού οί λοιποί συμμορίτες άπεφάσι- σαν νὰ διαλύσουν την έγκληματική τους όργάνωση. Εΐχαν τώρα δι- ζητοῦσαν από τὴ ζωή, πλούτη, δόξα, τιμές. Μπο- ροῦσαν τώρα νὰ τραβήξουν ὁ καθένας χωριστά τὸ δρόμο του και νὰ διαλύσουν τὸ αίματηρὸ συμβόλαιο που τούς έκανε σκλάβους στα χέρια του σατανικοῦ αυτοῦ ανθρώπου που λε- γόταν λοχαγός Λεόν.

Ὁ Λεὸν ἦταν τώρα συνταγματάρχης, μὰ εἶχε περάσει πιά στὴν ἀποστρατεία. Γερασμένος, τσακισμένος ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, παρὰ τὰ μυθώδη πλούτη του, ὁ τέως ἀρχηγὸς τῆς «Συντροφιδᾶς τοῦ Σπαθιοῦ» εἶχε ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζοῦσε, θλιμμένος πάντα καὶ μελαγχολικός. Θὰ νόμιζε κανένας πὼς τὸ βάρος τῶν ἐγκλημάτων πὼς εἶχε διαπράξει τοῦ εἶχε κυριεύσει τὸ κορμί του καὶ πὼς στὰ βλέμματά του εἶχε σβύσει ἐκείνη ἢ ἀλλόκοτη φλόγα πού εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατον τὸσων καὶ τὸσων ἀνθρώπων...

Μόνη παρηγοριά τοῦ συνταγματάρχου Λεὸν στὰ ἄθλια του γεράματα ἦταν ὁ γυιὸς του Ἀρμάν, ἓνας νέος καμμιὰ εἰκοσιπενταριά χρονῶν, πού ὀλόκληρο τὸ Παρίσι τὸν καμάρωνε. Καὶ βλέποντας τὸν ἀγαπημένο του γυιὸ νὰ γνωρίζῃ τίς πιὸ θριαμβευτικὲς ἐπιτυχίες, ὁ συνταγματάρχης Λεὸν, ἐνοιῶθε τὰ μάτια του νὰ ὑγραίνωνται, ἐνῶ συλλογιζόταν πὼς πιθανὸν μιὰ μέρα τὸ παιδί αὐτὸ ἐξαγίαζε τὰ βρωμερὰ πλούτη, πού χάρις σὲ τόσα ἐγκλήματα εἶχε συγκεντρώσει ὁ πατέρας του.

Τώρα τελευταῖα, ὅμως, ὁ συνταγματάρχης Λεὸν φαινόταν ἀνήσυχος. Εἶχε παρατηρήσει, πὼς κάποια ἀλλαγὴ εἶχεν ἐπέλθει στὸν χαρακτήρα τοῦ γυιοῦ του. Ὁ νέος πού πρὶν ἦταν πάντα ζωηρὸς καὶ κεφᾶτος, ἐγινε ξαφνικὰ μελαγχολικός, συλλογισμένος, ἀπέφευγε νὰ παρουσιάζεται στίς κοσμικὲς συγκεντρώσεις στίς ὁποῖες ἄλλοτε ἦταν πρῶτος καὶ καλύτερος. Στὴν ἀρχὴ ὁ συνταγματάρχης Λεὸν φαντάστηκε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κανένα νεανικὸ αἰσθηματάκι κι' ἦταν βέβαιος πὼς ἡ μελαγχολία τοῦ γυιοῦ του θὰ περνοῦσε μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα μὲ τὴν ὁποία εἶχε παρουσιασθῇ. Αὐτὸ τουλάχιστον τοῦ ἐβεβαίωνε ἡ Φοῦλμεν, μιὰ γνωστὴ χορεύτρια τῆς ὁπερας, πού ἀπὸ καιρὸ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸ Ἀρμάν, χωρὶς, ὅμως, καὶ αὐτὸς νὰ ἀνταποκρίνεται στὸ αἶσθημα τῆς. Ἡ Φοῦλμεν, ὅμως, ἦταν βεβαία πὼς μιὰ μέρα θὰ νικοῦσε κι' ὅταν κάπου—κάπου πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ γέρο συνταγματάρχη, τὸν ἐβεβαίωνε πὼς ἡ ξαφνικὴ ἐκείνη μελαγχολία τοῦ Ἀρμάν δὲν ἦταν τίποτε τὸ σπουδαῖο.

Κι' ὅμως ἦταν κάτι πάρα πολὺ σπουδαῖο μάλιστα. Ὁ Ἀρμάν, ἦταν ἐρωτευμένος, ὅπως μόνο μποροῦν νὰ εἶναι λίγες ἐκλεκτὲς ψυχές. Κι' ὁ νέος καταλάβαινε πὼς ὁ ἐρωτᾶς του αὐτὸς δὲν ἦταν κάτι τὸ συνηθισμένο, δὲν ἦταν σὰν τοὺς ἐρωτας ἐκείνους πού ἔρχονται καὶ φεύγουν μὲ τὴν πρώτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Μὰ κι' ἡ γυναῖκα πού τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει τὸν τρελλὸ αὐτὸν ἐρωτα δὲν ἦταν ἀπὸ τίς γυναῖκες ἐκείνες πού χαρούμενες πεταλουδίτσες τρυγοῦν τὸν ἐρωτα ὅπου τὸν βροῦν καὶ πετοῦν ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος.

Ὁ Ἀρμάν τὴν εἶχε δὴ ἓνα ἀπόγευμα πού ἔκαμνε ἔφιππος τὸν περίπατό του στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ πέρασε, καθισμένη σ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς ἀμάξι, πού τῶσερναν δυὸ κατάμαυρα ἄλογα, καὶ στὸ πρόσωπό της ἦταν χυμένη μιὰ τέτοια ὑπερκόσμια ἔκφραση, πού χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Ἀρμάν ἔμεινε ὥρα πολλὴ ἀκίνητος, θαμπωμένος ἀπὸ τὸ ὑπέροχο ἐκείνο ὄραμα πού εἶχε ξεπροβάλει τόσο ξαφνικά. Καὶ μόνο σὰν τὸ ἀμάξι μὲ τὴν ἄγνωστη ἐξαφανίστηκε σὲ μιὰ δενδροστοιχία, ὁ Ἀρμάν κατῶρθωσε νὰ ξεδιαλύνῃ κάπως τίς συγκεχυμένες σκέψεις του.

Κι' ὁ νέος θυμῶταν τώρα πὼς ἡ γυναῖκα ἐκείνη κρατοῦσε τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου τῆς μὲ τὸ δεξὶ τῆς χέρι, ἓνα μικρούλικο χεράκι πού ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μαῦρο γάντι...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀρμάν δὲν βρῆκε πιά ἀνάπαυση. Ἐνα ἀλλόκοτο αἶσθημα εἶχε φωλιάσει στὴν ψυχὴ του γιὰ τὴν ἄγνωστη ἐκείνη γυναῖκα, πού ὤρες-ὤρες τοῦ φαινόταν σὰν ἓνας ἄγγελος πού εἶχε ἐγκαταλείψει γιὰ λίγο καιρὸ τὸν παράδεισον, κι' ἄλλοτε πάλι σὰν ἓνας δαίμονας πού τὸν εἶχε ξεράσει ἢ κόλαση.

Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς ἀλλαγῆς, πού ἀνησυχοῦσε τόσο πολὺ τὸ συνταγματάρχη Λεὸν. Ὁ μονάκριβός του γυιός, ἐγκαταλείποντας τὴν χαρούμενὴ του ζωὴ, εἶχε δώσει ὀλόκληρὴ τὴν ψυχὴ του σ' ἓναν περιεργο ἐρωτα, πρὸς ἓνα ὄραμα πού πέρασε ξαφνικὰ μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια του, γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἀμέσως κατόπιν.

Ἡ περίεργη κυρία μετὰ τὸ μαῦρο γάντι εἶχε γίνεи ἀφαντὴ. Μάταια δ' Ἀρμάν προσπάθησε νὰ τὴν βρῇ καὶ καταριώταν τώρα τὸν ἑαυτὸ τοῦ ποὺ δὲν εἶχε προνοήσει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ μάθῃ ποὺ καθόταν. Ὁ νέος ἔστειλε ἀπεσταλμένους ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτα. Καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ παραδοθῇ στὴν ἀπελπισία, ὅταν ἓνα ἀλλόκοτο περιστατικὸ ἦρθε νὰ διαλύσῃ τίς τελευταῖες τοῦ ἀμφιβολίες.

Ἐνα ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἀρμάν βρισκόταν μετὰ τὴν Φοῦλμεν, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν καταδίωξιν ἑνὸς ὁράματος, τὴ στιγμὴ ποὺ κοντὰ τοῦ βρισκόταν ἡ ὥραία πραγματικότης, ὑπὸ τὴν μορφή τῆς ὁμορφῆς χορεύτριας, μπῆκε ξαφνικὰ στὸ δωμάτιο ὁ καμαριέρης τοῦ ποὺ ἔφερνε μιὰ ἐπιστολὴν στὸ νεαρὸ κύριό τοῦ.

Ὁ Ἀρμάν ἔσχισε ἀνόρεκτα τὸ φάκελλο, ἔρριξε ἓνα βιαστικὸ βλέμμα στὶς λίγες γραμμὲς ποὺ ἦσαν γραμμένες, καὶ ὕστερα ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ ὤρμησε ἔξω σὰν τρελλός, ἀφήνοντας μόνῃ τὴ Φοῦλμεν, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί τὸν εἶχε πιάσει ἔτσι ξαφνικὰ.

Σὰν συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὴν ἐκπληξήν της, ἡ χορεύτρια, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της καὶ ὕστερα τὰ βλέμματα της ἔπεσαν στὸ πάτωμα, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποὺ ὁ Ἀρμάν εἶχε πετάξει τὴν βιάσῃ του τὸ γράμμα. Ἡ νέα ἔσκυψε, σήκωσε τὸ κομπόσιον τοῦ χαρτιοῦ καὶ ὠθούμενη ἀπὸ κάποιον μυστικὸ προαίσθημα διάβασε.

Νὰ τί ἔλεγε τὸ γράμμα :

«*Ἀν δ' κ. Ἀρμάν Λεὸν ἐπιθυμῇ πραγματικὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν κυρία μετὰ τὸ μαῦρο γάντι, ποὺ εἶδε κάποτε στὸ δάσος τῆς Βουλώνης καὶ ποὺ ἔκανε τόσες προσπάθειες γιὰ νὰ τὴν ξαναβρῇ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάῃ στὴν ὁδὸ Λὰ Μπουγιέρ, ἀρ. 5.*»

Ἡ Φοῦλμεν, ἀφοῦ διάβασε τὸ σημείωμα αὐτὸ ἔμεινε ὥρα πολλὴ συλλογισμένη. Σὰν γυναῖκα ποὺ ἦταν ζήλευε, ζήλευε τρομερὰ ἐκείνην τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένον της νὰ

τρέχῃ νὰ συναντήσῃ μιὰν ἄλλην γυναῖκα. Μὰ περισσότερο ἀπὸ τὴν ζήλειαν, ἓνα ἄλλο αἶσθημα κυριαρχοῦσε ἐκείνην τὴ στιγμὴ στὴν ψυχὴ της : ἡ ἀγωνία, μιὰ ἀλλόκοτη ἀγωνία, ποὺ δὲν μποροῦσε μετὰ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἐξηγήσῃ, μὰ ποὺ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο γινόταν ἀκόμα τρομερώτερη.

Κι' ἐνῶ ἡ Φοῦλμεν ἔμενε βυθισμένη στοὺς πικροὺς αὐτοὺς στοχασμοὺς καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κἀνῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένον της ἀπὸ τὸν κίνδυνον ποὺ ἔνοιωθε πῶς τὸν ἀπειλοῦσε, ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ παρουσιάστηκε ὁ γέρο συνταγματάρχης Λεὸν.

Ὁ συνταγματάρχης γνώριζε τὸν ἔρωτα τῆς χορεύτριας γιὰ τὸν γιό τοῦ, καὶ πρᾶγμα περίεργον, ἐνίσχυε τὴ Φοῦλμεν στὴν προσπάθειά της νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀρμάν. Θὰ εἶχε ἀσφαλῶς σοβαροὺς λόγους ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος γιὰ νὰ τηρῇ μιὰ τέτοια στάση.

Βλέποντας ξαφνικὰ τὸν συνταγματάρχη μπροστὰ της ἡ Φοῦλμεν ὠρθώθηκε καὶ ἀφήνοντας τὸν πόνο ποὺ πλημύριζε τὸ στήθος της νὰ ξεσπάσῃ τοῦ διηγήθηκε μετὰ λίγα λόγια τὰ ὅσα εἶχαν συμβῇ καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸν ἀλλόκοτον φόβον ποὺ τὴν εἶχε καταλάβει.

Ὁ Λεὸν ἄκουγε σιωπηλὸς τὰ λόγια τῆς χορεύτριας, ἐνῶ τὸ ρυτιδωμένο μέτωπό του ρυτιδωνόταν ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ μιὰ καινούργια φροντίδα. Ὑστερα, ἐνῶ μιὰ ἀλλόκοτη ἀστραπὴ περνοῦσε ἀπὸ τὰ νεκρωμένα του μάτια, βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιον ἀφήνοντας καὶ πάλι τὴ Φοῦλμεν μόνῃ.

Ἡ χορεύτρια εἶχε τώρα κάπως ἡσυχάσει. Καταλάβαινε ὅτι εἶχε κάνει πάρα πολὺ καλὰ ποὺ ἐμπιστεύθηκε τὰ ὅσα ἤξερε στὸν πατέρα τοῦ Ἀρμάν. Ὁ γέρο συνταγματάρχης μποροῦσε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ ξέρῃ ποῖος κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὸ γιό τοῦ κι' ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ διακινδυνεύουν τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ποὺ θέλουν. Κι' ὁ συνταγματάρχης ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία τοῦ γιοῦ τοῦ. Δὲν θὰ ἄφηνε κανένα νὰ κἀνῃ κακὸ στὸν Ἀρμάν καὶ θὰ παρὰμέριζε ὅλους τοὺς κινδύνους.

Οι σκέψεις αυτές ξανάφεραν την ήρεμία στην καρδιά της Φοβλμεν. Και τώρα που η αγωνία για την τύχη του αγαπημένου της είχε σβύσει, δέν απέμεινε στην ψυχή της χορεύτριας παρά μόνον η ζήλεια...

Έν τῷ μεταξύ ὁ Ἀρμάν εἶχε φθάσει μπροστά στο σπίτι που τοῦ ὑπεδείκνυε τὸ μυστηριώδες σημεῖωμα. Ὁ νέος δὲν σκεφτόταν ἀπολύτως τίποτε. Ἄν τοῦ ἔμενε καὶ ἡ ἐλάχιστη ἔστω ψυχραιμία, θὰ φυλαγόταν κάπως. Θὰ ἀναρωτιώταν ποιὸς ἦταν αὐτός ὁ ἄνθρωπος πού ἤξερε τὴ μυστικὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν κυρία μὲ τὰ μαύρα γάντια, καὶ πού τοῦ εἶχε στείλει τὸ σημεῖωμα αὐτό. Ἦταν τόσο ἀλλόκοτη αὐτὴ ἡ εἰδοποίηση, πού ἀσφαλῶς θὰ κινούσε τίς ὑποψίες ὁποιουδήποτε ἄλλου ἐκτός ἀπὸ τοῦ Ἀρμάν. Μὰ ὁ νέος ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος· κι' ἀπ' ἄλλη μεριά, τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι στὸ Παρίσι, δὲν εἶχε κανένα ἀπολύτως ἐχθρό, καὶ δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ πὼς θὰ γινόταν αὐτός τὸ ἀντικείμενο τῆς τρομερῆς ἐκδικήσεως πού συνέλαβε ποτὲ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό.

Καὶ χαρούμενος, τρισευτυχισμένος ὅπως ἦταν χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ βλοσυροῦ μεγάρου πού μπροστά του εἶχε σταθῇ. Ἡ πόρτα σχεδὸν ἀμέσως ἀνοίξε τρίζοντας κι' ὁ Ἀρμάν βρέθηκε σ' ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο. Μπροστά του στεκόταν ἓνας γέρος ὑπηρέτης ντυμένος μὲ λιβρέα, πού ἀφοῦ ὑποκλίθηκε βαθεῖα, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Οἱ δύο ἄνδρες προχώρησαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου, καὶ σὲ λίγο ὁ Ἀρμάν βρέθηκε σ' ἓνα τεράστιο σαλόνι, ἐπιπλωμένο μὲ ἀληθινὰ μυθώδη πολυτέλεια. Ὁ ὑπηρέτης τὸν παρεκάλεσε νὰ καθῇ καὶ νὰ περιμένῃ λιγάκι. Ὑστερα ἀπομακρύνθηκε ἀθόρυβα ὅπως εἶχε ἔλθει.

Ὁ Ἀρμάν ἔμεινε μόνος.

Μιὰ γοητευτικὴ ἔκσταση τὸν εἶχε καταλάβει. Σὲ λίγο θὰ ἀντίκρυζε τὴν μυστηριώδη γυναῖκα, πού μὲ μιὰ μονάχα ἐμφάνισή της τοῦ εἶχε κλέψει τὴν καρδιά. Σὲ λίγο ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ βρισκόταν μπροστά του, καὶ θὰ τοῦ δινόταν ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του, νὰ τῆς πῇ τὸ πάθος πού

φλόγιζε τὰ νεανικά του στήθη... Καὶ τότε! Ὡ τότε... ἴσως αὐτὴ θὰ δεχόταν νὰ φανῇ καλὴ μαζί του... ἴσως θὰ δεχόταν νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία πού τὴν πρόβλεπε μὲ τόση ἀγωνία...

Κι' ἐνῶ ὁ Ἀρμάν ἦταν βυθισμένος σ' αὐτὴ τὴν ἔκσταση ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀκαθορίστου ἡλικίας, ντυμένη στὰ κατάμαυρα, προικισμένη μὲ μιὰ ὁμορφιά ὑπερκόσμια. Ἄγγελος ἢ Σατανᾶς, στεκόταν ἐκεῖ, κρατώντας τὸ χεροῦλι τῆς πόρτας μὲ τὸ μικροσκοπικὸ της χεράκι, πού φάνταζε κατάμαυρο μέσα στὸ γάντι πού φοροῦσε...

Ὁ Ἀρμάν τινάχτηκε ἀπάνω σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ μιὰ ἡλεκτρικὴ ἐκκένωση σ' ὄλο του τὸ κορμί. Ὑστερα μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε μουρμούρισε:

—Κυρία μου... δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ πιστέψω στὴ μεγάλη εὐτυχία πού ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε τόσο ἀναπάντεχα...

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι χαμογέλασε παράξενα, κι' ὕστερα πλησιάζοντας τὸν Ἀρμάν, τοῦ εἶπε:

—Κύριε, ὁμολογῶ, ὅτι ὁ τρόπος πού σὰς κάλεσα στὸ σπίτι μου δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος σὲ παρόμοιες περιστάσεις... Μὰ ἡμουν βεβαία πὼς θὰ ἐρχόσασταν!

—Ναί, ἦλθα, ἔκανε ὁ νέος μὲ πάθος. Μὰ μποροῦσα νὰ ἀντισταθῶ τάχα στὸν πειρασμὸ νὰ σὰς δῶ ἀπὸ κοντά, νὰ σὰς μιλήσω, νὰ ἐγγίσω τὸ χέρι σας, νὰ σὰς πῶ τὴ φλόγα πού μοῦ κατακαίει τὰ στήθη ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σὰς πρωταντίκρυσά...

—Σιγὰ-σιγὰ, νέε μου! ἔκανε αὐτὴ μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε παρᾶξενο χαμόγελο στὰ χεῖλη. Γιατὶ εἴσθε τόσο βιαστικός;

Καὶ ὕστερα μὲ μιὰ φωνὴ αὐστηρῇ, πού θαρροῦσε κανέναν πὼς δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο πλάσμα, πρόσθεσε:

—Ἄν σὰς κάλεσα ἐδῶ, κύριε Λεόν, τὸ ἔκανα ὄχι τόσο γιὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστηση νὰ σὰς γνωρίσω—ἂν καὶ ὁμολογῶ πὼς ἡ ἐπιμονή σας νὰ μὲ ἀνακαλύψετε μετὰ τὴν πρώτη μας συνάντηση στὸ Δάσος τῆς Βουλῶνης μοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον—ὅσο γιὰ νὰ σὰς ζητήσω μιὰ ἐκδούλευση.

— Μιά έκδούλευση; Ζητάτε από μένα μία έκδούλευση, κυρία μου; Έκανε ο Άρμάν γεμάτος χαρά. Μά διατάξτε, διατάξτε, είμαι στη διάθεσή σας για ότιδήποτε κι' αν μου ζητήσετε για ότιδήποτε θελήσετε...

— Μοῦ υπόσχεσθε, όμως, πώς δεν θα μου ζητήσετε καμμιάν εξήγηση για ότι σας πῶ; Μοῦ δίνετε τὸ λόγο σας ὅτι δεν θα κάνετε τίποτε για νὰ μάθετε γιατί ἐνήργησα ὅπως ἐνεργῶ αὐτὴ τὴν στιγμή;

— Σας δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου! εἶπε ὁ νέος με ὕφος σοβαρὸ κι' ἐπίσημο. Ἄν καί...

— Κύριε, τὸν διέκοψε ἡ ἀλλόκοτη ἐκείνη γυναῖκα, πρέπει νὰ ξέρετε πὼς πάνω στὴ ζωὴ μου βαρύνει ἓνα τρομερὸ μυστικό, ἓνα μυστικό ποῦ κατέστρεψε ὅσους θέλησαν νὰ τὸ ξεδιαλύνουν. Σας παρακαλῶ, λοιπόν, γιὰ τὸ ἴδιο σας συμφέρον, νὰ μὴν κάνετε καμμιά προσπάθεια γιὰ νὰ μάθετε ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ μυστικό... Καὶ πιστέψτε, πὼς δεν θὰ φανῶ ἀχάριστη, ἂν μοῦ προσφέρετε τὴν ἐκδούλευση ποῦ θὰ σας ζητήσω.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια εἶχαν εἰπωθῇ με τέτοιο τόνο τρυφερότητας καὶ λαγνείας, ποῦ ὁ Ἄρμάν τρελλάθηκε σχεδὸν ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνηση. Καὶ με κόπο κατῴρθωσε ὁ νέος νὰ μουρμουρίσῃ:

— Κυρία μου σας δίνω τὸν λόγο μου νὰ μὴν κάνω καμμιά προσπάθεια νὰ μάθω τὸ μυστικό σας!

— Ἐχω ἐμπιστοσύνη σὲ σας! εἶπε ἡ κυρία με τὸ μαῦρο γάντι. Κι' αὐτὸ σας δίνει τὸ δικαίωμα νὰ μάθετε ποῖα ἐκδούλευση σας ζητῶ. Κύριε Ἄρμάν Λεόν, ξέρω πὼς εἴσθε γενναῖος: Γι' αὐτὸ σκέφθηκα νὰ ἀποτανθῶ σὲ σας σὲ μιὰ ἀπὸ τίς κρίσιμότερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Ἀκοῦστε.

Ἡ μυστηριώδης γυναῖκα ὠδήγησε τὸν Ἄρμάν σὲ μιὰ πολυθρόνα, ξαπλώθηκε ἡ ἴδια σ' ἓνα ντιβάνι, καὶ παίρνοντας μιὰ πόζα γεμάτη ἀπὸ νωχελικὴ ἡδυπάθεια, ρώτησε:

— Κύριε Λεόν, μήπως γνωρίζετε κάποιον λοχαγὸ Ἐκτορα Λαμπλέν;

— Λαμπλέν... Λαμπλέν, εἶπατε ρώτησε ὁ νέος προσπα-

θώντας νὰ θυμηθῇ ποῦ εἶχε ξανακούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μὰ δὲ τὸ κατῴρθωσε καὶ εἶπε:

— Ὁχι, κυρία μου. Δεν τὸν γνωρίζω.

— Τὸ πράγμα δὲν ἔχει σημασία, ἔκανε ἡ κυρία με τὸ μαῦρο γάντι. Ἡ μάλλον εἶναι καλύτερα ποῦ δεν τὸν γνωρίζετε. Ὁ λοχαγὸς Λαμπλέν εἶναι ἓνας ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος, ἓνας τυχαρπαστὸς ἀξιωματικός, ποῦ ἀπέκτησε μιὰ τεράστια περιουσία χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς με ποῖο τρόπο καὶ με ποῖα τὴν ἀπέκτησε. Τὸ μόνο ποῦ ξέρω γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶναι ὅτι εἶναι ἓνας τρομερὸς ξιφομάχος ποῦ ἔχει σκοτώσει μέχρι τῆς στιγμῆς σὲ μονομαχίες περὶ τοὺς εἴκοσι ἀντιπάλους.

Σῶπασε μιὰ στιγμή κι' ὕστερα συνέχισε:

— Ὁ Ἐκτωρ, Λαμπλέν, δὲν εἶναι μόνο ἓνας τρομερὸς ξιφομάχος, εἶναι καὶ ἓνας ἀποφασιστικὸς ἄνθρωπος, ποῦ δεν διαστάζει μπροστὰ σὲ τίποτε προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ κάτι ποῦ ἔβαλε στὸ νοῦ του.

Καὶ λέγοντας αὐτὲς τίς λέξεις ἡ κυρία με τὸ μαῦρο γάντι ἀναστέναξε, ἐνῶ ὁ Ἄρμάν ἔμεινε σιωπηλός, περιμένοντας μ' ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τὴ συνέχεια.

— Ὁ Ἐκτωρ Λαμπλέν με ἀγάπησε! ἐξακολούθησε τώρα ἡ κυρία με τὸ μαῦρο γάντι. Ναί, με ἀγάπησε μ' ἓνα ἄγριο πάθος ποῦ τὸν ἔκανε νὰ λησμονήσῃ κάθε εὐπρέπεια καὶ κάθε ἀνθρωπισμὸ. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ με ἀγάπησε, χρησιμοποίησε κάθε τρόπο κάθε μέσο ποῦ εἶχε στὴ διάθεσή του γιὰ νὰ με κατακτήσῃ...

— Μὰ ἐσεῖς... ἐσεῖς, κυρία μου;... Ρώτησε με ἀγωνία ὁ Ἄρμάν.

— Ἐγὼ ἀντιστάθηκα ὅσο μποροῦσα, ἀπάντησε αὐτὴ. Τρία ὀλόκληρα χρόνια συνεχίζεται ὁ ἀγὼν μεταξύ μας. Τρία ὀλόκληρα χρόνια ἀντέταξα ἀπόλυτη ἀρνήση στὰ παρακάλια του καὶ στὶς φοβέρες του. Τώρα όμως...

— Τώρα όμως; τὴν διέκοκε ὁ Ἄρμάν με φωνὴ ποῦ πρόδινε ὅλη του τὴν ἀγωνία.

— Τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποκύψω;

— Νά υποκύψετε; Μά αυτό είναι αδύνατο! Ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπάτε! Δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς δὲν τὸν ἀγαπάτε;

— Ἄν τὸν ἀγαπῶ τὸν Ἑκτορα Λαμπλὲν; Εἶπε ἡ Ἀνιὲς μὲ παράξενη φωνή. Τὸν μισῶ! ὦ, τὸν μισῶ, ὅπως δὲν ἐμίσησα ποτὲ ἄλλον ἄνθρωπο στὸν κόσμο!

Καὶ ξαναπαίρνοντας πάλι τὸ ἀπελπισμένο ὕφος της ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ ὑποβλητική:

— Κι' ὅμως, θὰ υποκύψω! Γιατί ὁ ἄθλιος μὲ κρατᾷ στὰ χέρια του! Κατῶρθωσε νὰ μάθῃ τὸ φοβερὸ μυστικὸ καὶ μὲ ἐκβιάζει μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ τὸ φανερῶσῃ.

— Μά δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος γιὰ νὰ μὴν φανερῶσῃ αὐτὸ τὸ μυστικὸ; ρώτησε ὁ Ἀρμάν.

— Δυστυχῶς, κανένας!... Ἡ, μάλλον, ναι! Ὑπάρχει! Ὑπάρχει ἓνας τρόπος, ὁ μόνος! Ἀλλὰ εἶναι τόσο ἐπικίνδυνος!

— Κυρία μου, εἶπε ὁ Ἀρμάν μὲ φωνὴ ἐπίσημη, κίνδυνος δὲν ὑπάρχει, ὅταν πρόκειται κανένας νὰ προσφέρῃ μιὰ ἐκδουλευσὴ σὲ μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ σὰς! Πέστε μου ποιὸς τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ μὴν υποκύψετε στὶς αἰσchrές ἀξιώσεις τοῦ λοχαγοῦ Ἑκτορος Λαμπλὲν;

— Νά τὸν σκωτώσετε! ἔκανε τότε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι μὲ φωνὴ σφυριχτὴ σὰν νὰ ἦταν φειδιοῦ.

— Θὰ τὸν σκωτώσω, κυρία μου, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ εὐτυχία σας! ἔκανε μὲ φωνὴ σταθερὴ ὁ νέος. Ὅσο τρομερὸς ξιφομάχος κι' ἂν εἶναι ὁ λοχαγός, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ βάλῃ μαζί μου. Γιατί τὸ σπαθί μου δὲν θὰ τὸ κρατᾷ τὸ χέρι μου, ἀλλὰ ὁ ἔρωτάς μου...

Κι' ὕστερα ἀπὸ σιωπὴ λίγων λεπτῶν ὁ Ἀρμάν εἶπε:

— Πρέπει, ὅμως, νὰ μοῦ πῆτε πού μπορῶ νὰ τὸν συναντήσω γιὰ νὰ τὸν προκαλέσω σὲ μονομαχία.

— Εἶναι περιττὸ νὰ τὸν προκαλέσετε σὲ μονομαχία ἀπὸ τώρα ἔκανε ἡ Ἀνιὲς. Αὔριο τὸ πρωῒ ὁ λοχαγὸς Λαμπλὲν θὰ βρίσκεται στὸν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου... Ἐκεῖ νὰ τὸν πλησιάσετε καὶ νὰ τὸν προκαλέσετε...

— Αὔριο τὸ πρωῒ ὁ λοχαγὸς Ἑκτωρ Λαμπλὲν θὰ εἶναι νε-

κρός! εἶπε ὁ Ἀρμάν πού σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

— Τότε αὔριο τὸ ἀπόγευμα θὰ σὰς περιμένω γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω! εἶπε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι μ' ἓνα χαμόγελο γεμᾶτο ἀπὸ τίς πιὸ ἐλκυστικὲς ὑποσχέσεις.

Σὲ λίγο, ὁ Ἀρμάν βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ ἐπιβλητικὸ ἐκεῖνο μέγαρο, γεμᾶτος ἀπὸ τὴν πιὸ ἄφθαστη εὐτυχία. Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἀπομακρυνόταν, ἡ Ἀνιὲς ντὲ Λασὺ διευθύνθηκε σ' ἓνα σαλονάκι καὶ μπῆκε μέσα. Ἐκεῖ καθόταν κάποιος ἄντρας πού ἀμέσως σηκώθηκε καὶ τὴν ρώτησε:

— Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου, τί ἔγινε;

— Τί θέλατε νὰ γίνῃ, λοχαγὲ Λαμπλὲν; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ σὰς πλησιάσῃ αὔριο τὸ πρωῒ καὶ θὰ σὰς καλέσῃ σὲ μονομαχία. Βλέπετε πόσο φρόντισα γιὰ τὴν εὐτυχία σας;

— ὦ, σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου Ἀνιὲς!

— Λοχαγέ, δὲν ἔχετε ἀκόμα τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ὀνομάζετε ἔτσι. Ξέρετε τὴ συμφωνία μας. Σκοτώστε αὔριο τὸ πρωῒ αὐτὸν τὸν ἀνόητο νεαρὸ καὶ αὔριο τὸ ἀπόγευμα θὰ εἶμαι δική σας. Ἰσα μὲ τότε, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ λησμονήτε ποιά εἶμαι!

Μιὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε ἀνάμεσα τοὺς τὴν ὁποία διέκοψε ὁ λοχαγὸς Λαμπλὲν λέγοντας:

— Μά πάλι, εἴσθε σκληρὴ γυναῖκα! Πῶς θέλετε αὔριο τὸ ἀπόγευμα νὰ σὰς σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου ὅπως τὸ θέλω ἐγώ, ἐνῶ τὸ ἴδιο τὸ πρωῒ θὰ ἔχω διαπράξῃ μιὰ δολοφονία! Λοιπόν, ὅπως καταλαβαίνετε, ἡ μονομαχία μου μ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο παιδί, πού δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ ξιφομαχία, θὰ εἶναι ἀληθινὴ δολοφονία.

— Λοχαγέ, ἔκανε ἡ Ἀνιὲς παίρνοντας τὸ πιὸ προκλητικὸ ὕφος της, δὲν νομίζετε ὅτι ὁ ἔρως θέλει λιγάκι αἷμα; Σὰς τὸ εἶπα κι' ὅλας; σκοτώστε τὸν Ἀρμάν Λεδὸν καὶ θὰ γίνω δική σας. Καὶ τώρα, πηγαίνετε. Θέλω νὰ μείνω μόνη.

Κι' ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι κοίταξε τὸ γαντοφορεμένο χέρι της καὶ μουρμούρισε:

— «Ω, αίμα τοῦ συζύγου μου, ὦ αίμα ποῦ ξεράθηκες πάνω στο χέρι μου καί ποῦ δέν θά πλυθῇ παρὰ μόνο ὅταν ὁλοκληρωθῇ ἡ ἐκδίκηση μου, ἡ μεγάλη στιγμή ἔφθασε. Αὔριο ἕνας ἀπό τοὺς δολοφόνους τοῦ Γκοντράν θά ἔχη τιμωρηθῇ σκληρά: ἢ ὁ Λαμπλέν, πεθαίνοντας, ἢ ὁ Λεόν, χάνοντας τὸ μονάκριβο του παιδί. Κι' ὁ θάνατος τοῦ γιου τοῦ θά εἶναι πιὸ σκληρὴ τιμωρία γιὰ τὸ Λεόν ἀπὸ τὸν δικό του θάνατο!

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ὁ λοχαγὸς Ἐκτωρ Λαμπλέν ἔκοβε βόλτες στὸν κήπο τοῦ Λουξεμβούργου, περιμένοντας τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἀρμάν Λεόν. Γιὰ τὸν λοχαγὸ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεση ἦταν μιὰ δυσάρεστη διατύπωση, ποῦ δέν θά διαρκούσε παρὰ λίγα μόνο λεπτά. Βέβαια, ἦταν κάπως δυσάρεστο νὰ σκοτώσῃ τὸν γιὸ τοῦ παλαιοῦ του φίλου καὶ ἀρχηγοῦ τῆς «Συντροφικῆς τοῦ Σπαθιοῦ». Μὰ συλλογιζόταν πὼς τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα θά ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ὁλόγυμνο κορμὶ τῆς γυναίκας ποῦ εἶχε τόσο ποθήσει καὶ λησμονοῦσε τὸ αίμα ποῦ σὲ λίγο ἐπρόκειτο νὰ χύσῃ. Καὶ στὸ κάτω-κάτω, ὁ Ἀρμάν δέν θά ἦταν τὸ πρῶτο ἀθῶο θῦμα τοῦ λοχαγοῦ Λαμπλέν... Τί ἕνας περισσότερος, τί ἕνας ὀλιγώτερος! Ἀρκεῖ νὰ ἔφθανε στὸ σκοπὸ του.

Ὁ Ἀρμάν, ὅμως, δέν φαινόταν ἀκόμα πονεμένος. Ἕνας γέρος μόνο βρισκόταν καθισμένος σ' ἕνα παγκάκι. Ὁ λοχαγὸς, ἀνυπομονῶντας πλησίασε τὸ γέρο καὶ τὸν ἐρώτησε:

— Συγγνώμη, κύριε, μήπως εἶδατε κανένα νέο σπαθιστὴ ἐδῶ κοντά;

Ὁ γέρος ὠρθώθηκε τότε καὶ κοίταζε τὸν Λαμπλέν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτηση του. Ὁ λοχαγὸς νευρίασε τότε καὶ ρώτησε μὲ ὕφος ἀπότομο:

— Σὰς ρώτησα κάτι, κύριε; Γιατί δέν μοῦ ἀπαντᾶτε;

— Ὡστε τόσο πολὺ ἄλλαξα μὲ τὰ χρόνια, ἔκανε τότε ὁ γέρος μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ποῦ δέν μὲ ἀναγνωρίζεις Ἐκτωρ Λαμπλέν;

— Θεέ μου! Ἡ φωνὴ αὐτὴ! φώναξε ὁ λοχαγὸς κάνοντας ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Μὰ ποιὸς εἶσθε, κύριε;...

— Ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο ὀφείλεις τὰ πάντα, λοχαγέ Λαμπλέν! ἀπάντησε ὁ γέρος μὲ βροντώδη φωνή.

— Ὁ συνταγματάρχης Λεόν! μουρμούρισε τρομαγμένος ὁ Λαμπλέν ἀναγνωρίζοντας τὸν τρομερὸ ἀρχηγὸ τῆς «Συντροφικῆς τοῦ Σπαθιοῦ».

— Ναί! Ὁ συνταγματάρχης Λεόν, ποῦ ἦρθες ἐδῶ γιὰ νὰ σκοτώσῃς τὸ γιὸ τοῦ, ἄτιμε!

Ὁ Λαμπλέν δέν τᾶχασε, καὶ εἶπε μὲ φωνὴ παγερὴ:

— Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω! Γιὰ τὴν εὐτυχία μου!

— Ἄ, μούγγρισε ὁ γέρος, θά τὸν σκοτώσῃς, ἔ; Ἔ, λοιπόν, δέν θά τὸν σκοτώσῃς! Ἐγώ, ἐγώ ὁ καμπουριασμένος γέρος, ἐγώ ποῦ τὸ χέρι μου τρέμει καὶ ποῦ ἡ ὄρασή μου κοντεῦει νὰ σβύσῃ, θά ξαναβρῶ τὰ νειᾶτα μου καὶ τὴν παλῆά μου δύναμη γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω! Θά σὲ ἐμποδίσω νὰ ἐκτελέσῃς αὐτὸ τὸ ἄτιμο σου σχέδιο!

Προτοῦ ὁ λοχαγὸς νὰ προφθάσῃ νὰ ἀπαντήσῃ, ὁ συνταγματάρχης πῆρε τὸ μακρὸ δέμα ποῦ εἶχε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλῃ του, ἔβγαλε δυὸ σπαθιά, πέταξε τὸ ἕνα στὰ πόδια τοῦ Λαμπλέν, ἄρπαξε τὸ ἄλλο, τὸ κούνησε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ νεανικὴ ζωηρότητα καὶ ρώμη, καὶ φώναξε:

— Ἐμπρός, ἄθλιε, φυλάξου!...

— Μὰ συνταγματάρχα μου... μουρμούρισε ὁ Λαμπλέν.

— Δέν ὑπάρχει συνταγματάρχης ἐδῶ! Ὑπάρχει μονάχα ἕνας ἄνθρωπος ποῦ διψᾷ γιὰ τὸ ἄτιμο αίμα σου, γιατί τόλμησες νὰ ἀπειλήσῃς τὸ γιὸ τοῦ, τὸ μόνο πλάσμα ποῦ ἀγαπᾷ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον!

Κι' ἐπειδὴ ὁ λοχαγὸς δέν ἀποφάσιζε ἀκόμα νὰ μαζέψῃ τὸ σπαθὶ ποῦ τοῦ εἶχε ρίξει, ὁ γέρος ἔκανε ἕνα βῆμα καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὸ γάντι του στὸ πρόσωπο. Ὁ πόνος καὶ ἡ ντροπὴ ἔκαναν τὸν Λαμπλέν νὰ φωνάξῃ. Ὁ λοχαγὸς ἔσκυψε τότε καὶ μάζεψε τὸ σπαθὶ ποῦ κοιτόταν μπροστὰ στὰ πόδια του. Ὑστερὰ τυφλωμένος ἀπὸ τὴ λύσσα, ὤρμησε ἐναντίον τοῦ παλαιοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ Λαμπλέν ἦταν βέβαιος πὼς θά σκότωνε ἀμέσως τὸν συν-

ταγματάρχη. Μά όσο κι' ἂν εἶχε γηράση αὐτός, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἕνας σπουδαῖος ξιφομάχος.

Ὁ γέρος εἶχε νὰ ξιφομαχήσῃ δέκα δλόκληρα χρόνια. Μά μόλις τὸ σπαθί του ἄγγισε τὸ σπαθί τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ συνταγματάρχης ξαναβρῆκε ὅλη τὴν ψυχραιμία του, τὴν ταχύτητά του καὶ τὴν ἀκρίβεια. Δέχθηκε μὲ ψυχραιμία τὴν θυελλώδη ἐπίθεση τοῦ λοχαγοῦ, ἀπέκρουσε ὅλα του τὰ χτυπήματα, τὸν κούρασε σιγά-σιγά, ὑπεχώρησε δυὸ φορές μὲ σβελτοσύνη καὶ σὲ μιὰ στιγμή πού ὁ Λαμπλὲν ἔμεινε ἀκάλυπτος, ὁ συνταγματάρχης ἄπλωσε τὸ ὥπλισμένο χέρι του. Τὸ σπαθί του βρῆκε τὸ Λαμπλὲν στὸ στήθος καὶ βγήκε ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του. Καὶ ὁ λοχαγὸς σωριάστηκε κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Ὁ συνταγματάρχης Λεὸν σκούπισε τὸ σπαθί του, φόρεσε τὸ σακκάκι του πού τὸ εἶχε βγάλει γιὰ νὰ μονομαχήσῃ, καὶ ὕστερα ἔσκυψε πάνω στὸν ἀντίπαλό του.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μουρμούρισε, σὲ δυὸ ὥρες θὰ εἶναι νεκρός. Μά ἂν τοῦ βγάλῃ κανένας τὸ σπαθί ἀπὸ τὴν πληγὴ του, θὰ πεθάνῃ ἀμέσως!

Καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ γλήγορα βήματα. Ἡ δενδροστοιχία πού εἶχε γίνει ἡ μονομαχία ἔμεινε ἐντελῶς ἔρημη. Τότε ἀπὸ μιὰ συστάδα δένδρων πρόβαλε μιὰ γυναικεία μορφή, πού ἀφοῦ κοίταξε καλὰ-καλὰ ὁλόγουρά της καὶ εἶδε πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πληγωμένο λοχαγό, πλησίασε καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ἄψυχο σχεδὸν σῶμα.

Ἐκείνη, ὅμως, τὴ στιγμή ἀκριβῶς ὁ Λαμπλὲν συνῆλθε, ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ κοίταξε ὁλόγουρά του. Καὶ μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του σὰν εἶδε σκυμμένη ἀπὸ πάνω του τὴν κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι. Μά δὲν ἦταν ἡ γυναῖκα πού γνῶριζε, δὲν ἦταν ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα ἡ γεμάτη γοητεία καὶ χάρη. Ἦταν ἕνας θηλυκὸς Σατανᾶς, πού τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες καὶ πού μουρμούρισε ἄγρια:

— Λοχαγέ Ἐκτωρ Λαμπλὲν, τώρα πού πρόκειται νὰ πεθάνῃς ἐτοιμάσου νὰ μάθῃς τὸ τρομερό μου μυστικό! Λοχαγέ,

ἐτοιμάσου νὰ μάθῃς ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα πού θέλησες νὰ ἀποπλανήσῃς καὶ πού σὲ ξεγέλασε μὲ διάφορες ὑποσχέσεις γιὰ νὰ σὲ φέρῃ στὸν τάφο καὶ νὰ γευθῇ ὅλη τὴν ἡδονὴ μιᾶς τρομερῆς ἐκδικήσεως!

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι σιώπησε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ὕστερα ἐξακολούθησε:

— Λοχαγέ Ἐκτωρ Λαμπλὲν, γνῶρίζεις τὸ μικρὸ μου ὄνομα, ἀλλὰ δὲν ξέρεις τὸ ἐπίθετό μου! Χθὲς μὲ εἶπες ἀγαπημένη σου Ἀνιές. Ναί, λέγομαι Ἀνιές, Ἀνιές, μαρκησία ντὲ Λασύ!

Στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, πού τοῦ θύμιζε μιὰ τόσο τραγικὴ ἀνάμνηση, ὁ Λαμπλὲν ἄνοιξε ἀκόμα πιὸ πολὺ τὰ μάτια του κι' ἕνας ρόγχος βγήκε ἀπὸ τὸ λάρυγγά του.

— Ναί, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνιές, εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ Γκοντράν ντὲ Λασύ τοῦ συντρόφου σας, πού τὸν δολοφονήσατε τὴν ἴδια νύχτα τοῦ γάμου του! Εἶμαι ἡ γυναῖκα πού ὠρκίστηκα νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ ἀντρός, καὶ πού σήμερα πραγματοποιῶ τὸν ὄρκο μου!

Πρῶτος πεθαίνεις ἐσύ, ἐξακολούθησε ἡ μαρκησία, χτυπημένος ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς συντρόφου σου. Γιατὶ ὅλοι ἐσεῖς, οἱ συμμοριῖτες τῆς «Συντροφιάς τοῦ Σπαθιοῦ» θὰ πεθάνετε ἀλληλοεξοντώνομενοι... Καὶ τὴν μεγαλύτερη τιμωρία θὰ τὴν ὑποστήῃ ὁ συνταγματάρχης Λεὸν, ὁ ἄτιμος ἀρχηγός σου!... Καὶ τώρα, πέθανε, κάθαρμα!

Καὶ λέγοντας αὐτὲς τίς λέξεις, ἡ Ἀνιές ἄρπαξε τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ, πού ἦταν σφηνωμένο στὸ στήθος τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὸ τράβηξε... Ἐνα μουγγρητὸ ξέφυγε ἀπὸ τὸ λάρυγγα τοῦ Λαμπλὲν πού ξεψύχησε ἐνῶ ἕνα κύμα μαύρου αἵματος ἀνάβλυζε ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Ὁ πρῶτος! μουρμούρισε ἡ Ἀνιές, ἀπομακρυνομένη.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ὅταν ὁ Ἀρμάν Λεὸν πῆγε στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Λὰ Μπρυγιέρ, πληροφορήθηκε πὼς ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι εἶχε φύγει τὸ μεσημέρι γιὰ τὴν Ἀγγλία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

— Έννιά! ἀκούστηκε μιὰ γλυκειὰ φωνή, ἐνῶ δυὸ χαρτιά πέφταν στὸ τραπέζι. Κατεβαίνετε τὰ λεφτά, παιδάκια μου...

— Τὶ νὰ σὰς πῶ, ἀπάντησε τότε μιὰ ἄλλη φωνή, ἀνδρική φωνή, αὐτὴ ἡ Μαλβίνα ἔχει ἐξαιρετικὴ τύχη. Ὅλο ὀκτάρια καὶ ἐννιάρια φέρνει στὸ μπακαρά.

Μιὰ ξανθὴ κοπέλλα, μισόγυμνη ἀνάμεσα στὴν παρέα τῶν γλεντζέδων, φώναζε:

— Βάζω τὰ ρέστα μου! Δέκα λουδοβίκια! Δὲν μοῦ μένει πιά οὔτε δεκάρα!

— Πῶς αὐτό; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος Μωρίς Στεφάν. Ὁ λόρδος Γ... δὲν εἶναι μήπως ἐδῶ;

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο ἕναν ἡλικιωμένο Ἑγγλέζο, ψηλό, ἀδύνατο, μὲ μιὰ ἔκφραση ἀρχοντιάς στὸ πρόσωπό του, ποὺ κοίταζε τὸ ταβάνι.

— Μπα, ἔκανε ἡ παξιμαδόουλα, ποὺ λεγόταν Ρόζ-Μουσέζ, ὁ ἄγγλος μου μπορεῖ νὰ μοῦ δῖνῃ ὅσα λεφτά θέλω. Πάντως ἐγὼ δὲν τὸν θεωρῶ γιὰ σοβαρὸν ἄνθρωπο.

— Καὶ γιὰτί αὐτό;

— Γιατί ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾷ τὴ Φοῦλμεν!

Ἡ παρτίδα αὐτὴ τοῦ μπακαρά παιζόταν ἕνα φθινοπωρινὸ βράδυ σ' ἕνα ἰδιαιτέρο διαμέρισμα τοῦ γνωστοῦ καμπαρέ «Χρυσὸ Σπίτι». Ἦσαν ἐκεῖ μέσα καμμιὰ δεκαριά γλεντζέδες ποὺ διασκέδαζαν μὲ μερικὲς χορεύτριες τῆς ὁπεράς. Τὰ ξεῖδα τοῦ γλεντιοῦ τὰ ἔκανε ὁ λόρδος Γ..., ὁ ἐραστής τῆς Ρόζ-Μουσέζ, ποὺ μέσα στὰ γέλια καὶ τὴ φασαρία τῶν γυναικῶν

διατηροῦσε ἕνα θλιμμένο καὶ μελαγχολικὸ ὄφος. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ποὺ ὁ θόρυβος κόπασε λιγάκι, ὁ λόρδος ρώτησε:

— Μήπως ξέρεί κανεὶς τί γίνεται ἡ Φοῦλμεν;

Κι' ἀμέσως ἀκούστηκαν διάφορες φωνές:

— Ἀλήθεια, ἔχω ἔξη μῆνες νὰ τὴν δῶ; Ποῦ νᾶναι;

— Ἐξαφανίστηκε αὐτὴ ἡ κοπέλλα!

— Ἐγκατέλειψε τὴν ὁπερά;

— Ποιὸς ξέρεί τί νὰ γίνεται τάχα καὶ ποῦ νὰ βρίσκεται;

Στὴν τελευταία αὐτὴ ἐρώτηση ἀπάντησε μιὰ φωνή:

— Ἴσως ἐγώ!

Ὅλοι γύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῆς νέας ποὺ εἶχε ἐκστομήσει αὐτὴ τὴ φράση. Ἦταν ἡ Μπλιντά, μιὰ παλῆ καὶ ἀχώριστη φιλενάδα τῆς Φοῦλμεν.

— Λέγε, λοιπόν, Μπλιντά, τί ξέρεις ἐσὺ γιὰ τὴ Φοῦλμεν ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ λόρδος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ Φοῦλμεν εἶναι ἐρωτευμένη! ἔκανε ἡ νέα, τόσο ἐρωτευμένη ποὺ προτίμησε νὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ, μυλόρδε, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θέατρο νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὅλους μαζί καὶ τὴν παλῆ γλεντζέδικη ζωὴ τῆς.

— Μὲ ποιὸν εἶναι ἐρωτευμένη; ἀπάντησε μιὰ ἄλλη φωνή.

— Τὸ ξέρω ἐγώ! πετάχτηκε ὁ δημοσιογράφος Στεφάν. Εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἀρμάν Λεόν, τὸ γυιὸ τοῦ συνταγματάρχη Λεόν τὸν νεαρὸν αὐτὸν ποὺ εἶναι κι' αὐτὸς ξετρελαμένος μὲ τὴν κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι...

— Μιὰ συμβουλή, κύριοι! φώναζε μὲ φωνὴ ἀλλόκοτη ἡ Μπλιντά. Τὸ καλὸ ποὺ σὰς θέλω: μὴ προφέρετε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι, γιατί φέρνει μεγάλη γρουσουζιά:

Μιὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε, ποὺ τὴ διέκοψε ὁ Στεφάν:

— Σὰν σήμερα πέρισι εἴμαστε ὅλοι προσκαλεσμένοι στῆς Φοῦλμεν... Τὸ θυμᾶστε;

— Ναί, ἔκανε ἕνας ἀπὸ τοὺς γλεντζέδες καὶ θυμᾶμαι ἀκόμα τὴ Φοῦλμεν, μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα, μὲ χρυσὴ καρδιά καὶ πνεῦμα διαβोλεμένο...

— Σωστός ἄγγελος! Ἀναστέναζε ὁ λόρδος.

— 'Αν εξακολουθήσετε νά πλέκετε τὸν πανηγυρικό αὐτῆς τῆς γυναίκας, φώναζε ἡ Ρόζ Μουσέζ νευριασμένη, θά μέ ἀναγκάσετε νά σηκωθῶ καί νά φύγω!

— Θυμᾶστε, λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ δημοσιογράφος, ὅτι ἡ Φοῦλμεν μᾶς ζήτησε μιὰ συμβουλή.

— Ναί, τὸν διέκοψε ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα, ἤθελε νά παντρευθῇ τὸν λόρδο Γ...

Ὁ λόρδος χλώμιασε τρομερά καί εἶπε:

— Καί θά τὴν παντρεύομαι καί τώρα ἀκόμα, ἂν τὸ ἤθελε... Δὲν ξέρω μόνο ποῦ βρίσκεται.

— Λένε πῶς εἶναι στὴν Ἰταλία...

— Ὅχι, ἔκανε μέ σοβαρὸ τόσο ἡ Μπλιντά! Ἡ Φοῦλμεν δὲν βρίσκεται στὴν Ἰταλία, ἀλλὰ στὸ Παρίσι...

— Κυρία μου, ἔκανε τότε ὁ λόρδος μέ ἐπίσημο ὕφος, μπορεῖτε νά μοῦ πῆτε ποῖα εἶναι ἡ διεύθυνσή της; Ἔχω στὴ διάθεσή σας δέκα χιλιάδες φράγκα.

— ὦ, τὸ τέρας! Φώναξε ἡ Ρόζ-Μουσέζ ρίχνοντας ἕνα ἄγριο βλέμμα στὸν ἐραστή της. Καί ὕστερα ἀποτεينوμένη στὴν Μπλιντά, φώναξε:

— Ὁ μυλὸρδος σοῦ ὑπόσχεται δέκα χιλιάδες φράγκα! Μὰ ἐγώ, ἂν τολμήσης νά πῆς τὴ διεύθυνση αὐτῆς τῆς βρώμας σοῦ ὑπόσχομαι νά σοῦ βγάλω τὰ μάτια!

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποῦ οἱ δυὸ κοκκοτοῦλες ἐτοιμάζονταν νά πιασθοῦν ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἀνοιξε ἡ πόρτα καί παρουσιάστηκε ἕνα γκαρσόνι ποῦ εἶπε:

— Μυλὸρδε, σὰς ζητᾷ μιὰ κυρία...

Ἡ Κυρία μέ τὸ Μαῦρο Γάντι; Ἀστετεύθηκε κάποιος.

— Ὅχι! Φώναξε μιὰ γυναίκα μπαίνοντας στὴν αἴθουσα καί σηκώνοντας τὸ πυκνὸ βέλο ποῦ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της.

— Ἡ Φοῦλμεν!

Ἡ Ρόζ-Μουσέζ πετάχτηκε ἀπάνω σὰν ἐξαγριωμένη λέαινα.

— Κυρία, φευγάτε ἀπ' ἐδῶ! τῆς φώναξε. Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ θέση σας.

Ἐνα περιφρονητικὸ χαμόγελο ἄνθησε στὰ χεῖλη τῆς παληᾶς

χορεύτριας, ποῦ εἶπε ἀποτεينوμένη στὸ λόρδο Γ.....

— Μυλὸρδε, θέλω νά σὰς μιλήσω. Ἐχετε τὴν καλωσύνη νά μέ ἀκολουθήσετε;

Μιὰ κραυγὴ γεμάτη χαρὰ καί ἐλπίδα ξέφυγε ἀπὸ τὸ λάρυγγα τοῦ ἄγγλου, ποῦ σηκώθηκε ἀμέσως. Ἡ Ρόζ-Μουσέζ ἔκανε νά ὀρμήσῃ ἐναντίον τῆς Φοῦλμεν, μὰ αὐτὴ τὴν παραμέρησε περιφρονητικὰ καί βγῆκε ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὸ λόρδο, ἐνῶ μιὰ νεκρική σιωπὴ εἶχεν ἀπλωθῇ στὴν παρέα τῶν γλεντζέδων τοῦ «Χρυσοῦ Σπιτιοῦ».

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ρόζ-Μουσέζ εἶχε λιποθυμήσει...

Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ λόρδος Γ... ἔμπαινε στὸ σπῖτι τῆς Φοῦλμεν, ἕνα σπῖτι ταπεινὸ, συνηθισμένο, ποῦ δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μέ τὸ μεγαλόπρεπο μέγαρο ποῦ ζοῦσε ἡ χορεύτρια, ὅταν ἦταν ἐρωμένη τοῦ πλουσίου λόρδου.

— Μυλὸρδε, εἶπε ἡ νέα, ὅταν κάθησαν κι' οἱ δυὸ στὸ μικρὸ σαλονάκι, προτοῦ σὰς πῶ τί θέλω ἀπὸ σας ἐπιτρέψτε μου νά σας ὑπενθυμίσω ὠρισμένα γεγονότα.

— Μιλήστε, Φοῦλμεν, ἔκανε ὁ λόρδος.

— Μυλὸρδε, ὑπῆρξατε γιὰ μένα κάτι περισσότερο ἀπὸ θαυμαστής, ὑπῆρξατε ἕνας πατέρας, ἕνας ἀδελφός, ἕνας φίλος, ὁ πιὸ εὐγενικὸς προστάτης!

— Μὰ μήπως δὲν σὰς ἀγαποῦσα; τὴ διέκοψε περήφανα ὁ λόρδος.

— Πολὺ καιρὸ ἡ ἀγάπη σας μέ κατέστησε τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Κι' ὅμως, μιὰ μέρα, γινήκατε αἷτιος τῆς δυστυχίας μου καί τῆς δικῆς σας δυστυχίας, τὴ μέρα ποῦ ἐσεῖς ὁ Ἄγγλος μεγιστάν μου προσφέρατε τὸ στέμμα σας τοῦ κόμητος καί τὸ χεῖρ σας...

— Σὰς ἀγαποῦσα καί εἴσατε ἄξια νά γίνεται γυναῖκα μου! μουρμούρισε ὁ λόρδος.

— Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἐξακολούθησε ἡ χορεύτρια, ἡ Φοῦλμεν χάθηκε γιὰ σας. Σὰς ἀγαποῦσα καί ἐγώ, καί ἂν δὲν εἴσαστε λόρδος, θά σας παντρεύομαι μέ μεγάλη χαρὰ. Συλλογίστηκα, ὅμως, τί θάλεγαν γιὰ μένα, ὅταν θά μάθαιναν πῶς

θά παντρευόμουν ένα λόρδο, συλλογίστηκα πώς θά με χαρακτήριζαν σαν μια τυχοδιώκτρια, που σ'ας έβαλε στο χέρι και απέφασσα τότε να άρνηθώ την πρότασή σου.

— Φοϋλμεν, έχετε εύλαβική καρδιά. Είπε ο λόρδος με φωνή που έπαλλε από τη συγκίνηση.

— Οί φίλοι μου κι' οί φιλενάδες μου, σαν έμαθαν την άπόφασή μου αυτή με κορόϊδεψαν, έξακολούθησε ή χορεύτρια. Καί τότε βρέθηκε κάποιος άπ' αυτούς, που μου φώναξε: «Δέν παίρνεις τόν λόρδο γιατί δέν τόν αγαπάς, γιατί δέν αγάπησες ποτέ σου κανένα! Καί δέν αγάπησες κανένα, γιατί κανέναν δέν τόλμησε να σου άντισταθί, γιατί όλοι φάνηκαν δειλοί, γιατί όλοι παραδόθηκαν άνήμποροι στα χέρια σου! "Ε, λοιπόν, έγώ θά σου δείξω έναν άνθρωπο που δέν σε αγαπά... και που δέν θά σε αγαπήσει, οτιδήποτε κι' αν κάνης για να τόν κατακτήσης!

— Κι' ο άνθρωπος αυτός, έξακολούθησε ή Φοϋλμεν, πράγματι μου έδειξε ένα νέο που φαινόταν εξαιρετικά θλιμμένος... Καί την ίδια στιγμή, καλέ μου φίλε, ένοιωσα να ξυπνά κάτι μέσα μου, κάτι καινούργιο, που δέν τό είχα ξανανοιώσει στη ζωή μου. Τότε κατάλαβα πώς ή αγάπη που ένοιωθα για σ'ας δέν ήταν έρωας, τότε κατάλαβα πώς έγώ ή πρόστυχη και ή άμαρτωλή γυναίκα αγαπούσα αληθινά... Την επομένη, μυλόρδε, σ'ας έστειλα τό γράμμα εκείνο στο όποιο σ'ας έλεγα πώς πρέπει να διακόψουμε τις σχέσεις μας. Καί μαζί με τό γράμμα σ'ας έστειλα πίσω και όλα τα κοσμήματα που μου είχατε χαρίσει. Έσείς, όμως, σαν αληθινός τζέντλεμαν, μου τα στείλατε πίσω μ' ένα σημείωμα που έλεγε: «Κρατήστε τα, αγαπημένο μου παιδί, κι' άφοϋ πέθαναν ποιά στην καρδιά, μην άρνηθήτε αυτή την κληρονομία ενός φτωχοϋ νεκροϋ».

Και λέγοντας τις τελευταίες αυτές λέξεις ή Φοϋλμεν άπλωνε τό χέρι προς τόν λόρδο.

— Καί τώρα, θά με καταλάβετε, έξακολούθησε ή χορεύτρια. 'Ο άνθρωπος που αγαπούσα και που αλλοίμονο, τόν αγαπώ ακόμα, διατρέχει ένα θανάσιμο κίνδυνο. Τόν περιτριγυρίζουν άγνωστοι και τρομεροί έχθροί. Μόνο έγώ μπορώ να

τόν προφυλάξω και για να τόν προφυλάξω χρειάζομαι χρήματα: γι' αυτό κράτησα τα κοσμήματά σας!

— Φοϋλμεν, έκανε ο λόρδος με σοβαρή φωνή, είσθε ένας άγγελος, ένας αληθινός άγγελος!

— Άκούστε με, μυλόρδε, έκανε ή νέα με συγκίνηση. 'Επειδή ξέρω ότι έχετε εύγενική καρδιά, ότι είσθε αληθινός τζέντλεμαν, ήρθα να σ'ας βρώ ανάμεσα στην τρελλοπαρέα με την όποία θέλετε να λησμονήσετε τόν πόνο σας κι' έπωφελουμένη της έπιρροής που διατήρησα πάνω σας, να σ'ας πάρω από εκεί και να σ'ας φέρω εδώ.

— Καί κάνατε καλά, είπε ο λόρδος, γιατί ξέρετε πώς ή ψυχή και ή καρδιά μου σ'ας ανήκει.

— Φυλαχθήτε παρατήρησε ή Φοϋλμεν μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Δέν ξέρετε ακόμα τι θά σ'ας ζητήσω.

— Τό μαντεύω.

'Ο άριστοκράτης γονάτισε μπροστά στη Φοϋλμεν και είπε:

— Παιδί μου, ύπηρεα αρκετά τρελλός για να νομίσω πώς θά μπορούσατε να αγαπήσετε με έρωτα έναν άνθρωπο σαν και μένα, που τα μαλλιά μου άσπρισαν. Μά αν είμαι πολύ γέρος για να κάνω την καρδιά σας να πάλη έρωτικά, νοιώθω στη δική μου καρδιά αρκετά νειάτα, ώστε να γίνω φίλος σας, ένας φίλος σίγουρος, άφοσιωμένος και διακριτικός.

— Είσθε καλός και εύγενικός! μουρμούρισε ή Φοϋλμεν.

— Θέλατε να μου ζητήσετε, έξακολούθησε ο λόρδος την άδεια να μεταχειρισθήτε τόν άγώνα σας για τη σωτηρία του ανθρώπου που αγαπάτε την περιουσία που σ'ας έδωσα, δέν είναι έτσι;

— Ναί! ψέλλισε ή Φοϋλμεν.

— Λοιπόν, έγώ σ'ας λέω, έκανε με έπίσημο τόνο ο ύπέρροχος εκείνος άριστοκράτης, ότι όλόκληρη ή περιουσία μου σ'ας ανήκει, Φοϋλμεν... όπως ανήκω και έγώ σε σ'ας όλόψυχα! Ζητήστε μου ότι δήποτε θελήσετε, κι' αυτήν άκόμη τη ζωή μου. Θά την θυσιάσω εύχαρίστως, άφοϋ πρόκειται να έξασφαλίστη ή εύτυχία σας!

— Ώ, φώναξε ή Φοϋλμεν, έσεις δέν είσθε άνθρωπος, έσεις είσθε ένας άγιος!

— Δέχεσθε λοιπόν; ρώτησε ό λόρδος μέ φωνή πού έτρεμε από τή συγκίνηση και τή λαχτάρα.

— Ναί, δέχομαι!

Και σέ χαμηλότερο τόνο ή Φοϋλμεν προσέθεσε:

— Άχ, θεέ μου, μπορεί έτσι νά σώσω τόν Άρμάν!

— Από ποιόν κινδυνεύει ό Άρμάν; ρώτησε μέ άνυπόκριτο ένδιαφέρον ό λόρδος.

— Από ποιόν; από ένα ανθρωπόμορφο τέρας!

— Μέ τρομάζετε! έκανε ό λόρδος χαμογελώντας.

— Ωρκίστηκε νά τόν έξολοθρεύση μιá γυναίκα, ή κυρία μέ τό μαυρο γάντι.

Ό βαρώνος ντέ Μόρ-Ντιέ ήταν έτοιμος νά περάση μιá από τίς γέφυρες του Σηκουάνα. Ό άνθρωπος αυτός, πού κάποτε υπήρξε πολυεκατομμυριοχός, ήταν φτωχικά ντυμένος. Τό μαυρο φόρεμά του γυάλιζε από τή χρήση και ή γραβάτα του είχε πρασινίσει...

— Κύριε, του φώναξε ό φύλακας τής γέφυρας, ξεχάσατε νά μου δώσετε τήν πεντάρα σας!

Ό βαρώνος, πού είχε προχωρήσει δέκα βήματα πάνω στη γέφυρα, γύρισε ξαφνικά κοντά στο φύλακα, σκάλιξε τίς τσέπες του και μη βρίσκοντας τίποτε, μурμουρίσε, ένω γινόταν κατακόκκινος από τή ντροπή:

— Συγγνώμη, φαίνεται πώς ξεχάσα τό πορτμονέ μου...

Ό φύλακας, όμως, ένας γέρος στρατιώτης άναγνώρισε σ' όλη τήν έμφάνιση και τή περπατησιά του βαρώνου ένα παληό στρατιωτικό και του είπε χαμογελώντας:

— Δέν πειράζει, άξιωματικέ μου. Πληρώνετε άλλη φορά.

Ό βαρώνος προχώρησε τότε. Τήν ίδια στιγμή περνούσε από τή γέφυρα ένα άμάξι, μέσα στο όποιο μιá κυρία, σάν είδε

τό Μόρ-Ντιέ γύρισε πρὸς τὸν συνοδό της καὶ τοῦ εἶπε:

— Νά ό άνθρωπος πού ζητάμε!

Ύστερα ή κυρία έβγαλε τό κεφάλι της από τήν πόρτα του άμαξιοῦ καὶ φώναξε:

— Καλημέρα σας, βαρώνε!

Ό Μόρ-Ντιέ παραξενεμένος γύρισε, κοίταξε τήν κυρία, πού του ήταν άγνωστη καὶ χαιρέτησε.

— Αγαπητέ μου βαρώνε, συνέχισε ή κυρία, έπιτρέψατέ μου νά σ'άς πάρω μαζί μου. Άνεβήτε μιá στιγμή.

Τό άμάξι είχε σταματήσει άκριβῶς μπροστά στο βαρώνο, πού τώρα βρισκόταν σέ πάρα πολύ δύσκολη θέση. Τή στιγμή πού αυτός δέν είχε μιá πεντάρα νά περάση από τή γέφυρα σταματοῦσε ξαφνικά μπροστά του ένα άμάξι καὶ μιá κομψή γυναίκα τόν προσκαλοῦσε ν' ανεβῇ. Μή ξέροντας τί νά κάνη, ό Μόρ-Ντιέ δέχτηκε τήν πρόσκληση. Τήν ίδια στιγμή ό άνδρας, πού συνώδευε τήν μυστηριώδη γυναίκα, κατέβηκε καὶ τό άμάξι ξεκίνησε.

— Στοιχηματίζω, κ. βαρώνε, εἶπε τότε ή γυναίκα, πού δέν ήταν άλλη από τήν κυρία μέ τό μαυρο γάντι, πῶς θά μέ παίρνετε γιá τρελλή... Έσεις δέν μέ γνωρίζετε, έγώ, όμως, σ'άς γνωρίζω τόσο καλά! Καὶ αν θέλετε νά πεισθῇτε γι' αυτά πού σ'άς λέω αφήστε μέ νά σ'άς διηγηθῶ μερικά πράματα.

— Α! έκανε ό Μόρ-Ντιέ ρίχνοντας ένα ανήσυχο βλέμμα στη συνοδό του.

— Τι ιδέα έχετε, κ. βαρώνε, ρώτησε ξαφνικά ή Άνιές ντέ Λασύ, γιá τá μέλη τής «Συντροφίδας του Σπαθιοῦ»;

Ό Μόρ-Ντιέ άναπήδησε.

— Η «Συντροφιά του Σπαθιοῦ» εξακολούθησε ή άδυσώπητη έκδικήτρια, είχε ὡς άρχηγό της τόν λοχαγό τότε Λεόν, καὶ εἴσαστε καὶ έσεις μέλος της.

— Μά ποιá είσθε έσεις; μέ κόπο μурμουρίσε ό βαρώνος, πού ξέρετε τόσα πολλά πράματα;

— Εἶμαι, άπάντησε ή κυρία μέ τό μαυρο γάντι, μέ έπίσημο τόνο, τό μυστήριο, ή μάλλον εἶμαι ό άγνωστος μάρτυς του έγκλήματος πού παρουσιάζεται ξαφνικά τή στιγμή τής τιμω-

ρίας για να καταγγείλη τους ενόχους. Δεν έχω όνομα, ή μάλλον έξακολούθησε ή 'Ανιές μ' ένα γέλιο που πάγωσε από τον τρόπο τον βαρώνο ντέ Μόρ-Ντιέ, τó όνομά μου είναι: «ή 'Εκ-δίκηση».

— «Όστε με καλέσατε για να με τιμωρήσετε! είπε ό βαρώνος με περισσότερη θλίψη παρά φόβο. Τι σημασία έχει! 'Εγώ δεν την θέλω πιά τή ζωή μου. Δεν έχω ούτε την πεντάρα που χρειάζεται για να περάση κανένας από μια γέφυρα τού Σηκουάνα. Δεν έχω ούτε φίλους, ούτε περιουσία, ούτε έλπίδες και ό θάνατος δεν με τρομάζει... Και για να σάς τó αποδείξω, θά πάω μόνος μου αύτή τή στιγμή στο Σηκουάνα.

Και έκανε να άνοιξη τήν πόρτα τού άμαξιού για να πεταχθί έξω. Μά τó γαντοφορεμένο χέρι τής κυρίας με τó μαυρο γάντι τόν άρπαξε από τó μπράτσο, ένώ μια ψιθυριστή φωνή τού σφύριζε μέσα στο αύτί:

— 'Ακούστε με. 'Εχω να σάς προτείνω ένα συμβιβασμό... Ξέρετε ότι μπορώ να σάς καταστρέψω. 'Εσείς, όμως, πάλι μπορείτε να εξαγοράσετε τή ζωή σας.

— Τι ζητάτε από μένα; ρώτησε τότε ό βαρώνος με φωνή που έτρεμε.

— Θά σάς τó πώ, όταν με ώδηγήσετε στο σπίτι σας.

Σέ λίγο τó άμάξι σταματούσε μπροστά σ' ένα φτωχικό σπίτι. Η 'Ανιές και ό βαρώνος κατέβηκαν και χώθηκαν στο σπίτι εκείνο, άνέβηκαν μερικές σκάλες και φθάσαν σε μια άπαίσια τρώγλη. Αυτό ήταν τó δωμάτιο τού βαρώνου ντέ Μόρ-Ντιέ, που κάποτε ύπήρξε ένας από τους πλουσιωτέρους άνθρώπους τής Γαλλίας.

— Κλείστε καλά τήν πόρτα, διέταξε ή κυρία με τó μαυρο γάντι, γιατί κανείς δεν πρέπει να άκούση τά όσα θά λεχθούν μέσα σ' αύτό τó δωμάτιο.

«Υστερα ή 'Ανιές άνοιξε τήν τσάντα της, έβγαλε από μέσα δέκα χιλιάδραχμα και δίνοντάς τα στο βαρώνο τού είπε:

— Πρώτα άπ' όλα, κύριε, πάρτε αύτά τά χρήματα.

Η λίγη περηφάνεια που είχε άπομείνει στο βαρώνο τόν

έκανε να άρνηθί αύτά τά χρήματα κουνώντας τó κεφάλι.

— Συγγνώμη, κύριε, τού είπε τότε αύτή δεν σάς κάνω έλεημοσύνη. Τά χρήματα αύτά άποτελούν μια προκαταβολή...

— Μιά προκαταβολή;

— Μιά προκαταβολή έναντι τής συμφωνίας μας.

Ό βαρώνος συνωφριώθηκε και είπε:

— Νόμιζα πώς άλλο πρᾶμα θά μου προτείνετε...

— Κύριε, έκανε ή 'Ανιές, γνωρίζω για σάς μυστικά που είναι ύπεραρκετά για να σάς στείλουν στο ίκρίωμα... Και όταν γνωρίζω τέτοια μυστικά για έναν άνθρωπο, τόν άνθρωπο αύτό τόν θεωρώ σαν να μου άνήκη ψυχή τε και σώματι... Γι' αύτό, άν σάς δίνω χρήματα, τó κάνω γιατί ξέρω πώς θά σάς χρειασθούν χρήματα για να με ύπηρετήσετε...

— Τότε, τó πρᾶγμα διαφέρει, είπε ό Μόρ-Ντιέ, παίρνοντας τά δέκα χιλιάρικά.

— Τώρα, έξακολούθησε ή άγνωστη εκείνη γυναίκα, προτού προχωρήσω και σάς έκθέσω τί ζητώ από σάς, άφήστε με να σάς πώ ότι είμαι όργανο τής Μοίρας που καταδιώκει πάντοτε τους δολοφόνους.

Ό βαρώνος ντέ Μόρ-Ντιέ χαμήλωσε τά βλέμματά του. Μιά τρεμούλα πέρασε σ' όλο τó κορμί του.

— 'Εχω μια άποστολή να έκτελέσω σ' αύτό τόν κόσμο, έξακολούθησε ή κυρία με τó μαυρο γάντι. Η άποστολή μου είναι να τιμωρήσω τά μέλη τής «Συντροφιάς τού Σπαθιού». Δυό άπ' αύτούς πέθαναν κι' όλας: Ό λοχαγός 'Εκτωρ Λαμπλέν και ό ίππότης ντ' 'Αστί. Τό μόνο για τó όποιο λυπάμαι είναι ότι ό τελευταίος αύτός σκοτώθηκε πέφτοντας από τó άλογό του και ξεφυγε έτσι τήν τρομερή έκδίκηση που τού έτοίμαζα.

— Μά τότε, ρώτησε χλωμαίνοντας, ό βαρώνος, θά τιμωρηθώ και έγώ.

— Και έσείς!

— Για ποιά λόγο να σάς ύπηρετήσω τότε;

— Γιατί έτσι, ή τιμωρία σας θά είναι ελαφρότερη από τήν

τιμωρία που θά υποστούν τὰ υπόλοιπα μέλη τῆς «Συντροφιάς τοῦ Σπαθιοῦ».

Ὁ Μόρ-Ντιέ χαμήλωσε τὸ κεφάλι :

— Μιλήστε, κατῶρθωσε νὰ μουρμουρίση. Μιλήστε. Ὅτι καὶ ἂν μοῦ πῆτε θὰ τὸ ἐκτελέσω. Εἶμαι στὴν ἀπόλυτη διάθεσή σας.

— Τί νὰ ἐπακολουθήσεν ἄραγε μεταξύ τῆς ἐκδικητρίας καὶ τοῦ βαρῶνου ντὲ Μόρ-Ντιέ ; Αὐτὸ θὰ τὸ ἔδειχνε τὸ μέλλον...

Ὁ κ. Σαλαμπέρ ντὲ Φλάρ-Μογγορὺ βιαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι του. Ἦθελε νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, τὰ δυὸ παιδάκια του, νὰ νοιώσῃ τὴν θερμὴ οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα, νὰ χαρῇ τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ χάρις σὲ τόσα καὶ τόσα ἐγκλήματα. Κι' αὐτὸς εἶχε λησμονήσει πιά τὴν τρομερὴ «Συντροφιά τοῦ Σπαθιοῦ» κι' οὔτε μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς ἡ στιγμή τῆς ἀμείλικτης τιμωρίας του ἐπλησίαζε ὁλοένα.

Βρισκόταν σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ μονάχα μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὅταν ἀπὸ μιὰ γωνιά εἶδε νὰ προβάλλουν δυὸ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ ποῦν λέξη ὥρμησαν ἐναντίον του, τὸν φίμωσαν, τὸν σήκωσαν στὰ στιβαρὰ χέρια τους καὶ τὸν πῆγαν σ' ἓνα ἀμάξι ποὺ στεκόταν λίγο πάρα πέρα. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἀμάξι ξεκινούσε χωρὶς κανέναν ἀπὸ τοὺς διαβάτες ν' ἀντιληφθῇ τὸ γρήγορο ἐκεῖνο δρᾶμα.

Ὁ Σαλαμπέρ συλλογιζόταν μέσα στὸ ἀμάξι. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί τοῦ εἶχε συμβῇ. Ἦξερε μονάχα, ὅτι δυὸ ἄγνωστοι τὸν ἀπήγαγον, ποῖος ξέρεי γιὰ ποιοὺς σκοποὺς. Τὸ πιθανώτερο ἦταν νὰ τοῦ ζητήσουν λύττρα, γιὰ νὰ τὸν ἀπελευθερώσουν, γνωρίζοντας τὴν τεράστια περιουσία τῆς ὁποίας ἡ καταγωγή ἦταν μυστηριώδης.

Ὅταν, ὅμως, ὁ Σαλαμπέρ μὲ τοὺς δυὸ ἀπαγωγεῖς του βρέθηκε στὸ μεγαλόπρεπο σαλόνι ἑνὸς τεράστιου μεγάρου, σκέφτηκε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ εἶναι κοινοὶ λησταί. Κάτι ἄλλο θὰ συνέβαινε ἀσφαλῶς, κάτι ἄλλο ποὺ ἔπρεπε

ὁπωσδήποτε νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ. Καὶ τότε ἀκριβῶς ἄρχιζε νὰ κοιτάξῃ παράξενα τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀπαγωγεῖς του, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἦταν πάρα πολὺ γνωστὴ, χωρὶς ὅμως, καὶ νὰ ξέρῃ ποῖος ἦταν.

Ὁ ἄνθρωπος τότε ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν βαρῶνο ντὲ Μόρ-Ντιέ πλησίασε τὸν Σαλαμπέρ, τοῦ ἔβγαλε τὸ φίμωτρο, τοῦ ἔλυσε τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν δέσει καὶ μὲ φωνὴ ἥρεμη τὸν ρώτησε :

— Λοιπόν, καλέ μου Σαλαμπέρ, δὲν μὲ γνώρισες ἀκόμα :

Μιὰ ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Σαλαμπέρ σὰν ἄκουσε τὴν τόσο γνώριμη ἐκείνη φωνή :

— Ὁ Μόρ Ντιέ ! Μά, τότε... βαρῶνε, γιατί μὲ ἀπήγαγες ;

Ἐνα θλιμμένο χαμόγελο ἄνθησε στὰ χεῖλη τοῦ βαρῶνου, ποὺ μουρμούρισε :

— Καϋμένε μου Σαλαμπέρ, μὴ μοῦ ζητᾷς ἐξηγήσεις...

Ἐνα μόνο σοῦ λέω : μὴ μὲ πάρῃς γιὰ ἐχθρό σου. Εἶμαι ἓνα ὄργανο στὰ χέρια ἑνὸς ἄλλου ποὺ ὠρκίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κάποτε ἀποτελοῦσαν τὴ «Συντροφιά τοῦ Σπαθιοῦ».

Ἀκούοντας τὸ ὄνομα τῆς μυστικῆς ἐκείνης ὁργανώσεως, τῆς ὁποίας κάποτε ὑπῆρξε μέλος καὶ τὴν ὁποία τώρα εἶχε λησμονήσει, ὁ Σαλαμπέρ ἔνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα νὰ περνᾷ σ' ὅλο του τὸ κορμί.

— Μὰ πὲς μου, ἔκανε, τούλάχιστον τί σημαίνουν ὅλα αὐτά ;

— Θὰ τὰ μάθετε σὲ λίγο ! εἶπε μὲ φωνὴ μακάβρια ὁ συνοδὸς τοῦ Μόρ-Ντιέ, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας δὲν εἶχε προφέρει οὔτε λέξη.

Ἐνας τρομερὸς θυμὸς ἔπιασε τότε τὸν Σαλαμπέρ, ποὺ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατηθῇ ἄρχισε νὰ βρίζῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, λέγοντας :

— Μά, τέλος πάντων, θὰ μοῦ πῆτε ἢ ὄχι ἐξ ὀνόματος ποινικοῦ ἐνεργεῖτε ;

Μιὰ πόρτα ἀνοιξε ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ βάθος τῆς αἰθού-

σης. κι' ὁ Σαλαμπέρ, τρομαγμένος, εἶδε μιὰ γυναῖκα, στὰ κατάμαυρα ντυμένη, νὰ μπαίνει μέσα καὶ νὰ τὸν κοιτάζει ψυχρά. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔκανε μιὰ χειρονομία, καὶ τότε ὁ βαρὼνος ντὲ Μὸρ-Ντιέ καὶ ὁ σύντροφός του ὑποκλίθηκαν μπροστὰ στὴν κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι καὶ βγήκαν ἔξω.

Ὁ Σαλαμπέρ κοίταζε αὐτὴ τὴ γυναῖκα μὲ βόμβη φρίκη. Κι' ὅμως ἦταν νέα ἀκόμα καὶ ὑπερόχως ὠραία, μὰ τὰ νειῶτα της ἐφαίνοντο μαραμένα καὶ ἡ ὁμορφιά της εἶχε κᾶτι τὸ ἄγριο καὶ τὸ τρομαχτικό.

— Ρωτήσατε, εἶπε ἡ γυναῖκα ἐκείνη μ' ἓνα χαμόγελο ποὺ πάγωσε τὸ αἷμα τοῦ Σαλαμπέρ, ἐξ ὀνόματος ποιανοῦ ἐνεργοῦσαν οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι ὅταν σᾶς ἀπήγαγαν; Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἐνήργησαν ἐξ ὀνόματός μου...

— Μὰ πιά εἴσθε ἐσεῖς, ρώτησε τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο ὁ Σαλαμπέρ.

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει; Ἀρκεῖ νὰ ξέρετε πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς τιμωρήσω...

— Ἐσεῖς;

— Ἐγώ, μάλιστα.

— Μὰ τί σᾶς ἔκανα, κυρία μου; Ἐγὼ δὲν σᾶς εἶδα ποτὲ στὴ ζωὴ μου!

— Οὔτε ἐγώ.

— Μὰ τότε, δὲν καταλαβαίνω...

— Κύριε, ἔκανε ἡ μαυροφορεμένη γυναῖκα, αὐτὴ τὴ στιγμή φορῶ τὸ πένθος ἐνὸς ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἐσκότωσε ἡ «Συντροφία τοῦ Σπαθιοῦ»...

Ὁ Σαλαμπέρ ἀνατρίχιασε.

— Μὰ ποιά εἴσθε, τέλος πάντων; ρώτησε μὲ φωνὴ συγκεκομένη ποὺ ἔτρεμε.

— Λέγομαι Ἀνιές, σύζυγος τοῦ μαρκησίου Γκοντράν ντὲ Λασύ! ἀπάντησε αὐτὴ προφέροντας μιὰ-μιὰ τίς συλλαβές.

Ὁ Σαλαμπέρ ἄφησε τότε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου στὴν ὁποία ἀπάντησε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι γελώντας σατανικά καὶ λέγοντας:

— Καταλαβαίνετε, τώρα, κ. Σαλαμπέρ, μὲ ποιο δικαίωμα ἐμφανίζομαι σὰν ἐκδικήτρια καὶ πὼς τολμῶ νὰ καταστρέψω τὴν εὐτυχία σας, ποὺ φαινόταν τόσο ἐξασφαλισμένη, πρὸ μισῆς ἀκόμα ὥρας...

Ὁ Σαλαμπέρ ἔμεινε μιὰ στιγμή σὰν κεραυνόπληκτος καὶ ξαφνικά, πέφτοντας στὰ πόδια τῆς τρομερῆς ἐκείνης γυναίκας, μουμούρισε ἱκετευτικά:

— Ἐλεος!

— Ὅχι, ἀπάντησε ἐκείνη καγχάζοντας, δὲν ἔχω ἔλεος γιὰ τὰ μέλη τῆς «Συντροφίας τοῦ Σπαθιοῦ». Μὰ κουράσθηκα πιά νὰ σκοτώνω καὶ θὰ διαλέξω μιὰ ἄλλη τιμωρία. Ἐσεῖς κ. Σαλαμπέρ ντὲ Φλάρ Μογγορύ, θὰ ζήσετε κι' ὅμως θὰ περάσετε γιὰ νεκρὸς καὶ ἡ γυναῖκα σας καὶ τὰ παιδιὰ σας θὰ φορέσουν πένθος γιὰ σᾶς...

Ἡ τελευταία αὐτὴ μακάβρια ὑπενθύμιση ξαναέδωσε στὸ Σαλαμπέρ ὅλο του τὸ θάρρος, ποὺ τὸ εἶχε χάσει ἀπὸ τὴν τόση γλήγορη ἐναλλαγὴ τῶν γεγονότων. Ὁρθώθηκε τότε καὶ φώναξε:

— Ὅχι! Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ἀπολύτως τίποτα! Θὰ ἀμυνθῶ καὶ θὰ σᾶς νικήσω!

— Ἐτσι φαντάζεσθε; ρώτησε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, χαμογελώντας ψυχρά. Ἀκοῦστε με, κ. Σαλαμπέρ καὶ μὴ κάνετε τὸ παιδί. Ἐχω λάβει ὅλα τὰ μέτρα μου γιὰ νὰ σᾶς κάνετε τὸ παιδί. Ἐξαναγκάσω νὰ ὑποκύψετε στὴν ἀπόφασή μου. Αὐτὴ τὴ στιγμή ποὺ σᾶς μιλῶ, ἡ γυναῖκα σας καὶ τὰ δύο σας παιδιά ἀπήχθησαν ἤδη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου. Κάθε ἄρνησή σας στὸ νὰ ἐκτελέσετε τίς ἀποφάσεις μου σημαίνει θάνατο γιὰ τὰ ἄθῳα αὐτὰ πλάσματα, ποὺ δὲν εἶναι ὑπεύθυνα γιὰ τὰ δικά σας τρομερὰ ἐγκλήματα...

Ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ συνέτριψε ὀριστικὰ τὴν ἀντίσταση τοῦ Σαλαμπέρ, ὁ ὁποῖος σωριάστηκε, ἀνίσχυρος πιά, στὸ πάτωμα καὶ ἄρχισε νὰ μουγγρίζει:

— Ἐλεος! Ἐλεος γιὰ τὰ παιδιά μου καὶ τὴ γυναῖκα μου!

— Σὲ σένα δὲν θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω ἔκανε ἡ Ἀνιές μὲ

τόν ἴδιο πάντοτε παγερό τόνο, θά τὰ ἐπιστρέψω, ὅμως, στή μητέρα τους. Κι' ἂν τὸ θελήσης, ἡ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιά σου θά σὲ κλάψουν σὰν τὸν καλλίτερο σύζυγο καὶ σὰν τὸ καλλίτερο πατέρα, θά σὲ πενθήσουν, θά λατρέψουν τὴ μνήμη σου... Ἄν τὸ θελήσης καὶ δεχτῆς τοὺς ὅρους μου!

— Ἄ, ἔκανε ὁ δυστυχισμένος, καταλαβαίνω τί θέλετε: ν' αὐτοκτονήσω;

— Ὁχι! Δὲν θέλω ν' αὐτοκτονήσης;

— Μὰ τότε... δὲν καταλαβαίνω!

Ἡ Ἀνιὲς πῆγε στὸν τοῖχο καὶ χτύπησε ἓνα κουδοῦνι. Ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ βαρὼνος ντὲ Μορ-Ντιέ. Ἡ μαρκησία ἀποτάθηκε τότε στὸ Σαλαμπέρ:

— Κάνετε τὴ διαθήκη σας, κύριε;

— Μάλιστα.

— Καλά. Καθηστε τώρα καὶ γράφετε.

Ὁ Σάλαμπερ ὑπήκουσε καὶ ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι ἄρχισε τότε νὰ ὑπαγορεύῃ:

«Σήμερα τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐτοιμαζόμουν νὰ κοιμηθῶ, εἶδα νὰ ἐμφανίζεται τὸ φάντασμα τοῦ βαρὼνου ντὲ Μορ-Ντιέ, ποὺ μὲ καταδιώκει καὶ μὲ κατηγορεῖ ὅτι τὸν προσέβαλα. Τὸ φάντασμα μοῦ ἔνευσε νὰ τὸ ἀκολουθήσω καὶ τὸ ἀκολούθησα. Ποῦ νὰ μὲ ὀδηγῇ ἄραγε; Δὲν τὸ ξέρω. Μὰ οἱ νεκροὶ ἔχουν μιὰν ἀκατανίκητη δύναμη ἑλξεως, ἐναντίον τῆς ὁποίας οἱ ζωντανοὶ μάταια προσπαθοῦν ν' ἀντισταθοῦν».

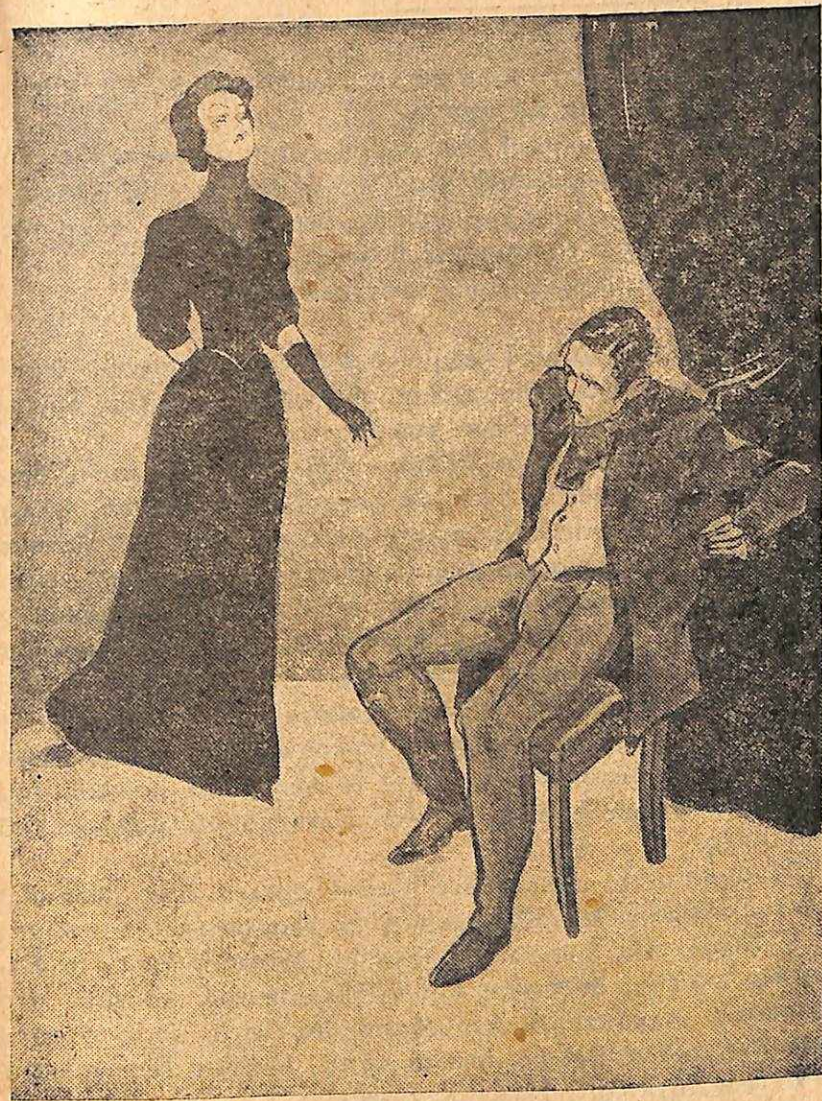
ΣΑΛΑΜΠΕΡ ΝΤΕ ΦΛΑΡ-ΜΟΓΓΟΥ

Ὁ Σαλαμπέρ ἔγραψε τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ γράμμα, κοιτάζοντας ἐρωτηματικὰ τὴν Ἀνιὲς ἡ ὁποία ἐξήγησε:

— Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς ἓνας τρελλὸς ποὺ πρόκειται ν' αὐτοκτονήσῃ δὲν μπορεῖ νὰ γράφῃ λογικὰ πράγματα...

Μὰ δὲν εἶμαι τρελλὸς διαμαρτυρήθηκε ὁ Σαλαμπέρ... κι' ὅπως μοῦ εἶπατε τοῦλάχιστον δὲν θέλετε ν' αὐτοκτονήσω...

— Θὰ καταλάβετε ἀργότερα, ἔκανε ἡ μαρκησία. Κύριε ντὲ

— Λέγομαι Ἀνιὲς, σύζυγος τοῦ μαρκησίου Γκοντράν ντὲ Λασύ, ἀπάντησε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, προφέροντας μιὰ-μιὰ τίς συλλαβές.

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
Ἐκδ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

Μόρ-Ντιέ, είδοποιείστε τώρα νά άπελευθερώσουν την κυρία Σαλαμπέρ καί τά παιδιά της !

— Κατόπιν ή κυρία μέ τó μαύρο γάντι ξαναχτύπησε τó κουδοδι, όποτε παρουσιάστηκαν δυό άνθρωποι πού κρατούσαν στους ώμους τους ένα όγκώδες δέμα. Σ' ένα νεύμα της μαρκησίας άφησαν τó δέμα στό πάτωμα.

— Είναι όλα έτοιμα ; τούς έρώτησεν αύτή.

— Ναί...

Καί λέγοντας αύτή τή λέξη οί δυό άνδρες έσκυφαν, άνοιξαν τó δέμα καί ό Σαλαμπέρ όπισθοχώρησε, γεμάτος φρίκη. Τó δέμα εκείνο περιείχε ένα πτώμα !

Τó πτώμα εκείνο ήταν άπαίσιο στή θεά. "Όχι γιατί βρισκόταν σέ άποσύνθεση, όπως θά φανταζόταν κανένas, αλλά γιατί τó πρόσωπο του ήταν φρικτό καί άγνώριστο. Θά πίστευε κανένas πώς τó πρόσωπο εκείνο θά είχε καταστραφή χάρις σέ μιá χημική ουσία, γιατί ενώ τó υπόλοιπο κορμί βρισκόταν σέ πολύ καλή κατάσταση, πού φανέρωνε πώς ό θάνατος είχε έπέλθει πρό όλίγων μόλις ώρων, τά χείλη ήσαν πρισμένα, μύτη, μάτια, μάγουλα δέν ύπήρχαν, παρά μόνο μιá μεγάλη, τεράστια πληγή πού έφθανε ίσα μέ το κρανίο. Ήταν άπολύτως άδύνατο νά γνωρίση κανείς εκείνο τó σώμα. Τά μαλλιά του όμως ήσαν καστανά, όπως άκριβώς ήσαν καί τά μαλλιά τού Σαλαμπέρ.

Ή κυρία μέ τó μαύρο γάντι έμεινε αρκετή ώρα σιωπηλή, ένφ ό Σαλαμπέρ εξέταζε μέ φρίκη τó άπαίσιο εκείνο πτώμα.

— Κύριε, είπε ξαφνικά ή μαρκησία άποτεινομένη στό Σαλαμπέρ, νά ένας άνθρωπος πού πνίγηκε σήμερα τó πρωί στό Σηκουάνα. Λεγόταν Βίκτωρ Μπαρμπιέ. Ήταν ένας φτωχός διάβολος από τó Βέλγιο, ήλικίας κάπου τριάντα έξη χρονών. Δέν είναι αύτή καί ή δική σας ήλικία ;

Ό Σαλαμπέρ, άπάντησε χωρίς νά πολυκαταλάβη τήν έρώτηση της μαρκησίας :

— Μάλιστα.

Αύτή έξακολούθησε :

— Είχε τó ίδιο μπόι μέ σάς, τού ίδιου χρώματος μαλλιά... Ό άνθρωπος αύτός πνίγηκε σήμερα τó πρωί καί άγόρassa τó πτώμα του από τούς ναυτικούς πού τó είχαν βγάλει από τόν ποταμό. "Υστερα έβαλα έναν άνθρωπο δικό μου, πού έχει γνώσεις χημείας, νά τού παραμορφώση τó πρόσωπο...

— Μά γιατί μου τά λέτε όλα αύτά ; ρώτησε ό Σαλαμπέρ.

— Πώς, έκανε αύτή μέ τó είρωνικό της χαμόγελο, δέν καταλάβατε άκόμα ;

— "Όχι.

— Τού ανθρώπου αύτου, πού λεγόταν Βίκτωρ Μπαρμπιέ, καί γιά τó θάνατο τού όποιου δέν ένδιαφέρθηκε κανένas θά τού γίνη μιá μεγαλοπρεπήs κηδεία !

Ό Σαλαμπέρ άνατρίχισε, χωρίς νά ξέρη καί ό ίδιος τó γιατί.

— Τού ανθρώπου αύτου θά τού γίνη μιá κηδεία πολυτελείας. Οί μεγαλείτερες προσωπικότητες τού Παρισιού θά τόν συνοδεύσουν στήν τελευταία του κατοικία. Καί πάνω στόν τάφο του θά στηθί μιá πλάκα πού θά λέη :

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΑΛΑΜΠΕΡ

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΝΤΕ ΦΛΑ-ΜΟΓΓΟΥ, ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

ΑΠΟΘΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΗΛΙΚΙΑΝ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΠΤΑ ΕΤΩΝ

Μιá κραυγή ξέφυγε από τó στήθος τού Σαλαμπέρ.

— "Α, έκαμε ή Άνιές, καταλαβαίνετε, λοιπόν, τώρα, γιατί παραμορφώθηκε τó πρόσωπο αύτου τού πτώματος, πού σέ λίγο οί άνθρωποι μου θά τó ξαναρίξουν στό Σηκουάνα, απ' όπου πάλι θά τόν βγάλουν μετά δυό μέρες.

— Μά ποιός θά τολμήση νά πη πώς τó πτώμα αύτό είναι τó δικό μου ;

— "Ολος ο κόσμος. Γιατί το πτώμα αυτό θα φορά τα φορέματά σας, θα έχη επάνω του το πορτοφόλι σας καθώς και την επιστολή που γράψατε πρό όλίγου!

Κι' ενώ ο Σαλαμπέρ έμενε εκεί έξουθενωμένος ή κυρία με το μαύρο γάντι έκανε ένα νεύμα στους δυο υπαλλήλους της. "Ανοιξε μιὰ πόρτα και εξαφανίσθηκε. Οί δυο άνδρες άρπαξαν τότε τον Σαλαμπέρ και τον έγδυσαν με τη βία. Κι' όταν ο δυστυχισμένος έμεινε πιά γυμνός, ένας από τους σιωπηλούς υπηρέτες άνοιξε μιὰ ντουλάπα, έβγαλε μερικά φορέματα, τα έδωσε στο Σαλαμπέρ και του ειπε :

— Ντυθήτε.

Κι' ο Σαλαμπέρ, τρελλός από τον πόνο και τη φρίκη υπήκουσε. Σε λίγο είναι ντυμένος μ' ένα ταξιδιωτικό φόρεμα και έμοιαζε σαν έμπορος που περιοδεύει στις επαρχίες. Έν τω μεταξύ, ο άλλος υπηρέτης, έβαλε τα φορέματα του Σαλαμπέρ, στο πτώμα. "Υστερα έβγαλε από το δάχτυλο του Σαλαμπέρ το δαχτυλίδι του και το πέρασε στο δάχτυλο του πτώματος. "Ο Σαλαμπέρ έκλαψε τότε. Γιατί το δαχτυλίδι εκείνο δέν ήταν άλλο από τη βέρα του γάμου του.

"Η κυρία με το μαύρο γάντι ξαναπαρουσιάστηκε τότε, ήρεμη όπως πάντα, είρωνική μαζί και θλιμμένη.

— Καταλάβετε, λοιπόν, κύριε, ότι ο κ. Έμμανουήλ Σαλαμπέρ πέθανε και ότι ή μαρκησία ντέ Φλάρ ή γυναίκα του καθώς και τα παιδιά του, θα πενήθσουν για το θάνατό του ;

— Μά έμένα τί θα με κάνετε ; ρώτησε ο δυστυχισμένος.

Μά προτού προφθάση νά απαντήσει ή τρομερή εκείνη γυναίκα, παρουσιάστηκε ο βαρώνος ντέ Μόρ-Ντιέ και ειπε :

— Κύριε Σαλαμπέρ, ή γυναίκα σας και τα παιδιά σας, βρίσκονται αύτη τη στιγμή στο σπίτι σας.

Τα λόγια αυτά έχυσαν λίγη χαρά στη θλιμμένη καρδιά του Σαλαμπέρ, που μουρμούρισε :

— Θεέ μου, δέν μπορώ τάχα νά τους ξαναδω για τελευταία φορά ;

"Η κυρία με το μαύρο γάντι έμεινε σιωπηλή.

— Φίλε μου, ειπε ο Μόρ-Ντιέ, με ύφος θλιμμένο έχετε καταδικασθ ή και επιφορτίστηκα νά εκτελέσω την απόφαση.

— Έσεϊς !

— Ναί, έγώ, άλλοίμονο !

Τότε ή μαρκησία Άνιές ντέ Λασού πήρε ένα πορτοφόλι και δίνοντάς το στο Σαλαμπέρ, ειπε :

— Θα βρήτε σ' αυτό το πορτοφόλι πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα και ένα διαβατήριο.

— Ποϋ θα πάω λοιπόν ; ρώτησε ο Σαλαμπέρ.

— Οί πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα θα σας επιτρέψουν νά ζήσετε με το όνομα που αναφέρεται στο διαβατήριο. "Από τώρα και στο εξής θα λέγεσθε Κάρολος Μαρσελέν.

— Μά ποϋ θα πάω ; επέμεινε με αγωνία ο δυστυχής.

— Θα σας οδηγήσω ο ίδιος στη Χάβρη, ειπε ο βαρώνος ντέ Μόρ-Ντιέ.

— Και από εκεί ;

— "Από εκεί θα φύγετε με το καράβι «Ίέραξ» που φεύγει για τις Ίνδίες, απ' όπου σας συμβουλεύω νά μη ξαναγυρίσετε, αν θέλετε νά ζήσουν ή γυναίκα σας και τα παιδιά σας...

— "Η γυναίκα μου, τα παιδιά μου... άχ, θεέ μου !

"Ο Σαλαμπέρ πρόφερε τις λέξεις αυτές με φωνή συγκεκριμένη από τους λυγμούς, και σωριάστηκε ξαφνικά στο πάτωμα. Είχε λιποθυμήσει.

— Πηγαίνετε τον στο άμάξι, διέταξε ή κυρία με το μαύρο γάντι. "Ο νυχτερινός άέρας θα τον κάνη νά συνέλθη.

— "Α, κυρία μου, ειπε ο βαρώνος ντέ Μόρ-Ντιέ, είσθε άδυσώπητη !

— Κύριε, απάντησε αύτη, υπάρχει ένα κεφάλαιο της ιστορίας όλων μας που το λησμονήτε. Το βράδυ των γάμων του ό μαρκησιος Γκοντράν ντέ Λασού είδε νά μπαίνη σπίτι του ένας μαυροφορεμένος άνθρωπος που τον διέταξε έξ ονόματος της έγκληματικής οργανώσεως της όποιας ήσασταν μέλος, νά εγκαταλείψη το χορό, τους γονείς του, τους φίλους του, τη νεαρή σύζυγό του, που έγινε χήρα προτού γίνη γυναίκα...

Ὁ βαρῶνος χαμήλωσε τὸ μέτωπο. Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι γέλασε ἄγρια καὶ ἐξακολούθησε :

— Κι' αὐτοὶ οἱ σύντροφοί του θέλαν νὰ τὸν στείλουν στὶς Ἰνδίες, μακριὰ ἀπὸ ὅ,τι ἀγαποῦσε καὶ ὕστερα τὸν σκότωσαν γιατί ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ :

— Θεέ μου ! Ἐκανε ὁ βαρῶνος, ποιά τιμωρία νὰ μοῦ ἐπιφυλάσσετε ἐμένα ;

— Θὰ τὸ μάθετε αὔριο, σὰν θὰ γυρίσετε ἀπὸ τῆς Χάβρης.

Ἡ Ἀνιές ἔκανε ἓνα νεῦμα. Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπλησίασαν τότε καὶ σήκωσαν τὸν λιποθυμισμένο πάντοτε Σαλαμπέρ :

— Πηγαίνετε ! Διέταξε ἡ Ἀνιές.

Κι' οἱ δυὸ ἄνδρες βγήκαν ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ βαρῶνο ντὲ Μορ-Ντιέ.

Ὅταν ὁ Σαλαμπέρ συνήλθε, βρέθηκε σ' ἓνα ἀμάξι πού ἔτρεχε μέσα στὴν παγωμένη καὶ βροχερὴ νύχτα.

— Ποῦ βρίσκομαι ; μουρμούρισε.

Μὰ εἶδε ἀντίκρου του, χλωμὸ καὶ θλιμμένο, τὸ βαρῶνο ντὲ Μορ-Ντιέ καὶ θυμήθηκε ἀμέσως ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ. Καὶ ὁ βαρῶνος τοῦ εἶπε :

— Βρισκόσαστε στὸ δρόμο πού πηγαίνει στὴ Χάβρη, ὅπου ὁ Κάρολος Μαρσελὲν θὰ μπαρκαρισθῇ γιὰ τὴν Καλκούτα, ἐνῶ οἱ ἐφημερίδες θὰ ἀναγγέλλουν τὸν ἐκ πνιγμοῦ θάνατο τοῦ Ἐμμανουὴλ Σαλαμπέρ, μαρκησίου ντὲ Φλάρ-Μογγορύ.

Τὴν ἐπομένη πράγματι καὶ τὴν ὥρα πού ὁ «Ἰέραξ» σήκωνε τὰ πανιά του καὶ σαλπάριζε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Χάβρης, οἱ βραδυνὲς ἐφημερίδες δημοσίευαν τὴν ἀκόλουθο εἴδηση :

«Ἐνα μυστηριώδες περιστατικὸ κρατεῖ ἐν συγκινήσει τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν τῆς πόλεώς μας. Ὁ μαρκήσιος Σαλαμπέρ ντὲ Φλάρ-Μογγορύ, ὁ γνωστότατος βουλευτὴς, ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰς πλέον μυστηριώδεις συνθήκας. Εἰς τὸ γραφεῖο του ἀνευρέθη μία περίεργος ἐπιστολή, εἰς τὴν ὁποίαν λέγει ὅτι ἐνε-

φάνισθη ἐνώπιόν του τὸ φάντασμα τοῦ βαρῶνου ντὲ Μορ-Ντιέ καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἡ ἐπιστολή αὕτη δημιουργεῖ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ μαρκήσιος παρεφρόνησε αἰφνιδίως, ἄγνωστον πῶς. Ἐπίσης παραμένει ἄγνωστο τὸ ποῦ μετέβη. Ἐνα καπέλλο, ὅμως, πού βρέθηκε στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα καὶ πού ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τοὺς οἰκείους τοῦ μαρκησίου, δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωση ὅτι οὗτος ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ. Αἱ γενόμεναι, ὅμως, ἔρευναι οὐδὲν μέχρις ὥρας ἀπέδωσαν.

Τὴν ἐπομένην, οἱ ἴδιες ἐφημερίδες ἔγραφαν :

«Τὸ πτώμα τοῦ μαρκησίου Σαλαμπέρ ντὲ Φλάρ Μογγορύ ἀνευρέθη. Ὁ Σηκουάνας τὸ εἶχε μεταφέρει μέχρι τῶν δικτύων τοῦ Σανὺ-Κλοῦ. Τὸ πρόσωπο εἶναι τελείως παραμορφωμένο, ἐπὶ τοῦ πτώματος, ὅμως, ἀνευρέθησαν ἓνας χαρτοφύλαξ, ἓνα ὠρολόγιον, κοσμήματα, κλπ. τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπουν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν ταυτότητά του.»

Τέλος, μετὰ δυὸ μέρες οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν τὸ ἀκόλουθο κοινωνικόν : «Ἐτελέσθη χθὲς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μαντελὲν μὲ πᾶσαν ἐπισημότητα ἡ κηδεία τοῦ μαρκησίου Ἐμμανουὴλ Σαλαμπέρ ντὲ Φλάρ-Μογγορύ, θανόντος κατὰ τὸν γνωστὸν τραγικὸν τρόπον. Ὁ αἰμνηστος βουλευτὴς ἦτο ἡλικίας μόλις τριάκοντα ἐπτὰ ἐτῶν. Ἀφήνει μίαν ἀπαρηγόρητον χήραν καὶ δύο χαριτωμένα κοριτσάκια ἡλικίας ἐπτὰ καὶ πέντε ἐτῶν, πού θὰ τὸν κλαύσουν ἐπὶ πολὺ ὥς τὸ πρότυπον τῶν συζύγων καὶ τῶν πατέρων καὶ θὰ τιμοῦν αἰωνίως τὴν μνήμην του»...

— ὦ, Γκοντράν ντὲ Λασύ ! μουρμούρισε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, ἐνῶ στὸ πρόσωπό της ξεχυνόνταν μιά ἔκφραση πόνου καὶ μίσους, ἐσένα, πολυαγαπημένε μου, δὲν σοῦ εἶπαν τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐπικήδειο, πού εἶπαν στοὺς δολοφόνους σου...

Καὶ ἡ ἐκδικήτρια, ἡ γυναῖκα ἐκείνη μὲ τὴν ἀτσάλινη καρδιά πού καταδικάζε χωρὶς οἶκτον, τὴ στιγμὴ πού πρόφερε αὐτὲς τίς λέξεις μπροστὰ στὴν προτομὴ τοῦ ἀνδρός της, πού τὴν σκέπαζε ἓνα μαῦρο κρέπι—ἡ ἐκδικήτρια παραμέρισε τὸ κρέπι αὐτό, καίταξε τὴν προτομὴ ὥρα πολλή, γονάτισε ὕστερα κι' ἀναλύθηκε σὲ πικρὸ ἀναφυλλητό...

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΝΤΕ ΜΟΡ-ΝΤΙΕ

Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἡμέρας, πού ὁ ἄγνωστος καὶ ἀσήμαντος Βίκτωρ Μπάρμπιε τάφηκε στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Πέρ-Λασαίζ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ μαρκησίου ντέ Φλάρ-Μογγορύ, ὁ βαρῶνος ντέ Μόρ-Ντιέ παρουσιάστηκε στὸ μέγαρο τῆς κυρίας μετὰ τὸ μαῦρο γάντι. Εἶναι ἐννιά ἡ ὥρα περίπου καὶ ὁ βαρῶνος ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἀμάξι πού τὸν εἶχε πάει στὴν Χάβρη, πού εἶχε μπαρκάρει γιὰ τὶς Ἰνδίες τὸν πραγματικό μαρκήσιο.

Ὁ βαρῶνος παρουσιάστηκε ἀμέσως μπροστά στὴν κυρία μετὰ τὸ μαῦρο γάντι. Ἡ ἐκδίκητρια ἦταν ὀλομόναχη καὶ φαινόταν νὰ τὸν περιμένῃ.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε κοιτάζοντάς τον κατάματα.

— Ἐφυγε.

— Πότε;

— Χθὲς τὸ μεσημέρι.

— Ἦταν πιὸ ἥσυχος;

— Μισοτρελλάθηκε ὁ ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ βαρῶνος. Κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τῶν τροπικῶν ἀσφαλῶς θὰ πεθάνῃ.

Ἡ κυρία μετὰ τὸ μαῦρο γάντι δὲν ἀπάντησε. Τότε ὁ κ. ντέ Μόρ-Ντιέ τὴν πλησίασε, στάθηκε μετὰ σεβασμὸ μπροστά της, κι' ὕστερα μετὰ φωνὴ θλιμμένη, μὰ πού ἔκρυβε ἀκόμη κάποια ὑπερηφάνεια καὶ ἀξιοπρέπεια ρώτησε:

— Καὶ ἐγώ, κυρία μου, ἐγὼ πού ἔγινα παθητικὸ ὄργανο στὰ χέρια σας, θὰ δεχθῆτε ἄραγε νὰ μοῦ πῆτε, ποιά θὰ εἶναι ἡ τύχη πού μοῦ προετοιμάζετε;

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΑΝΤΙ

— Ἡ τύχη σας δὲν θὰ εἶναι τόσο σκληρὴ, ὅσο τοῦ μαρκησίου ντέ Φλάρ-Μογγορύ, ἀπάντησε αὐτὴ.

Καὶ σὰν εἶδε κάποιο κύμα αἵματος ν' ἀνεβαίνει στα πελιδνὰ μάγουλα τοῦ βαρῶνου, πρόσθεσε:

— Ἐσεῖς δὲν ἔχετε οὔτε γυναῖκα, οὔτε παιδιὰ; δὲν ἀγαπάτε κανένα καὶ κανέναν δὲν σᾶς ἀγαπᾷ; γι' αὐτὸ δὲν φαντάζομαι νὰ σᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ ἡ ζωὴ σας.

— Ὡστε πρόκειται νὰ πεθάνω;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω οὔτε ἐγὼ ἢ ἴδια!

Κι' ἐπειδὴ ὁ βαρῶνος τὴν κοίταζε μετὰ κάποια ἐκπληξη, ἡ ἐκδίκητρια ἐξακολούθησε:

— Ἦσασταν ἐπτά, δὲν εἶναι ἔτσι, οἱ ἐπτά «Σύντροφοι τοῦ Σπαθιοῦ»; ὁ ἓνας ἀπὸ σᾶς ἀπὸ σύντροφός σας ἔγινε ὅπως καλὰ τὸ ξέρετε θῶμα σας...

— Ὁ Γκοντράν... μурμουρίσε ὁ βαρῶνος.

— Μείνατε τότε ἔξ, ἔκανε ἡ κυρία μετὰ τὸ μαῦρο γάντι. Ὁ λοχαγὸς Λαμπλὲν σκοτώθηκε πρῶτος, ὁ ἱππότης ντ' Ἀστί ξέφυγε τὴν ἐκδίκησή μου πέφτοντας ἀπὸ τὸ ἄλογο. Δὲν μένετε τώρα παρὰ μόνο τρεῖς ἐναντίον τῶν ὁποίων στρέφεται ἡ ὀργή μου.

Ὁ βαρῶνος ἄκουγε μετὰ ἀγωνία.

— Ἀνάμεσα σὲ σᾶς τοὺς τρεῖς ὑπάρχει ἓνας, πού τοῦ ἐπιφυλάσσω μιὰ τρομερὴ τιμωρία, γιατί αὐτὸς εἶναι πού σᾶς μάζεψε, πού σᾶς ἔνωσε, πού διηύθυνε τὰ ξίφη σας καὶ τὶς θελήσεις σας...

— Ὁ συνταγματάρχης! Αὐτὸν ἐννοεῖ! ἀναλογίστηκε ὁ βαρῶνος ντέ Μόρ-Ντιέ.

— Μὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους δύο, τὸν ὑποκόμητα Ὁκτάβιο ντέ Ρομὰ καὶ ἐσᾶς, ὥρκιστηκα νὰ συγχωρήσω τὸν ἓναν κι' αὐτὸ γιατί κι' οἱ δύο σας μοῦ χρησιμεύσατε σὰν ὄργανα γιὰ τὴν ἐκδίκησή μου καὶ μετὰ ἐξυπηρετήσατε.

Μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ βαρῶνου.

— Κύριε ντέ Μόρ-Ντιέ, ἐξακολούθησε ἡ κυρία μετὰ τὸ μαῦρο γάντι ἀνάμεσα σὲ σᾶς τοὺς δύο θὰ διαλέξῃ ἡ μοῖρα. Κάποτε μοῦ εἶπατε τὴ ρῆση αὐτὴ τῶν γραφῶν: «ὁποῖος χτυπήσῃ μετὰ

σπαθί θά πεθάνη από τὸ σπαθί! Λοιπὸν ἀπεφάσισα ἕνας ἀπὸ σᾶς τοὺς δυό, ὁ ὑποκόμης ἢ ἐσεῖς, νὰ πεθάνη ἀπὸ τὸ σπαθί τοῦ ἄλλου! Ἔτσι θά πληρωθῇ τὸ ρηθέν.

— Θέλετε, λοιπὸν, νὰ χτυπηθῶ μαζί του; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

— Ναί, αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω.

— Καὶ ἂν τὸν σκοτώσω;

— Τότε, θά σᾶς συγχωρήσω, εἶπε ἡ μαρκησία Ἀνιὲς ντὲ Λασού. Θά φύγετε αὐριο κι' ὅλας. Θά πάτε στὴ Γερμανία καὶ γύρω ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε χαρτοπαίγνιο θά βρῆτε τὸν ὑποκόμητα ντὲ Ρομά. Οἱ χαρτοπαῖχτες σὰν κι' αὐτὸν δὲν μποροῦν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τίς γερμανικὲς λουτροπόλεις, ποὺ τοὺς κρατᾷ σὰν μαγνήτης ἡ τύχη. Κι' ἂν ἀκόμα χάσουν καὶ τὸ τελευταῖο τους νόμισμα, ἢ ἂν μαζέψουν τεράστια πλοῦτη, ἐκεῖ εἶναι καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν.

— Θά ὑπακούσω! μουρμούρισε ὁ βαρῶνος ντὲ Μόρ-Ντιέ.

— Νὰ φύγετε αὐριο κι' ὅλας, βαρῶνε, ἐπέμεινε ἡ ἐκδικήτρια. Τώρα πιά δὲν μοῦ ἀνήκετε. Σᾶς παραδίδω στὴ μοῖρα σας, ποὺ θά ἀποφασίσῃ, ἂν πρέπει νὰ ζήσετε ἢ νὰ πεθάνετε.

Τρεῖς μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν συνομιλία ποὺ ἀναφέραμε ὁ βαρῶνος ντὲ Μόρ-Ντιέ ἔφθανε στὴ Φραγκφούρτη, ἄλλαξε ἐκεῖ τὰ ἄλογά του καὶ ἔφευγε ἀμέσως γιὰ τὸ Χόμπουργκ. Ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ συναντήσῃ τὸν ὑποκόμη ντὲ Ρομά, τὸν τρομερὸ αὐτὸν χαρτοπαῖχτη, ποὺ εἶχε σπαταλήσει στὰ χαρτιά ὁλόκληρη τὴν τεράστια περιουσία, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ὡς μέλος τῆς «Συντροφικῆς τοῦ Σπαθιοῦ»!

Ὁ βαρῶνος εἶχε φροντίσει νὰ γίνῃ ὁλότελα ἀγνώριστος, κι' αὐτὸ γιατί εἶχε τὸ λόγο του. Ἦθελε νὰ νικήσῃ ὅπωςδήποτε τὴ μοῖρα καὶ νὰ γλυτώσῃ, μόνος αὐτός, ἀπὸ τὴν τρομερὴ καταδίκη τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι.

Εἶχε ξυρίσει τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένεια του, ποὺ ἦσαν ψαρά, γιὰ νὰ φορέσῃ μιὰ κοκκινωπὴ περροῦκα. Φοροῦσε δὲ

μιὰ στολὴ Ἑγγλέζου περιγητοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς τὸ βαρῶνο ντὲ Μόρ-Ντιέ, ὅπως διόλου μεταμορφωμένο.

Γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὅλη ἐμφάνισή του ὡς Ἑγγλέζου, ὁ βαρῶνος, ποὺ ἄλλωστε μιλοῦσε πάρα πολὺ καλὰ τὴ γλῶσσα τοῦ Σαίξπηρ, εἶχε διαλέξει γιὰ συντρόφους τοῦ ταξειδιοῦ δυὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔδιναν πραγματικὰ τὴν ἐντύπωση, πὼς ἦσαν πραγματικὰ παιδιὰ τῆς γηραιᾶς Ἀλβιδῶνος.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συντρόφους ἦταν ἕνας τζόκεϋ, ποὺ δὲν εἶχε ὕψος μεγαλύτερο ἀπὸ τέσσερα πόδια.

Κι' ὁ ἄλλος πάλι ἦταν ἕνας νεαρὸς Ἑγγλέζος, φτωχὸς μὰ μορφωμένος ποὺ ἔδινε στὸ Παρίσι μαθήματα Ἀγγλικῆς πρὸς τρία φράγκα τὴν ὥρα. Αὐτὸν τὸν τελευταῖο ὁ βαρῶνος τὸν χρησιμοποίησε γιὰ γραμματέα του μαζί καὶ διερμηνέα.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ κ. ντὲ Μόρ-Ντιέ ἐμφανιζόταν σὰν ὁ βαρωνέτος σὲρ Ἀρθουρ Κὴν καὶ δὲν εἶχε προφέρει οὔτε μιὰ γαλλικὴ λέξη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδιοῦ του.

Στὰ Γαλλικὰ πανδοχεῖα ποὺ βρίσκταν στὸ δρόμο τοὺς καὶ στὰ ὁποῖα σταματοῦσαν γιὰ νὰ φᾶν καὶ νὰ κοιμηθοῦν, ὁ νεαρὸς γραμματεὺς χρησίμευε συνεχῶς ὡς διερμηνεὺς στὸν ἀριστοκράτη κύριό του.

Τὸ διαβατήριό τοῦ βαρωνέτου Σὲρ Ἀρθουρ Κὴν ἀνέφερε πὼς αὐτὸς ἐρχόταν ἀπὸ τίς Ἰνδίες, ἀπὸ τὸν δρόμο τοῦ Σουέζ καὶ ὅτι πῆγαινε στὴν Ἀγγλία ἀκολουθώντας τὸ δρόμο τοῦ Ρήνου, τῆς Ὀλλανδίας καὶ τῆς Βορείου Θαλάσσης.

Ὁ ψευτοβαρωνέτος σὰν ἔφθασε στὴν Φραγκφούρτη ξεκουράστηκε ἐκεῖ μερικὲς ὥρες, πέρασε ἀπὸ κάποιον ἐβραῖο τραπεζίτη ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἰσέπραξε ἕνα ἀρκετὰ σοβαρὸ ποσὸ καὶ ἄλλαξε τὰ ἄλογά του.

Ὑστερα τὸ ταξιδιωτικὸ ἀμάξι ξεκίνησε, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ Χόμπουργκ, ὅπου ἔφθασε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρες.

Ὁ σιδηρόδρομος ποὺ συνδέει σήμερα τὴν περίφημη αὐτὴ χαρτοπαικτοῦπολὴ μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐμπορικὸ κέντρο τῆς

Γερμανίας δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα στὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβαιναν τὰ παραπάνω γεγονότα, ποὺ ἀφηγοῦμεθα.

Παρὰ τὶς τεράστιες ρεκλάμες, ποὺ γέμιζαν κάθε χρόνο τὶς γερμανικὲς καὶ τὶς βελγικὲς ἐφημερίδες καὶ ποὺ περιέγραφαν τὸ Χόμπουργκ στὴ φαντασία τῶν περιηγητῶν, σὰν τὴν πιὸ ἰδεώδη διαμονή, ἡ πόλις αὐτὴ δὲν ἐνθουσίασε καθόλου τὸν Ἄγγλο τζέντελμαν καὶ τὸν γραμματέα του.

Σκόνη σκέπαζε ὅλη τὴν πόλη καὶ ἡ ἀτελείωτη σειρὰ τῶν σπιτιῶν ποὺ ἀποτελεῖ τὸν κεντρικὸ δρόμο τοὺς φάνηκε ὁλό- τελα ἔρημη. Σὰν προχώρησαν, ὅμως, λιγάκι εἶδαν ἓνα πελώ- ριο κτίριο, στὴν πρόσοψη τοῦ ὁποῦ ἦταν γραμμένη ἡ λέξις «Καζίνο» μὲ μεγάλα φωτεινὰ γράμματα.

Καμμιὰ τριανταριά ἄνδρες, ντυμένοι ὅλοι μὲ φράκο, μὲ ἄσπρη γραβάτα καὶ ποὺ ἔμοιαζαν σὰν ὑπάλληλοι κανενὸς γραφείου κηδεῶν, ἐστέκοντο μπροστὰ στὴν πόρτα καὶ κουβέν- τιαζαν μὲ πολὺ κέφι.

Ἦταν ἡ ὥρα πέντε τὸ ἀπόγευμα καὶ ὁ μινώταυρος τοῦ χαρτοπαιγνίου ξεκουραζόταν, ἐνῶ τὰ θύματά του ἔτρωγαν στὰ διάφορα πανδοχεῖα περιμένοντας τὴν ὥρα, ποὺ θὰ ἀνοιγε τὸ καζίνο γιὰ νὰ ὁρμήσουν πάλι στὶς αἰθούσες του, νὰ καθί- σουν ὁλόγυρα στὰ πράσινα τραπέζια καὶ νὰ περιμένουν μὲ χτυποκάρδι τὸ πρῶτο χαμόγελο τῆς τύχης.

Οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ὁποῖους εἶδε ὁ βαρῶνος νὰ κουβεντιά- ζουν μ' ἓνα περίεργο θλιμμένο κέφι μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ καζίνου ἦσαν οἱ ἱερεῖς τῆς μοντέρνας αὐτῆς θεότητος ποὺ λέ- γετε τύχη καὶ ποὺ ἔχει ἑκατομμύρια πιστοῦς.

Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀνέπνεαν τὸν παγωμένο ἀέρα καὶ κουβέν- τιαζαν ἡσυχά-ἡσυχά γιὰ τὴν τελευταία αὐτοκτονία, ποὺ εἶχε γίνει ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ναοῦ.

Τὸ ταξιδιωτικὸ ἀμάξι τοῦ Ἄγγλου εὐπατρίδου σταμάτησε ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο «ὁ Ἀετός», τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπάλληλίᾳ ὥρμησε ἀμέσως γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν καινούργιο πελάτη. Ὁ ἓνας ὥρμησε καὶ ἀνοιξε τὴν πόρτα, ὁ ἄλλος παρα- μέρισε τὶς κουρτίνες, ὁ τρίτος κατέβασε τὸ κινητὸ σκαλοπάτι,

κι' ὁ ἴδιος ὁ ξενοδόχος ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν σέρ Ἀρθουρ Κὴν καὶ τοὺς συνοδοὺς του νὰ κατέβουν.

Ἡ προθυμία αὐτὴ ἐδικαιολογεῖτο κατὰ τὸν χειμῶνα, ποὺ δὲν ἔφθαναν στὸ Χόμπουργκ πολλὰ ταξιδιωτικὰ ἀμάξια μὲ ἀρι- στοκράτες χαρτοπαίκτες. Ἀντιθέτως ἡ πόλις γέμιζε τότε ἀπὸ χρεωκοπημένους ἐμπόρους, ἀπὸ κατεστραμμένους νέους καλῶν οἰκογενειῶν, ἀρκετοὺς χαρτοκλέπτες καὶ πολλὰς παριζιάνες κοκκότες, ποὺ ὅταν ἔβλεπαν τὸν καβαλλιέρο τοὺς νὰ τινάζῃ τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα, ἀφοῦ ἔχανε τὸ τελευταῖο του λουδοβίκι, ἔπιαναν δουλειὰ στὸ Καζίνο, προσφέροντας διάφορες ἀνομο- λόγητες ὑπηρεσίες μὲ τὸ ἀζημίωτο γιὰ τὴν ἐπιχείρησή.

Ὁ Σέρ Ἀρθουρ Κὴν ἔκανε πάρα πολὺ καλὴ ἐντύπωση σὰν μπήκε στὴν τραπέζαρία τοῦ ξενοδοχείου. Κάθησε στὸ τραπέζι, καὶ ἡ τύχη τὸν ἔφερε ἀκριβῶς δίπλα σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς δυστυχι- σμένες ἐκεῖνες γυναῖκες, ποὺ παίζουν ἐκεῖ τὸ ρόλο τῶν σει- ρήνων μὲ μισθὸ διακοσίων φράγκων τὸν μῆνα.

— Ὁ μυλὸρδος δὲν μιλά γαλλικά : ρώτησε ἡ κοπέλλα αὐτὴ ρίχνοντας ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀγωνία μαζί καὶ θαυμασμό πρὸς τὸν βαρῶνο ντε Μορ-Ντιέ, ποὺ εἶχε φθάσει ἐκεῖ σὲ στιγμή ποὺ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀπολύτως κίνηση. Κι' ἡ ἐρώτησή τῆς κοκ- κοτούλας ἦταν δικαιολογημένη, γιατί τὸ ἔργο τῆς θὰ γινόταν πολὺ πιὸ δύσκολο, ἂν ὁ Ἄγγλος ἐκεῖνος, ποὺ φαινόταν πάμ- πλουτος, δὲν ἔξερε γαλλικά.

Βέβαια, ἡ φτωγὴ ἐκείνη γυναῖκα, ἐνῶ ὑπέβαλλε τὴν ἐρώ- τησή της, θὰ ἀναλογιζόταν ἀπὸ μέσα της :

— Εἶναι πολὺ ἄσχημος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μὰ ἂν ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ μαζί του, νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν κόλαση ὅπου τὰ μαλλιά ἀσπρίζουν μέσα σὲ μιὰν ὥρα, δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσα ἀπλῶς, θὰ τὸν ἐλάτρευα !

Ἐπειδὴ, ὅμως, ὁ βαρῶνος ὑποκλίθηκε χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἡ κοκκοτούλα ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησή της.

«Ο βαρώνος υπεκλίθη ξανά κι' αυτή τή φορά απάντησε αντί γι' αυτόν ο νεαρός γραμματεύς, λέγοντας :

— «Ο μυλόρδος δέν ξέρει γαλλικά, κυρία μου.

«Η απάντηση αυτή δυσaráεστησε έξαιρετικά τή νέα, ή όποία δέν ήξερε τώρα με ποιο τρόπο νά πιάση σχέσεις με τόν άνθρωπο εκείνο, πού συμβόλιζε γι' αυτήν όλες τις έλπίδες, τις πιό τρελλές, τις πιό όμορφες, τις πιό ευτυχισμένες.

«Ο βαρώνος ντε Μόρ-Ντιέ, μεταμφιεσμένος, όπως ήταν σέ "Αγγλο ευπατρίδη, καθ' όλην τήν διάρκεια τοῦ γεύματος δέν ξέσφιξε τά δόντια του παρά μόνο γιά νά φάη, δέν εἶπε λέξη σέ κανένα καί σηκώθηκε τελευταίος από τὸ τραπέζι.

— Νά, εἶπε ένας χαρτοπαίχτης φεύγοντας από τή τραπεζαρία, ένας άνθρωπος πού μπορεί νά τινάξη τὸ μπάγκο. Έχει ένα πρόσωπο απ' αὐτά πού θαρρεῖς πώς μαγνητίζουν τὰ χαρτιά καί προσελκύουν τήν τύχη με τὸ μέρος τους.

— Καί φαίνεται νά ἔχη παχὺ πορτοφόλι ! παρετήρησε ένας άλλος, ἐνῶ ἐκοίταζε τὸ βαρώνο.

— «Ε, λοιπόν, ἐγὼ φρονῶ, ἔκανε ένας τρίτος κοιτάζοντας προσεκτικά ὀλόγυρά του καί μιλώντας ὅσο τὸ δυνατόν σιγώτερα, πώς ὁ άνθρωπος αὐτός θά πεθάνη πρὶν περάσουν δυὸ μέρες. «Η τραγική του μοῖρα εἶναι γραμμένη πάνω στὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του. Θυμηθῆτε αὐτά μου τὰ λόγια.

Παρ' όλες τις προφυλάξεις πού εἶχε πάρει ὁ χαρτοπαίκτης αὐτός γιά νά μὴν ἀκουσθοῦν τὰ λόγια του, παρά μόνο ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους του, τὸν ἄκουσε καί ὁ βαρώνος, πού ἐνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα νά περνᾷ ἀπὸ τὴ ραχοκοκκαλιά του. Μὰ βρῆκε ἀρκετὴ δύναμη γιά νά μὴ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῶν τριῶν χαρτοπαίχτων, πράγμα πού θά τὸν πρόδινε, καί ἔμεινε στὴ θέση του. «Εκείνη τὴ στιγμή θά νόμιζε κανένας πώς ὁ βαρωνέτος σερ Ἀρθουρ Κὴν ἀπελάμβανε τὸ ἄρωμα τοῦ καφέ, πού τοῦ εἶχαν σερβίρει καί τοῦ καπνοῦ τοῦ πελωρίου πούρου πού εἶχε ἀνάψει.

Σὲ λίγο ἡ τραπεζαρία ἐρημώθηκε. Στὸ τραπέζι δέν ἔμειναν παρά μόνο ὁ βαρωνέτος σερ Ἀρθουρ Κὴν καί ἡ ὁμορφὴ κοκ-

κοτούλα, πού ρεμβάζοντας τοιμποῦσε με μιὰ ὀδοντογλυφίδα τὰ ψίχουλα, τοῦ ψωμιοῦ πού εὐρίσκοντο ὀλόγυρα στὸ πιάτο της.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ νεαρός γραμματεὺς εἶχε φύγει γιά νά πάη νά ἐτοιμάσῃ τὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του.

Τότε ὁ κ. ντε Μόρ-Ντιέ ἔσκυψε πρὸς τὴν ὁμορφὴ γειτόνισσά του καί τῆς ψιθύρισε στὸ αὐτί σὲ πρώτης τάξεως γαλλικά :

— Διασκεδάσετε πολὺ ἐδῶ ;

«Η φτωχὴ νέα τὸν κοίταζε με τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν κατάπληξη, τόσο ἦταν βεβαία πὼς ὁ παράξενος ἐκεῖνος Ἑγγλέζος δέν ἤξερε οὔτε λέξη γαλλική. Μὰ ὁ βαρώνος χαμογέλασε καί βάζοντας ἓνα δάχτυλο πάνω στὸ στόμα του μουρμούρισε παρατηρώντας ὑποπτα γύρω του :

— Σοτ ! Κανείς, ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς, δέν πρέπει νά ξέρῃ πὼς δέν εἶμαι Ἑγγλέζος.

Μιὰ ἀστραπὴ χαρᾶς πέρασε ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς κοκκοτούλας.

— «Α, μουρμούρισε, ὥστε εἴσθε Γάλλος ;

— Βέβαια.

— Αὐτὸ δέν τὸ περίμενα...

— Γιατί ὄχι ; Ρώτησε ὁ βαρώνος διασκεδάζοντας.

— Μὰ μοιάζετε τόσο πολὺ σὰν Ἑγγλέζος... Κι' ἐγὼ συχαίνομαι τοὺς Ἑγγλέζους.

— Πράγμα πού σημαίνει πὼς δέν συχαίνεσθε τοὺς Γάλλους !

— Φυσικά ! Γέλασε ἡ κοκκοτούλα... Καί εἴσθε Παριζιᾶνος.

— Βέρος.

— Καί ἦρθατε ἐδῶ γιά νά... παίξετε ;

Τὴν τελευταία αὐτὴν ἐρώτηση ἡ νέα τὴν προσέφερε τρέμοντας καί με φωνὴ ἑξαιρετικὰ συγκινημένη.

— Δέν λέω ὄχι... Μὰ ἡσυχάστε ! ἔκανε ὁ βαρώνος. Εἶμαι πολὺ τυχερὸς στὰ χαρτιά.

«Η νέα κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι :

— «Όλοι ὅσοι ἔρχονται ἐδῶ, εἶπε, νομίζουν πὼς ἔχουν τύχη.

— Κι' ὅταν φεύγουν... ἐξακολούθησε ὁ βαρώνος.

— «Ω, ἔκανε ἡ νέα, μὴ νομίζετε πὼς ὅλοι κατορθώνουν νά

φύγουν απ' ἐδῶ... Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ σκοτώνονται, ποὺ αὐτοκτονοῦν... ὅπως ὁ Ἀλφρέδος! συνεπλήρωσε χαμηλόφωνα καὶ μ' ἓνα δάκρυ στὰ μάτια.

— Ποιὸς ἦταν αὐτός ὁ Ἀλφρέδος; ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον ὁ βαρῶνος Μόρ-Ντιέ.

— Ἕνας νέος ποὺ μὲ ἀγάποῦσε.

— Καὶ αὐτός ὁ νέος τί ἀπέγινε;... πέθανε;

— Πάνε τρεῖς μῆνες τώρα. Εἴχαμε ἔρθει μαζί ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ὁ ἐραστής μου τὴν τύχη του. Σὲ λίγο χάσαμε ὅ,τι εἴχαμε καὶ δὲν εἴχαμε: τὴ μεγάλη περιουσία του, τὰ ἐπιπλά μου τοῦ Παρισιοῦ, τὰ κοσμήματά μου, ὅλα, τέλος πάντων. Τότε, σὰν βρεθήκαμε σ' αὐτὰ τὰ χάλια, ὁ Ἀλφρέδος βρῆκε πὼς ἡ ζωὴ ἦταν γελοία...

— Καὶ σκοτώθηκε! εἶπε ὁ βαρῶνος μὲ ἐπίσημο ὕφος.

— Ὅχι, τὸν σκότωσαν! φώναξε ἡ κοκκοτούλα.

— Τὸν σκότωσαν; Πῶς αὐτό;

— Ἕνα βράδυ, ἦρθε στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔκλεισε τὸ καζίνο καὶ μοῦ εἶπε: «Ἀγάπη μου εἴμαστε ἀδέκαροι. Ὅλα τελείωσαν πιά. Γιὰ σένα, ὅμως, φρόντισα καὶ συνεννοήθηκα μὲ τὴ διεύθυνση τοῦ καζίνου. Θὰ σὲ προσλάβουν γιὰ νὰ προσελκύῃς πελάτες καὶ θὰ ἔχῃς μισθὸ ἑκατὸ φράγκα τὸ μῆνα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσῃς νὰ ζήσῃς»...

— Φτωχὴ μικρούλα! μουρμούρισε μὲ συμπόνοια ὁ Μόρ-Ντιέ.

— Σὰν ἄκουσα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐξακολούθησε ἡ νέα, τὰ ἔχασα. Ὅχι ὅτι σκεπτόμουν τὸν ἑαυτὸ μου. «Ἐσὺ τί θ' ἀπογίνῃς;» ρώτησα τὸν ἐραστή μου. «Ἐγώ, μοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀλφρέδος, κανόνισα τὸ ζήτημά μου. Συχαίνομαι τὴν αὐτοκτονία καὶ γι' αὐτὸ φρόντισα νὰ δημιουργήσω μιὰ μονομαχία. Θὰ χτυπηθῶ αὔριο κι' ὅλας. Ὁ ἀντίπαλός μου εἶναι σπουδαῖος σπαθιστής. Ἐγὼ πάλι δὲν ἄγγισα σπαθί στὴ ζωὴ μου· ἔτσι δά ξεμπερδέψω μιὰ χαρὰ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, ποὺ μὲ ἐνοχλεῖ τρομερά...».

— Καί, εἶπε ὁ βαρῶνος διακόπτοντας τὴ νέα, ποὺ φαινό-

ταν ἐξαιρετικὰ συγκινημένη, ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ δυστυχισμένος φίλος σας σκοτώθηκε.

— Ἀλλοίμονο, κύριε, σκοτώθηκε, μουρμούρισε μ' ἓνα λυγμὸ ἢ φτωχὴ κοκκοτούλα.

— Καὶ ποιὸς ἦταν ὁ ἀντίπαλός του στὴν ἄνιση αὐτὴ μονομαχία;

— Ὁ ὑποκόμης ντὲ Ρομά.

Ὁ βαρῶνος ἀνατρίχιασε ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ παλαιοῦ του συντρόφου, τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔπρεπε ὅπωςδήποτε νὰ σκοτώσῃ, ἂν ἤθελε νὰ ζήσῃ ὁ ἴδιος του.

— Ὁ ὑποκόμης ντὲ Ρομά! μουρμούρισε. Μοῦ φαίνεται πὼς κάπου τὸν ἔχω γνωρίσει...

— ὦ, τὸν ἄθλιο, τὸ τέρας. Αὐτὸς δὲν σκότωσε τὸν Ἀλφρέδο, ἀλλὰ τὸν δολοφόνησε!

Ὁ βαρῶνος ντὲ Μόρ-Ντιέ πῆρε στὰ χέρια του τὸ χέρι τῆς νέας καὶ τὸ ἔσφιξε στοργικά:

— Παιδί μου τῆς εἶπε, δὲν θὰ ἤθελες, τώρα ποὺ εἶσαι μόνη σου ἐδῶ, νὰ ξαναγυρίσῃς στὸ Παρίσι;

— Ἀχ! Ἀναστέναξε ἐκείνη, θέλω, μὰ δὲν μπορῶ! ὦ, τὸ Παρίσι, ὁ ἀληθινὸς αὐτὸς Παράδεισος! Ὁ τόπος ὅπου ἀγαπᾷ κανέναν, ὅπου ζεῖ, κι' ὅπου πρὸ πάντων ξεχνᾷ! Παρίσι! ὦ, σὰς ἱκετεύω, κύριε, μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ τὸ Παρίσι! Γιατί μέρα καὶ νύχτα δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκέπτομαι τὸ Παρίσι, κλαίω καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου νὰ πεθαίνει ἀπὸ γηρατειά σ' αὐτὸ τὸ χιονισμένο τόπο, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος χαρτοπαῖκτες, ποὺ ξεχνοῦν τὸν κόσμον ὅλοκληρο γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν μιὰ μέθοδο ποὺ νὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ κερδίζουν σίγουρα στὰ χαρτιά!

— Τότε, ἔκανε ὁ βαρῶνος ἀπὸ σὰς καὶ μόνο ἐξαρτᾶται νὰ γυρίσετε στὸ Παρίσι!

— Μαζί σας; φώναξε ἡ κοκκοτούλα γεμάτῃ χαρά.

— Μπορεῖ καὶ μαζί μου, μπορεῖ, ὅμως, καὶ μόνη σας...

Ἀπάντησε χαμογελῶντας παράξενα ὁ βαρῶνος.

— Τί πρέπει νὰ κάνω θεέ μου; Ἐκανε ἡ νέα μὲ χαρὰ ποὺ

ούτε καν προσπαθούσε να την κρύψει. Είμαι έτοιμη να υποστῶ τὸ πᾶν, φθάνει να ἐγκαταλείψω τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ Χόμπουργκ.

— Δὲν σὰς ζητῶ τίποτα, ἢ σχεδὸν τίποτε! Εἶπε ὁ βαρῶνος πὺ εἶχε ξαναβρῆ ὅλη τὴ βρεττανικὴ τοῦ ψυχραιμία. Ἀπλῶς, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ συστήσετε στὸν ὑποκόμη ντὲ Ρομά, ὡς στενὸ φίλο τοῦ καὺμένου τοῦ Ἀλφρέδου τὸν ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος σκότωσε.

Ἡ νέα τὸν κοίταξε ἀπορῶντας. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἐπεδίωκε ὁ συνομιλητὴς τῆς μὲ τὴν παράξενη ἐκείνη πρότασή του. Ὁ βαρῶνος, ὅμως, ἔσπευσε νὰ τῆς καθησυχάσῃ τὴν ἀγωνία, λέγοντάς τῆς:

— Πρόκειται γιὰ μιὰν ἀπλὴ παραξενιά μου: Θὰ ἔχω ἐξαιρετικὴ τύχη στὰ χαρτιά καὶ θὰ τινάξω ἔξη φορὲς τὸν μπάγκο τὴν ἡμέρα ἂν κατορθώσω, ἐννοεῖται, νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο σὲ μονομαχία...

— Καὶ θέλετε;... Ρώτησε ἡ νέα μὴ τολμώντας νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράση τῆς.

— Θέλω νὰ σκοτώσω τὸν ὑποκόμη ντὲ Ρομά.

Ὁ Μόρ-Ντιὲ σταμάτησε λίγο καὶ μετὰ προσέθεσε:

— Καὶ τώρα προσοχή! Ἐδῶ ὀνομάζομαι βαρωνέτος σὲρ Ἀρθουρ Κήν, καὶ μὴ λησμονῆτε πῶς δὲν μιλῶ παρὰ μόνο Ἀγγλικά. Πηγαίνετε τώρα στὸ Καζίνο, καθῆστε στὸ τραπέζι τοῦ τράντ-ἔ-καράντ, ἂν βρίσκεται ἐκεῖ πέρα καὶ ὁ ὑποκόμης, καὶ περιμένετε με.

Ἡ κοκκοτούλα σηκώθηκε, πήρε τὸ καπελλάκι τῆς, τὸ σάλι τῆς καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

Ὁ βαρῶνος ἐξακολούθησε νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ πίνῃ σιγά-σιγά τὸν καφέ του.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα γύρω στὸ τραπέζι τοῦ τράντ-ἔ-καράντ, στὸ Καζίνο εἶχε συγκεντρωθῇ πολὺς κόσμος πὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον τὸ παιχνίδι. Ἕνας Ρῶσος

πρίγκηψ, πὺ εἶχε φθάσει στὸ Χόμπουργκ τὴν παραμονὴ ἔκαμνε συνεχῶς τὶς μεγαλειότερες μίζες καὶ ἔτσι τὸ παχὺ πορτοφόλι τοῦ ἀδειαζε σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει καὶ ὁ ἴδιος του.

Πλάϊ του καθόταν ἕνας ἄνθρωπος, ἀρκετὰ νέος ἀκόμα, πὺ αὐτὸς ἀντιθέτως εἶχε καταπληκτικὴ τύχη: ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑποκόμη ντὲ Ρομά. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ ὁ ὑποκόμης εἶχε φθάσει στὸ Χόμπουργκ τὸν εὐνοοῦσε μιὰ καταπληκτικὴ τύχη, πὺ εἶχε γίνῃ ἀφάνταστη ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ ὁ ντὲ Ρομά σκότωσε σὲ μονομαχία τὸν Ἀλφρέδο, τὸν καβαλιέρο τῆς δυστυχημένης κοκκοτούλας.

Στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ πράσινου τραπεζιοῦ καθόταν ἡ κοπέλλα αὐτὴ καὶ ἐπόνταιρνε χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον τὰ λίγα φλωρίνια πὺ τῆς ἔδινε ὁ ταμίας κάθε πρωτὶ καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα ἔδινε κάθε βράδυ λογαριασμό. Ἐπαιζε ἡ φτωχὴ γιὰ νὰ προσελκύῃ γύρω στὸ τραπέζι καὶ ἄλλους παίκτας. Αὐτὸ ἦταν, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ φίλου τῆς, τὸ ἐπάγγελμά της.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἡ κοκκοτούλα ἔρριχνε ἕνα βλέμμα γεμάτο μῖσος στὸ δολοφόνου τοῦ ἐραστοῦ τῆς, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἕνα σκίρτημα χαρᾶς σὰν εἶδε τὸν ψευτοεγγλέζο, τὸν σὲρ Ἀρθουρ Κήν, νὰ μπαίνει στὴν αἴθουσα τοῦ παιχνιδιοῦ.

Ὁ σὲρ Ἀρθουρ, ἢ μάλλον ὁ βαρῶνος ντὲ Μόρ-Ντιὲ μὲ τὸ κατακόκκινο πρόσωπό του καὶ τὰ ροῦσσα του μαλλιά προκάλεσε τὴν ἴδια αἵσθηση στὸ Καζίνο πὺ εἶχε προκαλέσει σὰν πρωτομπήκε στὴν τραπεζαρία τοῦ ξενοδοχείου του. Γι' αὐτοὺς τοὺς χαρτοπαίκτας, πὺ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ δεισιδαιμονίες, ἦταν φανερό πῶς στὸ πρόσωπο τοῦ βαρῶνου ἦταν γραμμένη ἡ καταπληκτικὴ τύχη πὺ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ στὰ χαρτιά.

Ὅταν τὸν εἶδαν νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ τράντ-ἔ-καράντ ἀρκετοὶ παίκτες παραμέρισαν γιὰ νὰ τοῦ κάνουν θέση.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ντὲ Ρομά, πὺ φαινόταν νὰ εἶχε συγκεντρώσῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὀλόκληρῃ τὴν εὐνοία τῆς τύχης, ὅλοι οἱ ἄλλοι παίκτες ἔχαναν διαρκῶς.

Ὁ βαρῶνος ντὲ Μόρ-Ντιὲ χαιρέτησε τὴν ὁμήγυρη, καὶ δὲν

έβγαλε τὸ πορτοφόλι οὔτε ἀνοίξε τὸν πορτμονέ του.

— Τί ἦρθε νὰ κάνῃ ἐδῶ αὐτός ὁ ἄνθρωπος; ἀναρωτήθηκαν ὅλοι. Δὲν θὰ παίξῃ ἄραγε;

Καὶ ἄρχισαν νὰ δημιουργοῦνται χίλιες δυὸ ὑποθέσεις γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ στάση τοῦ βαρῶνου, πού σὲ ὅλους φαινόταν ἀκατάληπτη. Κι' ἀλήθεια, κάποιο μυστήριο περιεκύκλωνε ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν περίεργη μορφή τοῦ ψευτοεγγλέζου. Ὁ βαρῶνος πῆγε καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὸν ντὲ Ρομά, πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τοῦ ὁποῖου παρακολούθησε τὸ παιχνίδι. Ξαφνικὰ ἔκανε ἓνα νεῦμα στὴν κοκκοτούλα, ἡ ὁποία σηκώθηκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴ θέση της, ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ πράσινου τραπέζιου καὶ πλησίασε στὸ μέρος ὅπου καθόταν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορά ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα, ὁ ὑποκόμης ντὲ Ρομά ἔχασε.

Ὁ ὑποκόμης στράφηκε γρήγορα πρὸς τὰ πίσω, γιατί εἶχε νοιώσει πὼς κάποιος τὸν παρακολουθοῦσε κατὰ τὴν ὥρα πού ἔπαιζε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του:

— Ποιὸς διάβολος μοῦ φέρνει γρουσουζιά; ρώτησε στρεφόμενος γεμάτος θυμὸ.

Καὶ τότε τὸ βλέμμα του ἀντίκρουσε τὸ βλέμμα τοῦ βαρῶνου ντὲ Μόρ-Ντιέ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Μόρ-Ντιέ ἦταν ψυχρὸ, ἤρεμο, ἀδιάφορο. Ἀντιθέτως ὁ ὑποκόμης κοίταζε μὲ μάτια μουντά, ἀπολιθωμένα, μὲ τὰ μάτια ἑνὸς ἀνθρώπου πού συνεκέντρωσε ὅλην τὴν ἐξυπνάδα, ὅλες του τίς πνευματικὲς ἱκανότητες σ' ἓνα μονάχα σημεῖο.

Ἀντικρύζοντας αὐτὸ τὸ βλέμμα τοῦ παληοῦ συντρόφου του, ἐξετάζοντας τὸ χλωμὸ πρόσωπο του, τὰ λιπαρὰ χεῖλη του... ὁ βαρῶνος ντὲ Μόρ-Ντιέ συλλογίσθηκε:

— Νὰ ἓνας ἄνθρωπος πού παίζει μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν ἡδονὴ τοῦ παιχνιδιοῦ, ὁ ἄνθρωπος αὐτός δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ χρήματα. Καὶ δὲν εἶναι πιά ἓνας ζώντανός ἄνθρωπος. Εἶναι ἓνας νεκρός, πού σκέπτεται μονάχα τὴ χαρὰ πού πρόκειται νὰ τραβήξῃ.

Κοιτάζοντας πάλι τὸν βαρῶνο, ὁ ὑποκόμης ντὲ Ρομά ἔνοιωσε κάποιες ἀναμνήσεις νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ μνημονικό του καὶ ἀναρωτήθηκε:

— Ποῦ διάβολο ἔχω δῆ αὐτὴ τὴ φάτσα;

Μὰ ἀμέσως ὁ νοῦς του πῆγε στὸ σημεῖο πού τὸν ἐνδιέφερε καὶ μὲ τὴν προστυχιά, πού μόνον ἓνας χαρτοπαίχτης πού χάνει μπορεῖ νὰ δείξῃ, φώναξε:

— Μοῦ φέρνετε γρουσουζιά, κύριε!

Ὁ ψευτοεγγλέζος διετήρησε ὅλη του τὴν ψυχραιμία, προσποιήθηκε πὼς δὲν κατάλαβε καὶ ἐξακολούθησε νὰ σιωπᾷ.

— Κύριε, φώναξε ὁ γκρουπιέρης, τὸ παιχνίδι σας!

— Ἐξῆ χιλιάδες φράγκα στὸ μαῦρο, φώναξε ὁ ὑποκόμης πού δὲν περίμενε τὴν ἀπάντηση τοῦ ἐγγλέζου καὶ γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸ πράσινο τραπέζι.

Ὁ γκρουπιέρης μοίρασε τὰ χαρτιά καὶ φώναξε:

— Ὁκτάρι, τὸ κόκκινο κερδίζει καὶ τὸ μαῦρο χάνει!

Ὁ ὑποκόμης χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του τὸ τραπέζι καὶ ξαναγύρισε πρὸς τὸν κ. ντὲ Μόρ-Ντιέ, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῇ τὴν βρεττανικὴ του ψυχραιμία.

— Μυλὸρδε, τοῦ εἶπε, εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς πῶ προηγουμένως πὼς μοῦ φέρνετε γρουσουζιά!

Οἱ χαρτοπαῖκτες εἶχαν σταματήσῃ καὶ παρακολουθοῦσαν τώρα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴ σκηνὴ ἐκείνη, πού ἄγνωστο πὼς θὰ μπορούσε νὰ τελειώσῃ.

— Ἀ! ἔκανε ὁ σέρ Ἀρθουρ μὲ τὸ ὕφος ἀνθρώπου πού δὲν καταλάβαινε ἀπολύτως τίποτα ἀπ' ὅσα τοῦ ἔλεγαν. Κι' ὕστερα μισό-ἔκλεισε τὸ μάτι του κοιτάζοντας κείνον πού στεκόνταν τώρα πλάϊ του. Ἡ κοκκοτούλα κατάλαβε τί ἐσήμαινε τὸ νεῦμα αὐτό, καὶ ἀποτεينوμένη στὸν ντὲ Ρομά, εἶπε:

— Κύριε ὑποκόμη, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συστήσω τὸν σέρ Ἀρθουρ Κήν, βαρωνέτο, πού ὑπῆρξε ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ Ἀλφέρδου Μεύραϊ τὸν ὁποῖο σκοτώσατε σὲ μονομαχία;

Ὁ ὑποκόμης ἀνατρίχιασε, ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τὰ χαρτιά πού κρατοῦσε στὰ χέρια του, καὶ ὀπισθοχώρησε, νοιώ-

θοντας κάποιον άόριστο, αλλά δυσάρεστο συναίσθημα. Κι' άναρωτιώταν όλοένα από μέσα του, ποιός ήταν εκείνος ό παράξενος άνθρωπος που του έφερνε γρουσουζιά και που τον είχε ξαναδη, χωρίς όμως και να τό κατορθώσει.

Τότε ή νέα άπλωσε τό χέρι της προς τον ντε Ρομά, δείχνοντάς του έτσι στον ψευτοεγγλέζο.

— Γιές! έκανε τότε αυτός προσπαθώντας να μιμηθί όσο μπορούσε καλλίτερα την Άγγλική προφορά.

“Υστερα έβγαλε τό γάντι του και χάιδεψε μ' αυτό τό πρόσωπο του ντε Ρομά, που είχε άρχισει να κοκκινίζει.

— ‘Ο Άλφρέδος... είπε ό ψευτοεγγλέζος προσποιούμενος πώς ζητούσε τίς λέξεις... φίλος μου... έγώ σκοτώσει έσας... Τά λόγια αυτά ό ντε Μόρ-Ντιέ τά είχε προφέρει με βροντώδη φωνή και προκάλεσαν τόση αίσθηση στο μεγάλο σαλόνι του χαρτοπαιγνίου, που οί γκρουπιέρηδες άναγκάστηκαν να διακόψουν για μία στιγμή τό παιχνίδι και κοίταζαν ό ένας τον άλλο με κάποιαν άνησυχία...

‘Η πρόκληση αυτή είχε ως αποτέλεσμα να συνέλθη όλότελα ό υποκόμης ντε Ρομά από τό παράξενο εκείνο μεθυσί που προκαλεί πάντοτε τό χαρτοπαίγνιο. Μάζεψε βιαστικά τά χαρτονομίσματα και τό χρυσάφι που ήσαν μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, τά έχωσε όλα μαζί άνακατωμένα στην τσέπη του, κι' ύστερα γύρισε προς τον κ. ντε Μόρ-Ντιέ, τον όποιον, όπως και όλοι οί άλλοι παριστάμενοι, έπαιρνε για ‘Εγγλέζο.

— Μυλόρδε, είπε ψυχρά, είμαι σίς διαταγές σας.

‘Ο ψευτοβαρωνέτος έσκυψε τότε προς τον γραμματέα του που τον είχε ακολουθήσει και του είπε κάτι. ‘Ο γραμματέας του μετέφρασε τότε άμέσως τά λόγια του υποκόμητος.

— ‘Ω! γιές! είπε ό σέρ Άρθουρ.

Και βγήκε από την αίθουσα του παιχνιδιού ακολουθούμενος από τό ντε Ρομά.

Μερικοί περιέργοι, πήγαν από πίσω τους για να δουν τί θα συνέβαινε. Οί άλλοι, όμως, χαρτοπαίκτες έμειναν σίς θέσεις τους, κι' εξακολούθησαν τό παιχνίδι, ενώ ό γκρουπιέρης άνα-

κάτευε τά χαρτιά χωρίς διόλου να συγκινηθί από τό άσήμαντο όπως τό χαρακτήρισε, εκείνο περιστατικό.

‘Ο βαρώνος ντε Μόρ-Ντιέ έσταμάτησε σ' ένα σαλονάκι του Καζίνου και διά μέσον του διερμηνέως του, είπε στο ντε Ρομά:

— Κύριε, υπήρξα φίλος του Άλφρέδου, και ήρθα επίτηδες από την Κωνσταντινούπολι για να σας σκοτώσω.

— ‘Ορίστε μόνος πότε θέλετε να χτυπηθούμε, είπε ό υποκόμης. Αύριο τό πρωί, αν θέλετε.

— ‘Οχι, τώρα άμέσως!

— Είναι λιγάκι δύσκολο αυτό που ζητάτε, έκαμε ό υποκόμης. ‘Η άστυνομία θα μάς πάρη από πίσω και δέν θα μάς αφήση να βγούμε από την πόλη.

— Δέν υπάρχει λόγος να μονομαχήσουμε στο ύπαιθρο! έπέμεινε μέσω του διερμηνέως του ό ψευτοεγγλέζος.

— Άλλά τότε; Πώς γίνεται αυτό;

— Θα μονομαχήσουμε στο ξενοδοχείο, στο δωμάτιό μου!

‘Ο υποκόμης όπισθοχώρησε ένα βήμα, και κοίταξε παράξενα τον έγγλέζο. Τι να έσήμαινε τάχα αυτό; ‘Ο υποκόμης ντε Ρομά, είχε μονομαχήσει πάνω από εκατό φορές στη ζωή του, τέτοια, όμως, πρόταση πρώτη φορά του γινόταν.

‘Ο γραμματέας, όμως, του βαρώνου είπε τότε, έξηγώντας:

— ‘Ο βαρώνος λέει πώς είναι ιδιότροπος στα γούστα του...

Κι' έτσι πραγματικά ό ψευτοεγγλέζος, όμολογώντας, πώς είναι ιδιότροπος, δικαιολογούσε τον κάπως άλλόκοτο τρόπο με τον όποιο είχε προκαλέσει τον αντίπαλό του, και την πρότασή του να μονομαχήσουν σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου.

— ‘Εστω! έκανε ό υποκόμης. ‘Επειδή, όμως, ό προσβληθείς είμαι έγώ, έχω τό δικαίωμα να διαλέξω τά όπλα με τά όποια θα χτυπηθούμε. Γι' αυτό κι' έγώ διαλέγω τό σπαθί.

‘Ο διερμηνεύς μετέφρασε τά λόγια του υποκόμητος, και ό σέρ Άρθουρ άρκέστηκε στο να άπαντήσει:

— ‘Ω, γιές! Θα μονομαχήσουμε με σπαθί.

— Έχετε μάρτυρας; ρώτησε ακόμα ό ντε Ρομά!

— ‘Οχι.

Μά λέγοντας αυτό τὸ «ὄχι» ὁ κ. ντέ Μόρ-Ντιέ κοίταζε ὀλόγυρά του καὶ χαιρέτησε δυὸ νέους ποὺ κάθονταν σὲ μιὰ γωνιά καὶ παίζαν σκάκι. Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν διακόψει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ παιχνίδι τους καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν στιχομυθία. Ὑστερα ὁ βαρῶνος εἶπε μερικὲς λέξεις στὸν γραμματέα του, ὁ ὁποῖος πλησίασε τοὺς δυὸ νέους καὶ τοὺς εἶπε:

— Κύριοι, ὁ ἐντιμώτατος βαρωνέτος σέρ Ἀρθουρ Κήν θὰ σὰς ἦταν πολὺ εὐγνώμων ἂν θὰ θέλατε νὰ τοῦ χρησιμεύσετε ὡς μάρτυρες κατὰ τὴν μονομαχία του μὲ τὸν κύριο ντέ Ρομά.

Ὡθούμενοι τόσο ἀπὸ τὴν περιέργεια ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν εὐγένεια, οἱ δυὸ νέοι ὑποκλίθηκαν καὶ ἄφησαν τὸ παιχνίδι τους, ἔτοιμοι νὰ ἀκολουθήσουν τὸ βαρῶνο ντέ Μόρ-Ντιέ. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ὑποκόμης γύρισε στὸ μεγάλο σαλόνι, ἀπ' ὅπου ἐπέστρεφε σὲ λίγο συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ κυρίους ὠρίμου ἡλικίας, παρασημοφορημένους, μὲ ψαρὰ μουστάκια καὶ στρατιωκὴ ἐμφάνιση. Ἦσαν οἱ μάρτυρες του.

Καὶ οἱ ἑξ ἄνδρες διευθίστηκαν ὅλοι μαζί στὸ ξενοδοχεῖο «ὁ Ἀετὸς» ποὺ βρισκόταν σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Καζίνο.

Ὁ βαρῶνος ντέ Μόρ-Ντιέ, ποὺ εἶχε ἐγγραφῇ στὰ βιβλία τοῦ ξενοδοχείου μὲ τὸ ὄνομα «Σέρ Ἀρθουρ Κήν, βαρωνέτος», εἶχε νοικιάσει ἕνα ἀρκετὰ ὠραῖο διαμέρισμα, στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου.

Μπροστὰ στὴν κρεβατοκάμαρά του ὑπάρχει ἕνα μεγάλο σαλόνι, ἐπιπλωμένο ἀρκετὰ καλά. Σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ὁ βαρῶνος εἰσήγαγε τὸν ἀντίπαλό του καὶ τοὺς τέσσαρας κυρίους ποὺ θὰ χρησίμευαν ὡς μάρτυρες τῆς μονομαχίας.

Δυὸ ζευγάρια σπαθίων ξιφομαχίας, ποὺ ἦσαν τοποθετημένα πάνω σ' ἕναν καναπέ μαρτυροῦσαν, πὼς ὁ βαρῶνος εἶχεν ἔρθει στὸ Χόμπουργκ, ὄχι γιὰ νὰ παίξῃ χαρτιά, ἀλλὰ ἐπιδιώκοντας ἕνα εἰδικό σκοπὸ: νὰ μονομαχήσῃ.

Ὁ ψευτοεγγλέζος ἔκανε ἕνα νεύμα στὸ νεαρὸ γραμματέα του κι' αὐτὸς ἀμέσως ἄναψε τὰ καντηλιέρια, ποὺ ὑπῆρχαν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι. Ἀνάφθηκαν ἀκόμα ἀρκετὰ κεριὰ καὶ τὸ σαλόνι

φωτίστηκε σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐκεῖ μέσα κανένας χορός. Ὑστερα ὁ γραμματεὺς ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία.

Ὁ ὑποκόμης ντέ Ρομά καὶ ὁ βαρῶνος ντέ Μόρ-Ντιέ βγάλαν τὰ σακκάκια τους, γιὰ νὰ ἔχουν μεγαλειότερη ἐλευθερίαν στὶς κινήσεις του. Εἶχε κανονισθῇ ἡ μονομαχία νὰ μὴν σταματήσῃ μὲ τὸ πρῶτο τραῦμα, ἀλλὰ νὰ συνεχισθῇ ἴσαμε τὸν θάνατο ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους.

Οἱ μάρτυρες πήραν τὰ σπαθιά καὶ σύγκριναν τὸ μήκος τους γιὰ νὰ μὴν εὐνοηθῇ κανένας ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους.

Ἐμπρός, κύριοι, ἀρχίστε! Εἶπε τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τοῦ ὑποκόμητος ντέ Ρομά.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι σταύρωσαν τὰ σπαθιά τους, πήραν θέση καὶ οἱ πρῶτοι διαξιφισμοί, λυσσαλεοὶ ἀπέδειξαν πὼς κι' οἱ δυὸ τους ἦσαν πρώτης δυνάμεως σπαθισταί. Κι' ἀλήθεια, κι' οἱ δυὸ τους κάποτε ὑπῆρξαν μέλη τῆς τρομερῆς «Συντροφίδας τοῦ Σπαθιοῦ» κι' οἱ δυὸ τους ἤξεραν ὅλα τὰ μυστικά τῆς ἐπικίνδυνης αὐτῆς ἐπιστήμης ποὺ λέγεται ξιφομαχία, καὶ στὴν ὁποία εἶχαν στηρίξει ὅλες τὶς ἐλπίδες τους γιὰ νὰ ἐπιτύχουν στὴ ζωὴ.

— Ἀγαπητέ μου νέ Ρομά, εἶπε ξαφνικὰ ὁ ψευτοεγγλέζος μιλώντας γαλλικὰ αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ ὑπολογίζοντας πὼς ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ θὰ τάραζε καὶ θὰ συγκινοῦσε τὸν ἀντίπαλό του. Θυμᾶστε ἀκόμα τὸν λοχαγὸ Λεόν;

Ὁ Μόρ-Ντιέ δὲν εἶχε κάνει λάθος στὸν ὑπολογισμό του.

Ὁ ὑποκόμης τόσο τὰ ἔχασε, σὰν ἄκουσε ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν εἶχε πάρει γιὰ γνήσιο Ἀγγλο εὐπατρίδη, νὰ τοῦ μιλῇ ξαφνικὰ γαλλικὰ καὶ νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ παλαιοῦ του ἀρχηγοῦ, ποὺ ὀπισθοχώρησε ἀδέξια, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ καταπλήξεως, καὶ ἔμεινε ἔτσι γιὰ μιὰ στιγμή ἀκάλυπτος.

Ὁ βαρῶνος ντέ Μόρ-Ντιέ ἄπλωσε τότε τὸ χέρι του, κι' οἱ μάρτυρες φώναξαν χωρὶς νὰ τὸ θέλουν γιὰτί πίστεψαν πὼς ὁ ὑποκόμης ντέ Ρομά ἦταν χαμένος.

Μὰ ὁ ὑποκόμης, ὑπακούοντάς σὲ κάποιο ἔνστιστο, εἶχε ρί-

ξει πρὸς τὰ πίσω τὸ κορμί του, καὶ παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ σπαθί τοῦ ἀντιπάλου του τὸν εἶχεν ἐγγίσει, ἀντὶ νὰ τὸν βρῇ στὴ μέση τοῦ στήθους, γλύστηρε πάνω στὰ πλευρά.

— "Α, προδότη! μουρμούρισε ὁ ὑποκόμης.

Χύθηκε τότε κι' αὐτὸς μὲ λύσσα ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου καὶ τὸν πέρασε μὲ τὸ σπαθί του πέρα γιὰ πέρα. Ὁ βαρῶνός ἦταν τόσο σίγουρος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κόλπου του, ποὺ δὲν εἶχε φυλαχθῇ καθόλου καὶ δὲν πρόφθασε ἔτσι ν' ἀποκρούσῃ τὸ ἀστραπιαῖο χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ βαρῶνός ντὲ Μὸρ Ντιέ, θανάσιμα πληγωμένος, σωριάστηκε μουγγρίζοντας στὸ πάτωμα:

— Ὑποκόμη, μουρμούρισε, ἦταν γραφτὸ ἀπὸ τὴ μοῖρα μας νὰ ἀλληλοσκοτωθοῦμε.

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω, εἶπε ὁ ντὲ Ρομά. Ποιὸς εἶσθε;

— Εἶμαι ὁ βαρῶνός ντὲ Μὸρ-Ντιέ!

— Ἔσεῖς; Ὁ βαρῶνός ντὲ Μὸρ-Ντιέ; φώναξε ὁ ὑποκόμης ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τὰ αὐτιά του

— Ναί! μουρμούρισε ὁ βαρῶνός, ποὺ στὰ χεῖλη του πρόβαλε ἕνας αἰμάτινος ἀφρός.

Μὲ κόπο, ὁ ἐτοιμοθάνατος κατάρθωσε νὰ ἀνασηκωθῇ καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι ἔδειξε ἕνα πορτοφόλι ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι:

— Τὸ πορτοφόλι αὐτό, εἶπε, εἶναι γιὰ τὴν φτωχὴ ἐκείνη κοπέλλα τῆς ὁποίας σκοτώσατε τὸν σύντροφο.

Ὁ ὑποκόμης κοίταξε κατάπληκτος τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ποὺ κάποτε ὑπῆρξε φίλος του καὶ ποὺ τώρα δὲν τὸν ἀνεγνώριζε.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! φώναξε. Ἀπολύτως ἀδύνατο! Δὲν εἶσθε ὁ βαρῶνός ντὲ Μὸρ-Ντιέ!

— "Ημουν αὐτὸς βαρῶνός ντὲ Μὸρ-Ντιέ! μουρμούρισε ὁ βαρῶνός ποὺ εὑρίσκει διασκεδαστικὸ νὰ ἀποδείξῃ πνεῦμα καὶ χιοῦμορ τῇ στιγμῇ τοῦ θανάτου του.

Ἐκανε ἀκόμα ἕνα μορφασμό, ποὺ ἤθελε νὰ εἶναι χαμόγελο, καὶ ξεψύχησε.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΧΕΙΣΤΕΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ο ΑΓΩΝ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Φοῦλμεν εἶχε δυὸ προσκεκλημένους στὸ τραπέζι τῆς: Τὸν λόρδο Γ... ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ χορεύτρια τοῦ εἶχε ζητήσῃ τὴν βοήθειά του γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἀρμάνδο ἀπὸ τὴν ἐκδίκηση τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι, δὲν τὸ κουνοῦσε οὔτε βῆμα ἀπὸ κοντὰ τῆς, καὶ τὸν δημοσιογράφο Μωρίς Στεφάν.

Ὡς τὴ στιγμῇ τῶν ἐπιδорπίων οἱ τρεῖς συνδαιτημόνες κουβέντιαζαν γιὰ χίλια διαφορετικὰ πράγματα. Μὰ ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὰ λικέρ καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἡ Φοῦλμεν ἐγκατέλειψε τὸ χαρούμενο ὕφος τῆς, καὶ εἶπε:

— Στοιχηματίζω ὅτι οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ξέρετε γιὰ ποιὸν λόγο σὰς ἐκάλεσα ἐδῶ.

Ὁ Ἀγγλὸς εὐπατρίδης κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Ὁ Στεφάν πάλι ἀπάντησε:

— Πᾶνε δέκα λεπτὰ ποὺ σπάω τὸ κεφάλι μου χωρὶς δυστυχῶς νὰ τὸ κατορθώσω.

— Σὰς φώναξα γιὰ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὸν Ἀρμάν! Εἶπε ἡ χορεύτρια μὲ ἐπίσημο τόνο.

— Πῶς; ἔκανε ὁ δημοσιογράφος κατάπληκτος, θέλετε νὰ μιλήσετε γιὰ τὸν Ἀρμάν μπροστὰ στό... μολόρδο;

— Ὁ μολόρδος εἶναι φίλος μου! ἔκανε ἡ χορεύτρια.

— Ναί! ἐπιβεβαίωσε μὲ ζέση ὁ Ἀγγλός.

— Τέλος πάντων, μουρμούρισε ὁ δημοσιογράφος, τὰ μάτια μου εἶδαν τόσα πολλὰ σ' αὐτόν τὸν κόσμον, ποὺ τίποτα δὲν μπορεῖ ποιά νὰ μὲ συγκινήσῃ.

— Ούτε μένα! Έκανε, σ'άν αντίλαλος, ό λόρδος.

— "Όπως καί νά έχη τό ζήτημα, φώναξε ή Φοϋλμεν, πού ήθελε νά φθάση στό σημείο πού τήν ένδιέφερε, πρέπει νά μάθετε αυτό τό πράγμα, πού μέ κάνει νά αγωνιστώ καί για τό όποιο σ'ας ζήτησα τήν βοήθειά σας!

— Ν' ακούσουμε, είπαν οί δυό άνδρες, γεμάτοι περιέργεια.

Καί τότε ή Φοϋλμεν, μέ λίγα λόγια τούς διηγήθηκε όλόκληρη τήν ιστορία της «Συντροφιάς του Σπαθιοϋ», του όρκου πού είχε πάρει ή «κυρία μέ τό μαϋρο γάντι» νά έκδικηθί τούς δολοφόνους του άνδρός της καί των τρομερών δολοπλοκιών χάρις στις όποιες είχε έξολοθρεύσει τούς περισσοτέρους από τούς έχθρούς της. Οί δυό άνδρες, κατάπληκτοι μαζί καί συγκινημένοι, άκουγαν τήν τρομερή ιστορία. Κι' όταν άκουγαν, ότι ό Άρμάν ήταν έρωτευμένος μέ τήν άδυσώπητη εκείνη έκδικήτρια, μι άνατριχίλα πέρασε κι' από των δυό τήν ραχοκοκκαλιά: "Ο Μωρίς Στεφάν σκεπτόταν ότι ό Άρμάν ήταν φίλος του, κι' ό λόρδος Γ... ότι ό Άρμάν ήταν αντίζήλός του...

— Καλά, καί ποιό είναι τό τέλος αυτής της ιστορίας; ρώτησε ό δημοσιογράφος του όποιου ή περιέργεια είχε κεντρισθί.

— Τό τέλος της ιστορίας αυτής άνήκει στό μέλλον! είπε ή Φοϋλμεν. Καί γι' αυτό σ'ας παρεκάλεσα, Μωρίς, νά μέ βοηθήσετε, άφοϋ χάρις σέ σ'ας βρέθηκα μπερδεμένη στην τρομερή αυτή υπόθεση.

— Πώς αυτό; παραξενεύθηκε ό δημοσιογράφος.

— Μά λησμονήτε πώς έσείς, για άστείο, επισύρατε τήν προσοχή μου στον Άρμάνδο, καί μέ ώθήσατε μέ τόν τρόπο σας αυτό στό νά τόν αγαπήσω...

— Έχετε δίκιο! έκανε ό δημοσιογράφος. "Ωστε έπειδή αγαπάτε τόν Άρμάνδο καί έπειδή ό άνόητος αυτός αγαπά τήν κυρία μέ τό μαϋρο γάντι πρέπει νά...

— Σταθίτε, τόν διέκοψε ή Φοϋλμεν. Δώστε μου τόν λόγο της τιμής σας, πώς δέν θά πήτε τίποτε άπ' όσα ακούσατε ή άπ' όσα πρόκειται νά ακούσετε σέ λίγο!

— Σ'ας τό όρκίζομαι, Φοϋλμεν!

— Τότε, μπορώ νά σ'ας πώ πώς ή κυρία μέ τό μαϋρο γάντι, έπέστρεψε στό Παρίσι πρό έξ μηνών. Καί ξανάρχισε τό τρομερό της έργο της έκδικήσεως. Ήδη τό τέταρτο θύμα της σκοτώθηκε χθές στη Γερμανία.

— Χθές;

— Ναί. "Ο θάνατός του μου άνηγγέλη τηλεγραφικώς. Καί τώρα, μένουν δυό ακόμα άνθρωποι, οί όποιοι πρόκειται νά ύποστοϋν τήν σκληρή τιμωρία της έκδικητριάς. "Ο ένας άπ' αυτούς μου είναι όλότελα αδιάφορος: ό άλλος...

— "Ο άλλος; ποιός είναι ό άλλος; ρώτησαν μέ περιέργεια οί δυό άνδρες μαζί.

— "Ο άλλος είναι ό άρχηγός, ό άνθρωπος πού διηύθυνε «τήν Συντροφιά του Σπαθιοϋ», αυτός πού έγινε αίτιος του θανάτου του μαρκησιου Γκοντράν ντε Λασύ.

— Ποιός είναι τέλος πάντων; φώναξε άνυπόμονος ό δημοσιογράφος.

— Είναι ό πατέρας του Άρμάν! είπε ή Φοϋλμεν.

— "Ο συνταγματάρχης Λεόν;

— Μάλιστα.

"Ο Μωρίς Στεφάν καί ό Άγγλος πετάχτηκαν μέ μιάν έκφραση καταπλήξεως μαζί καί φόβου.

— Καί όπως καταλαβαίνετε, έξακολούθησε ή χορεύτρια, αυτός έδω ό άρχηγός πρόκειται νά ύποστή τήν πιό σκληρή, τήν πιό άπαίσια τιμωρία, γιατί είναι ό πιό ένοχος άπ' όλους...

— Καί ποιά θά είναι ή τιμωρία αυτή;

— "Α, έκανε ή Φοϋλμεν χλωμαίνοντας ξαφνικά, μά φαίνεται πώς τήν μάντευσα ποιά θά είναι: ή έκδικήτρια θέλει νά πλήξη τόν συνταγματάρχη Λέον στό πρόσωπο του γιου του του Άρμάνδου, πού είναι ή μοναδική του άγάπη, ή μοναδική του έλπίδα, ή ζωή του όλόκληρη.

"Ενα ρίγος πέρασε τό κορμί του Μωρίς.

— Γιατί ό άνθρωπος αυτός, έξακολούθησε ή Φοϋλμεν, ό συνταγματάρχης Λεόν, ό τρομερός κακοϋργος, δέν είναι σήμερα παρά ένας άνήμπορος γέρος, πού στην ψυχή του ένα μο-

νάχα αίσθημα υπάρχει: ή αγάπη για τόν γυιό του. Και για να τόν πλήξη κανέννας, για να τὸ κάνει να υποφέρει, θά πρέπει να πλήξη τόν γυιό του...

— Καί νομίζετε...;

— Νομίζω ότι ή κυρία με τὸ μαύρο γάντι τὸ κατάλαβε αὐτό! εἶπε θλιμμένα ή Φοῦλμεν. Καί ξέρω, πὼς μιὰ ή δυὸ φορές λυπήθηκε τὸν Ἀρμάν, θέλησε να τὸν απομακρύνῃ ἀπὸ κοντά της...

Ὁ Ἀρμάν, ὅμως, τὴν ἀγαποῦσε! Κι' ἔμεινε κοντά της σὰν ἕνας σκλάβος, σὰν ἕνας σκύλος πὺ τὸν διώχνεις χωρὶς να φύγῃ... Καί ὑπῆρέτησε τῇ γυναῖκα αὐτή, τὴν βοήθησε στὴν τρομερὴ ἐκδίκησή της...

— ὦ! ἔκανε ὁ Ἀγγλος με φρίκη.

— Καί δὲν ξέρει ὁ δυστυχισμένος, ἐξακολούθησε με σπαργμὸ ή χορεύτρια, πὼς αὐτὸς θά εἶναι τὸ τελευταῖο θῶμα τοῦ δράματος στὸ ὁποῖο ἀνακατεύθηκε με τόσο ἀφροσύνη!

— Μὰ τότε, ἔκανε ὁ δημοσιογράφος, δὲν εἶναι δυνατόν να ἀνοίξουμε τὰ μάτια τοῦ Ἀρμάν, να τὸν προειδοποιήσουμε για τὸν κίνδυνο πὺ διατρέχει;

— Ὅχι! ἔκανε ή Φοῦλμεν.

— Γιατί;

— Γιατί ὠρκίσθηκα, καί εἶμαι τώρα δεμένη με τὸν πιὸ ἄγριο ὄρκο!

Καί ή Φοῦλμεν διηγήθηκε πὼς εἶχε πάει να δῇ τὴν κυρία με τὸ μαύρο γάντι καί πὼς βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε να κάνει τίποτα, εἶχε δεχθῇ τὴν πρόταση πὺ τῆς ἔκανε ή περίεργη ἐκείνη γυναῖκα.

«Ὁρκισθῆτε μου, μοῦ εἶπε ή μαρκησία ντὲ Λασύ», εἶπε ή Φοῦλμεν, πὺ τὰ μάτια της τώρα γυάλιζαν ἀλλόκοτα, «ὅτι δὲν θά πῆτε λέξη στὸν Ἀρμάν για τὰ ὅσα ξέρετε, καί θά σὰς ἀφήσω ἐλεύθερη να τὸν υπερασπισθῆτε ὅπως νομίζετε καλλίτερα. Προσπαθήστε να τὸν ἀποσπάσετε ἀπὸ μένα, ἀγωνισθῆτε ἐναντίον μου! Δέχομαι τὸν ἀγῶνα. Μὰ να θυμάστε καλά, πὼς τὴν ἡμέρα πὺ ὁ Ἀρμάν θά μάθῃ τί ἄνθρωπος ἦταν ὁ πατέρας

του, τί μέσα μεταχειρίστηκε θά πεθάνῃ μυστηριωδῶς».

— Μὰ πρέπει να κάνουμε τὸ πᾶν για να τὸν γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ νύχια αὐτῆς τῆς γυναῖκας! φώναξε ὁ Στεφάν.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς προσκάλεσα, ἀπάντησε ή Φοῦλμεν, πρέπει να τὸν σώσουμε...

— Καί θά τὸν σώσουμε! ἔκανε ὁ λόρδος Γ... με βρεττανικὴ ψυχραιμία.

Μιὰ φλόγα ἐλπίδος ἄναψε στὰ μεγάλα μαύρα μάτια τῆς Φοῦλμεν...

Ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ του, ὁ Ἀρμάν ρέμβαζε. Στὸ θαμπὸ βλέμμα του προδινόταν κάποια ἀγωνία. Καί ὁ νέος πινάχτηκε μονομιᾶς ἀπὸ τὸ ντιβάνι πὺ καθότανε σὰν ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ. Ἦταν ὁ Σάρλ, ὁ γέρος καί πιστὸς του ὑπῆρέτης.

— Λοιπὸν, Σάρλ, τὴν βρῆκες; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ νέος.

— Μάλιστα, κύριε! ἀπάντησε ὁ ὑπῆρέτης.

— Καί διάβασε τὸ γράμμα μου;

Ὁ γέρος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Καί... θά ἔλθῃ;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ Ἀρμάν ἄφησε να τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

Ὁ Σάρλ ἀναστέναξε, κι' ἐνῶ ἕνα δάκρυ κυλοῦσε στὸ ρυτίδωμένο πρόσωπό του, εἶπε:

— Μὰ σὰς ἔχει τέλος πάντων μαγέψει αὐτή ή γυναῖκα, φτωχὲ μου κύριε;

— Τὴν ἀγαπῶ; ἀπάντησε αὐτὸς.

— Ἐγώ, ὅμως, τὴν μισῶ! ἔκανε ὁ γέρος με φωνὴ ἄγρια, τὴν μισῶ... Τὴν μισῶ θανάσιμα...

— Σῶπα, Σάρλ.

— Τὴν μισῶ, γιατί σὰς κάνει να υποφέρετε. Τὴν μισῶ ἀκόμα, γιατί... ἄ, ἀκούστε με, κ. Ἀρμάν, μπορεῖ να εἶμαι

ένας γεροβλάκας, ένας ηλίθιος, ένας αγράμματος, αλλά έχω προαισθήσεις, και προαισθάνομαι πώς ή γυναίκα αυτή θα μάς κάνει όλους δυστυχισμένους!

— Την αγαπώ, ξαναείπε ο Άρμάν με το ύφος ενός πεισματάρικου παιδιού.

— Δεν βλέπετε πώς καταντήσατε; επέμεινε ο γέρος. Σας βλέπουμε και σπαράζεται η καρδιά μας, έμένα και του συνταγματάρχου μου. . . Δεν κοιτάζετε τον πατέρα σας; Λυώνει μόνο που σας βλέπει σ' αυτή την κατάσταση!

Τα τελευταία λόγια του γέρου έκαναν εξαιρετική εντύπωση στον Άρμάν, που άνασηκώθηκε στο ντιβάνι και είπε:

— Λοιπόν, γέρο μου Σάρλ, θα δής πώς θα ξανάβρω σε λίγο όλο μου τό κέφι και όλη μου την εύθυμία.

— Ό Θεός να σας άκούση, κύριε Άρμάν.

— Και τώρα, καλέ μου Σάρλ, πές μου πώς έξετέλεσες την άποστολή που σου άνέθεσα! έκανε ο νέος που ήθελε να μάθη λεπτομέρειες. Η κυρία με τό μαύρο γάντι σε δέχθηκε; Διάβασε την έπιστολή μου;

— Δυό φορές μάλιστα.

— Και τί σοϋ είπε;

— Δεν μοϋ είπε τίποτε. . . μ άφησε να καταλάβω πώς θα έρχόταν!

— Θα έλθη; "Α, Θεέ μου! Και δεν σοϋ είπε πότε; ρώτησεν άνυπόμονα ο έρωτευμένος.

— «Πηγαίνετε, μοϋ είπε, και σας άκολουθώ», έκανε ο γέρος.

Και σαν να ήθελε ή μοίρα να έπιβεβαιώση τά λόγια του πιστοϋ ύπηρέτη, άκούστηκε εκείνη άκριβώς τή στιγμή ένα κουδούνισμα στην έξώπορτα.

— Αυτή είναι! μουρμούρισε ο γυιός του συνταγματάρχου, κατάχλωμος από τή συγκίνηση. Και ώρμησε πρὸς τήν πόρτα τήν όποιαν άνοιξε. Ήταν ή κυρία με τό μαύρο γάντι, ή όποία σαν είδε κοντά της τόν Άρμάν, σήκωσε τό βέλο της και του χαμογέλασε με τό πάντα θλιμμένο της χαμόγελο. Της πήρε τό χέρι, τό φίλησε και θέλησε να πη κάτι. Μά δεν μπόρεσε να

— Είχατε δίκη, καλέ μου φίλε, είπε ή έκδικήτρια, οι άνθρωποι δεν μπορούν να ξεφύγουν τό πεπρωμένο τους.

Ό μυστηριώδης εκείνος άνθρωπος άνατρίχιασε.

προφέρη ούτε μιὰ λέξη, τόση ήταν ή συγκίνησή του. Τήν ωδήγησε σ' ένα καναπέ και ένευσε στο Σάρλ νά τους αφήση μόνους. Ο γέρο-υπηρέτης βγήκε κουνώντας μελαγχολικά τὸ κεφάλι του μουρμουρίζοντας :

— "Αχ... ή γυναίκα αυτή... ή γυναίκα αυτή... μου φαίνεται σάν νά είναι ή ένσάρκωση τοῦ Πεπρωμένου !

Η κυρία με τὸ μαῦρο γάντι κάθησε στὸν καναπέ, καί ὁ Ἄρμάν, κρατώντας πάντοτε τὸ χέρι της, γονάτισε μπροστά της καί μουρμούρισε :

— Ἐπὶ τέλους... δεχθήκατε νά με ξαναδητε...

Η Ἄνιές τὸν κοίταξε με μιὰ θλιμμένη έκφραση καί ρώτησε :

— Ὡστε με αγαπᾶτε πάντοτε ;

— Πάντοτε ! Καί θά σας αγαπῶ ἴσαμε τήν τελευταία πνοή μου ! μουρμούρισε με πάθος ὁ νέος.

— Ἀκούστε με ! ἔκανε ή μυστηριώδης εκείνη γυναίκα με σοβαρό τόνο. Εἶχα αποφασίσει νά μή σας ξαναδῶ πιά. Καί θυμάστε πὼς σας εἶχα πῆ, ὅτι ἂν θέλατε νά ἀνέχωμαι τὸν ἔρωτά σας καί νά σας ἀφήνω νά με ἀκολουθήτε, θά ἔπρεπε νά μή ἐκπλήττεσθε ἀπὸ καμμιὰ παραξενιά τῆς ζωῆς, καί οὔτε νά με ρωτήσετε τὸ μυστικό τῆς περιεργῆς διαγωγῆς μου...

— Ναί, ἔχετε δίκηο ! μουρμούρισε ὁ νέος. Μά ἀπὸ τότε μήπως δέν με ἀνακατώσατε στή ζωή σας, μήπως δέν μου φανερώσατε μερικά ἀπὸ τὰ μυστικά σας, μήπως δέν ἔγινε ὄργανο τῆς ἐκδικήσεώς σας ;

— Ναί ! ἔκανε ή Ἄνιές. Καί ἀφοῦ τὸ ἀπαιτήτε, θά σας φανερώσω ἕνα τελευταῖο μυστικό...

Ο Ἄρμάν ἀνατρίχιασε ἀκούοντας τήν καινούργια αὐτῇ ἀποκάλυψη.

— Λοιπόν, τὸ ἔργο μου δέν ἐτελείωσε ἀκόμα ! εἶπε ή κυρία με τὸ μαῦρο γάντι. Τοὺς ἐπληξά ὅλους, ὅλους τοὺς ἐχθρούς μου, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν : τὸν ἀρχηγό τους, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς ὠδήγησε στὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος...

— Μά τότε ; ἔκανε ὁ Ἄρμάν γεμάτος ἀγωνία.

— Αὐτόν, ὅμως, ἤθελα νά τὸν πλήξω χωρὶς τήν βοήθειά

σας ! χωρὶς τήν βοήθεια κανενός, συνεπλήρωσε ή ἐκδικήτρια.

Τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια τὰ πρόφερε μ' ἕνα τρεμούλιασμα στή φωνή της, ποὺ δέν μπόρεσε νά τὸ συγκρατήση.

— Ὡ, φώναξε ὁ Ἄρμάν, μά μήπως δέν σας ἀνήκω ψυχῇ καί σώματι ; Ὅτι δῆποτε μοῦ διατάξετε, ὅτιδῆποτε μοῦ πῆτε εἶμαι ἔτοιμος τὰ τὸ ἐκτελέσω...

— Δέν μπορεῖ κανεὶς νά ξεφύγῃ τῇ μοῖρα του ! συλλογίστηκε ή κυρία με τὸ μαῦρο γάντι. Κι' ἐξακολούθησε κατόπιν ἥρεμα καί δυνατά :

— Λοιπόν ἔστω ! θά ξαναγίνεται τὸ ὄργανο τῆς ἐκδικήσεώς μου ! Θέλησα νά σας ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔργο, μά ή μοῖρα δέν τὸ θέλει.

— Σας αγαπῶ ! μουρμούρισε αὐτός, παρασυρμένος ἀπὸ τὸ μεγάλο, τὸ ἀγιάτρευτο πάθος του.

Η Ἄνιές σηκώθηκε τότε καί τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της λέγοντας :

— Ἐλάτε αὔριο σπῖτι μου ! Θά σας περιμένω τὸ μεσημέρι.

Ο Ἄρμάν, μεθυσμένος ἀπὸ τήν εὐτυχία, τήν συνώδευσε ἴσαμε τὸ ἀμάξι καί γέμισε γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ τὸ χέρι της με τὰ πιὸ θερμά του φιλιὰ.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ή κυρία με τὸ μαῦρο γάντι ἐπέστρεψε στὸ σπῖτι της ὅπου βρῆκε νά τήν περιμένη ἕνας ἀπὸ τοὺς μυστηριώδεις ἀνθρώπους ποὺ τήν ἀκολουθοῦσαν παντοῦ καί τῆς χρησίμευαν ὡς σωματοφύλακες.

— Εἶχατε δίκηο, καλέ μου φίλε, εἶπε ή ἐκδικήτρια, οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά ξεφύγουν τὸ πεπρωμένο τους.

Ο μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἀνατρίχιασε.

— Πολλές φορές προσπάθησα, ἐξακολούθησε ή κυρία με τὸ μαῦρο γάντι νά γλυτώσω τὸν Ἄρμάν ἀπὸ τήν ἐκδίκησή μου. Στὴν ἀρχὴ προσπάθησα νά ἀποφύγω τήν καταδίωξή του, τὸν ἔρωτα του, τὸν λυπήθηκα καί θέλησα νά κάνω μιὰ ἐξαί-

ρεση υπέρ αὐτοῦ. Ἡ Μοῖρα, ὅμως, ποὺ μὲ σπρώχνει, ἡ ἀδυσώπηστη αὐτὴ δύναμη ἀπεφάσισε διαφορετικὰ. Θέλησα νὰ συγχωρήσω τὸν Ἀρμάν, νὰ τὸν ἀφήσω ἀπὸ τὴν ἐκδίκησή μου, μὰ αὐτὸς κατεδίκασε μόνος τὸν ἑαυτό του!

— Ὅστε θὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

— Ναί! ἀναστέναξε ἡ Ἀνιές.

— Πότε;

— Αὐριο.

— Καὶ τὸ τρομερὸ σχέδιο σας...; ρώτησε ὁ μυστικοσύμβουλος μὴ τολμώντας νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του.

— Θὰ βρῶ τὴν ἀπαιτούμενη δύναμη νὰ τὸ ἐφαρμώσω κατὰ γράμμα!

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι ἔνοιωσε τὴ φωνή της νὰ τρέμῃ παράξενα στὸν λάρυγγα της. Ὁ μυστηριώδης σύντροφός της τὴν κοίταζε παράξενα καὶ εἶπε, μὲ κάποιον σαρκαστικὸ τόνο στὴ φωνή:

— Τί νὰ σὰς πῶ, κυρία μου, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ξέρετε, ἢ μάλλον ξεμάθατε νὰ διαβάζετε στὴν καρδιά σας...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε αὐτὴ ἀνατριχιάζοντας.

— Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ποὺ ἐτοιμάζεσθε νὰ τὸν πλήξετε ἀδυσώπητα, γιατί ὁ πατέρας του ἐσκότωσε τὸν ἄντρα σας...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, τὸν ἄνθρωπο αὐτόν τὸν ἀγαπᾶτε!

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι ἔγινε πελδινη καὶ φώναξε:

— Ἄ, ὄχι, ὄχι! Εἶναι ἀδύνατο! Λέτε ψέματα! Εἶναι ἀδύνατο! Δὲν ἀγάπησα ποτέ μου, δὲν θ' ἀγαπήσω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ παρά μόνο τὸν ἄντρα τοῦ ὁποίου φέρω τὸ ὄνομα! Δὲν λησμονῶ πὼς εἶμαι ἡ μαρκησία Γκοντράν ντε Λασύ!

Ὑστερα ἡ ἐκδικήτρια ὠρθώθηκε ὑπερήφανα καὶ πρόσθεσε:

— Κι' ἂν ἀκόμα εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ εἶπατε, κι' ἂν ἀκόμα ἔφθασα σὲ τέτοιο σημεῖο καταπτώσεως, ὥστε ν' ἀγαπήσω αὐτόν τὸν νέο, μήπως παύω ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι σλάβας τῆς ἐκδικήσεώς μου; Θὰ τὸν πλήξω ὅπως δὴποτε, ἔστω κι' ἂν τὸν ἀγαπῶ, γιατί πρέπει νὰ τιμωρήσω τὸν πατέρα του: Κι' ὁ

ἀσπρομάλλης αὐτὸς ἐγκληματίας μόνο στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου γυιοῦ του μπορεῖ νὰ τιμωρηθῇ!

Σὰν ἔφυγε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, ὁ Ἀρμάν κλείστηκε στὸ γραφεῖο του. Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, κλαίοντας μαζὶ καὶ γελώντας, παραδόθηκε ὁλόκληρος στὸ ἀλλόκοτο μεθῆσι ποὺ τὸν εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχε ξαναδῇ τὴ γυναῖκα, ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσε.

Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Σάρλ.

— Τί θέλεις; τοῦ φώναξε ὁ νέος νευριασμένος. Ἦλθες πάλι νὰ μὲ ἐνοχλήσῃς μὲ τὴν ἠθικολογία σου;

— Ὁ Σάρλ κούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Ὅχι, δὲν πρόκειται γι' αὐτό;

— Τί συμβαίνει, λοιπόν;

— Εἶναι κάποιος φίλος σας ποὺ ζητᾷ νὰ σὰς δῇ.

Ἡ εἶδηση αὐτὴ δὲν φάνηκε νὰ δυσαρῆστησε πολὺ τὸν Ἀρμάν ποὺ εἶπε:

— Καὶ γιατί δὲν τὸν ὀδηγεῖς;

— Πῶς; Δὲν μοῦ ρωτᾶτε οὔτε τὸ ὄνομά του; παραξενεύθηκε ὁ γέρο-ὕπηρέτης.

— Ἀφοῦ λές πὼς εἶναι φίλος μου...

— Σωστά, ἔκανε ὁ γέρος, ποὺ δὲν εἶχε καταλάβει, πὼς ἂν ὁ πονεμένος ἄνθρωπος ἐπιδιώκει τὴ μοναξιά, ὁ εὐτυχισμένος ζητεῖ συντροφιά γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ χαρὰ του.

Ἐδῶ καὶ μιὰν ὥρα, ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ εἶχε ἔρθῃ ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, ὁ Ἀρμάν ἦταν εὐτυχισμένος: μποροῦσε λοιπόν νὰ δεχθῇ τοὺς φίλους του. Καὶ ὁ γέρο Σάρλ, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἀνήγγειλε:

— Ὁ κ. Μωρίς Στεφάν!

Ὁ Ἀρμάν σηκώθηκε, προχώρησε πρὸς τὸν δημοσιογράφο, καὶ τείνοντάς του τὸ χέρι εἶπε:

— Πόσο σπάνιος ἐγίνες, φίλε μου!

— Κι' ἐσύ ἔγινες ἄορατος, καλέ μου Ἀρμάνδε, ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος.

— Μὰ εἶχα δουλειές... ἔλειπα... ταξίδευσσα...

— Μὲ τὴν κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, φαντάζομαι, εἶπε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ὁ Στεφάν.

Ὁ Ἀρμάν ἀναπήδησε :

— Ποιὸς σὰς τὸ εἶπε αὐτό; ρώτησε προδίδοντας τὴν ἀνησυχία του.

— Ποιὸς μοῦ τὸ εἶπε; Μὰ ὁλόκληρο τὸ Παρίσι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μιλά μέρες τώρα.

— Μεγάλη εὐγένεια τῶν Παρισινῶν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ταπεινὸ μου ἄτομο! εἶπε ὁ Ἀρμάν κρύβοντας μὲ κόπο τὴν δυσἀρέσκεια ποῦ τοῦ προξένησε τὸ γεγονός.

— Τὸ Παρίσι εἶναι περίεργο! ἔκανε ὁ δημοσιογράφος μὲ σοβαρὸ καὶ σχεδὸν ἀδιάφορο ὕφος.

— Μπᾶ! δὲν φαντάζομαι νὰ ἱκανοποιήθηκε ἡ περιέργειά του.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια εἶχαν εἰπωθῇ ἀπὸ τὸν Ἀρμάν μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια.

— Ἀπατάσθε! ἔκανε ὁ δημοσιογράφος.

— Μὰ τέλος πάντων, νεύριασε ὁ Ἀρμάν, δὲν βλέπω τί τὸ περίεργο μπορεῖ νὰ ἔχη ὁ ἔρωτάς μου γιὰ μιὰ γυναῖκα!

— Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀποτελεῖ ζωντανὸ αἶνιγμα!

— Ὁχι, ὅμως, γιὰ μένα! ἔκανε μὲ θριαμβευτικὸ τόνο ὁ γυιὸς τοῦ συνταγματάρχου Λεόν.

— Ἔστω! Ἀλλὰ εἶναι αἶνιγμα γιὰ ὅλο τὸ Παρίσι!

— Καὶ τὸ Παρίσι, λοιπόν, ἀσχολεῖται πολὺ μαζί μας;

— Πάρα πολὺ!

Ὁ τόνος τοῦ δημοσιογράφου φανέρωνε, πῶς τὴν φορὰ τούτῃ μιλοῦσε πάρα πολὺ σοβαρά.

— Θὰ ἤμουν περίεργος, εἶπε ὁ Ἀρμάν μὲ πικρόχολη εἰρωνεία, νὰ μάθω τί μπορεῖ νὰ λήῃ τὸ παριζιάνικο κουτσομπολιὸ εἰς βάρος δικό μου καὶ τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι.

— Λένε δυὸ πράγματα! ἔκανε ὁ δημοσιογράφος.

— Ἀς ἀκούσουμε τὸ πρῶτο.

— Λοιπόν, λένε ὅτι ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, τὴν ὁποία λατρεύετε, δὲν σὰς ἀγαπᾷ...

— Πῶς τὸ ξέρουν αὐτό; ρώτησε ὁ ἐρωτευμένος νέος δαγκώνοντας τὰ χεῖλη του.

— Τὸ ξέρουν, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀγαπᾷ ἕναν ἄλλον! εἶπε σταθερὰ ὁ δημοσιογράφος.

Ὁ Ἀρμάν χλώμιασε σὰν νὰ εἶχε κατέβει ὅλο τὸ αἷμα του ἀπὸ τὸ κεφάλι.

— Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος, συνεπλήρωσε ὁ Στεφάν, εἶναι ἕνας νεκρὸς.

Ἀπὸ χλωμὸς ποῦ ἦταν ὁ Ἀρμάν ἔγινε πελιδνός.

— Καὶ πρέπει νὰ ξέρης, ἀποτελείωσε ψυχρὰ ὁ Στεφάν, πῶς ἕνας ἄνθρωπος ποῦ λατρεύεται καὶ πέραν ἀκόμα ἀπὸ τὸν τάφο, δὲν ἔχει νὰ φοβᾶται κανένα ἀντίζηλο.

Ὁ Ἀρμάν, ἂν καὶ ὑπέφερε, δὲν βρῆκε τίποτε ν' ἀπάντησῃ στὰ τρομερὰ λόγια τοῦ φίλου του. Γι' αὐτὸ προτίμησε νὰ τὸ ρίξῃ στὴν εἰρωνεία, καὶ εἶπε :

— Πολὺ καλὰ, αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸ τὸ παριζιάνικο κουτσομπολιὸ γιὰ μένα. Ἀς ἀκούσουμε τώρα καὶ τὸ δεύτερο.

— Διάβολε! ἔκανε ὁ δημοσιογράφος.

— Ἐλπίζω νὰ μὴ τὸ ξέχασες.

— Ὁχι... ἀλλά... σὰς ὁμολογῶ πῶς διστάζω...

— Γιατί;

— Φοβάμαι μήπως θυμώσης!

Ἐνα θλιμμένο χαμόγελο ἄνθησε στὰ χεῖλη τοῦ Ἀρμάν :

— Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δὲν θὰ θυμώσω!

— Λοιπόν, ἔκανε ὁ Στεφάν, τὸ παριζιάνικο κουτσομπολιὸ διατείνεται ὅτι εἶσαι...

— Ἐνα κορόιδο, δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε ὁ Ἀρμάν.

— Ἀκριβῶς!

— Ἀγαπητέ μου, εἶπε ὁ Ἀρμάν μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, μήπως ἦρθες σπίτι μου γιὰ νὰ μοῦ πῆς τέτοια εὐγενικὰ λόγια;

— Ὁχι, ἔκανε ὁ Στεφάν χαμογελῶντας, καὶ βλέπεις πόσο

ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. Σοῦ ἀναφέρω ὅλο τὸ εἰς βάρος σου κουτσομπολιό τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς πού θέλω νὰ κάνω ἔκκληση στὴν παλαιὰ φιλία πού μᾶς συνδέει :

— Ὁ Ἀρμάν ἔτεινε τὸ χέρι στὸν δημοσιογράφο καὶ εἶπε :

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! Εἶσαι πάντοτε εὐπρόσδεκτος στὸ σπίτι μου, ὅταν ἔχῃς κάτι νὰ μοῦ ζητήσης !

— Ναί, χρειάζομαι τὴ βοήθειά σου, ἐξακολούθησε ὁ Στεφάν.

— Μήπως πρόκειται νὰ μονομαχήσης ; Μπορεῖς νὰ μὲ υπολογήσης γιὰ μάρτυρά σου.

— Ὁχι, δὲν πρόκειται νὰ μονομαχήσω !

— Μήπως χρειάζεσαι χρήματα ; Ξέρεις καλὰ πὼς ὅλη ἡ περιουσία μου σοῦ ἀνήκει.

— Οὔτε χρήματα χρειάζομαι ! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Μὰ τότε, ἐξηγήσου... Σὲ τί μπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος ;

— Ἀκουσέ με, ἔκανε ὁ Στεφάν... ξέρεις πὼς ὑπάρχουν πράγματα πού φαίνονται κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀπίθανα ;

— Ἀπίθανα πράγματα δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο στὸν ὁποῖο ζοῦμε !

— Πιστεύεις στὴν ὑπαρξὴ μυστηριωδῶν δραμάτων ;

Ναί, μουρμούρισε ὁ γυιὸς τοῦ συνταγματάρχου, γιὰτὶ ἀκριβῶς σ' ἓνα τέτοιο δράμα εἶμαι κι' ἐγὼ ἀνακατεμένος...

— Λοιπὸν, φίλε μου, ἔκανε ὁ δημοσιογράφος, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἀνακατωμένος σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεση πού μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀποταθῶ σὲ σένα...

— Ἐξηγήσου, φίλε μου.

— Δὲν μπορῶ... πρόκειται γιὰ ἓνα μυστικό, πού δὲν εἶναι δικό μου... Ἕνα τρομερὸ μυστικό...

— Μὰ τότε, πὼς θὰ μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω ; ρώτησε ὁ Ἀρμάν πού δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

— Θὰ τὸ μάθῃς ἀργότερα, ἔκανε ὁ δημοσιογράφος. Ἕνα μονάχα πρᾶμα σοῦ ζητῶ : νὰ μὲ ἀκολουθήσης...

— Ποῦ ;

— Σ' ἓνα μέρος πού δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ καθορίσω.

— Μὰ φίλε μου, φώναζε ὁ Ἀρμάν, ἐσύ προσθέτεις μυστήρια στὰ μυστήρια !

— Θὰ τὰ μάθῃς ὅλα, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, ὅταν βρεθοῦμε στὸ μέρος στὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ πᾶμε.

— Τότε, ἔκανε ὁ Ἀρμάν, ἔφησε μου νὰ σοῦ θέσω μιὰ μονάχα ἐρώτηση.

— Λέγε.

— Πύγε πρέπει νὰ σὲ ἀκολουθήσω ;

— Ἀμέσως τώρα.

— Τὸ μέρος ὅπου θέλεις νὰ μὲ ὀδηγήσης εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι ;

— Ὁχι.

— Ὡστε θὰ μπορέσω νὰ γυρίσω σπίτι μου σὲ λίγες ὥρες ;

— Δὲν πρόκειται ἐγὼ νὰ σὲ ἐμποδίσω ! ἀπάντησε μὲ περιεργο ὕφος ὁ Στεφάν.

— Καλὰ λοιπὸν, πᾶμε !

— Πᾶρε τὸ πανωφόρι σου, εἶπεν ὁ δημοσιογράφος. Κάνει τώρα κρύο τὴ νύχτα.

— Ἐχεις μαζί σου ἀμάξι ;

— Μὲ περιμένει στὴν πόρτα.

Ὁ Ἀρμάν φόρεσε τὸ πανωφόρι του, πήρε τὸ καπέλλο του καὶ τὰ γάντια του, καὶ εἶπε χαμογελῶντας :

— Μήπως πρέπει νὰ πάρω ὅπλα μαζί μου ;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Στεφάν. Εἶναι ἐντελῶς περιττό !

Σὲ λίγο οἱ δυὸ φίλοι εὐρίσκοντο μέσα στὸ ἀμάξι. Ὁ ἀμαξίας, πού φαίνεται ἤξερε ποῦ ἔπρεπε νὰ πάη, μαστίγωσε τὰ ἄλογά του καὶ τράβηξε μέσα στὸ σκοτάδι.

— Καὶ τώρα, φίλε μου, εἶπε ξαφνικὰ ὁ δημοσιογράφος, πρέπει νὰ υποβληθῇς σὲ μιὰ τελευταία διατύπωση.

— Τί θέλεις πάλι ; ἔκανε χαμογελῶντας πάντα ὁ Ἀρμάν.

— Πρέπει, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, βγάζοντας ἓνα μαντῆλι ἀπὸ τὴν τσέπη του, νὰ σοῦ σφαλίσω τὰ μάτια.

— Ἀστείεύεσαι ; ρώτησε ὁ Ἀρμάν πού εἶχε παραξενευθῇ.

— Καθόλου !

‘Ο Στεφάν εἶπε τὴν τελευταία αὐτὴ λέξη μὲ ὕφος τόσο μυστηριώδες, ποὺ ὁ γυιὸς τοῦ συνταγματάρχου Λεὸν ἀνατρίχιασε.

— Μὰ ποῦ στὸ διάβολο θέλεις νὰ μὲ ὀδηγήσης ; ρώτησε.

— “Αν μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ πῶ, δὲν θὰ ἀναγκαζόμουν νὰ σοῦ κλείσω τὰ μάτια.

— Μά...

— “Αγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Στεφάν, ἔκανα ἔκκληση στὰ φιλικὰ σου αἰσθήματα. “Αν ἡ φιλία σου γιὰ μένα δὲν εἶναι ἀρκετὰ δυνατὴ, ὥστε νὰ κάνης αὐτὸ ποῦ σοῦ ζητῶ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πῆς μιὰ μονάχα λέξη: θὰ σὲ ὀδηγήσω ἀμέσως πάλι σπίτι σου.

— Εἶσαι τρελλός ! ἔκανε ὁ “Αρμάν. Μὰ πάλι, ἀφοῦ τὸ θέλεις... ἀφοῦ ἐπιμένεις...

Καὶ ἔτεινε μόνος τὸ πρόσωπό του. ‘Ο Στεφάν τότε τύλιξε πρόσεκτικά τὸ μαντῆλι γύρω ἀπὸ τὰ μάτια.

— “Ορκίσου μου στὴν τιμὴ σου, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, πῶς δὲν βλέπεις τίποτα !

— “Απολύτως τίποτε ! ἀπάντησε ὁ “Αρμάν.

— Καλὰ.

Τὸ ἀμάξι ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του καὶ ὁ “Αρμάν τὸ ἔνοιωθε νὰ στρίβῃ πότε δεξιὰ, πότε ἀριστερά. ‘Ο δημοσιογράφος σιωποῦσε. ‘Ο “Αρμάν πάλι συλλογιζόταν τὴν κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, καὶ ὅπως συμβαίνει μὲ ὅσους βρίσκονται ξαφνικὰ βυθισμένοι στὸ σκοτάδι δὲν σκεπτόταν καθόλου νὰ μιλήσῃ. “Απλῶς περίμενε.

‘Ο περίεργος αὐτὸς περίπατος διήρκεσε καμμιά ὥρα. Ξαφνικά τὸ ἀμάξι σταμάτησε.

— Φθάσαμε ! εἶπε τότε ὁ Στεφάν.

‘Ο δημοσιογράφος κατέβηκε πρῶτος καὶ εἶπε στὸν “Αρμάν :

— Δώσε μου τὸ χέρι σου καὶ στηρίξου ἀπάνω μου.

‘Ο “Αρμάν ὑπήκουσε.

— Καλὰ, ἐξακολούθησε ὁ Στεφάν, τώρα ἀκολουθήσε με.

“Απὸ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἀτμοσφαίρας, ὁ “Αρμάν κατάλαβε

ὅτι ἔμπαινε σ’ ἓνα σπίτι κι’ ὅτι ἀκολουθοῦσε ἓνα διάδρομο.

“Αφοῦ ἔκαναν καμμιά εἰκοσαριά βήματα μέσα σ’ αὐτὸ τὸ διάδρομο, ὁ Στεφάν γυρίζοντας πρὸς τὸν “Αρμάν τοῦ εἶπε :

— Σήκωσε τώρα τὸ πόδι σου. “Υπάρχει σκάλα.

‘Ο “Αρμάν ἀνέβηκε καμμιά δεκαριά σκαλοπάτια κι’ ἄκουσε τότε μιὰ πόρτα ν’ ἀνοίγῃ.

— Προχώρησε τώρα, εἶπε ὁ ὀδηγός του.

‘Ο “Αρμάν ἔνοιωσε ἓνα παχὺ χαλὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Δυὸ πόρτες ἀνοιγόκλεισαν πάλι. Καὶ τότε ὁ Στεφάν σταμάτησε καὶ εἶπε :

— Τώρα μπορεῖς νὰ βγάλῃς τὸ μαντῆλι ποῦ σοῦ κλείνει τὰ μάτια.

‘Ο “Αρμάν τράβηξε τὸ μαντῆλι καὶ ἔρριξε μιὰ παραξενεμένη ματιὰ ὀλόγυρά του. Βρισκόταν σ’ ἓνα μικρὸ σαλόνι ἐπιπλωμένο μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο. Τὸ πάτωμα ἦταν σκεπασμένο μ’ ἓνα χαλὶ καὶ οἱ τοῖχοι μὲ ὠραῖες ταπετσαρίες. Διάφορα κάδρα ἀξίας κρέμονταν στοὺς τοίχους. Στὴν μέση τοῦ σαλονιοῦ ὑπῆρχε ἓνα τραπεζάκι γεμᾶτο βιβλία καὶ περιοδικά. “Υπῆρχεν ἀκόμα ἐκεῖ καὶ ἓνα πακέτο.

— Μὰ ποῦ διάβολο βρίσκομαι ; ρώτησε ὁ νέος τὸν φίλο του.

— Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθης, ἀπάντησε αὐτός, ποῦ ἀνασῆκωσε μιὰ κουρτίνα καὶ ἐξαφανίστηκε.

‘Ο “Αρμάν, ὅλο καὶ πιὸ παραξενεμένος, ἔμεινε μόνος. Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥρα χωρὶς νὰ παρουσιαστῇ κανένας. Τότε ὁ “Αρμάν πῆγε στὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε φύγει ὁ δημοσιογράφος καὶ τὴ βρῆκε κλεισμένη. Μὰ κι’ οἱ ἄλλες πόρτες τὸ ἴδιο. Τὰ παράθυρα ἐπίσης εἶχαν μανταλωθῇ ἀπ’ ἔξω καὶ δὲν ἀνοιγαν μὲ κανένα τρόπο.

— Μὰ αὐτὸ πάει πολὺ ! μούγγρισε ὁ “Αρμάν ποῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀνησυχῇ.

“Ετρεξε τότε στὴν πρώτη πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ μὲ τίς γροθιές του. Τότε ἡ μιὰ ἀπὸ τίς πόρτες ἀνοίξε καὶ παρουσιάστηκε ἓνας ὑπηρέτης, ντυμένος μὲ λιβρέα, ποῦ

ὕποκλίσθηκε μὲ σεβασμὸ μπροστά στὸν Ἀρμάν καὶ ρώτησε :

— Ὁ κύριος ἐσήμανε :

— Δὲν ἐσήμανε, ἀπάντησε ὁ νέος, ποὺ εἶχε ἐκνευριστῇ, ἔσπασα τὰ χέρια μου χτυπώντας τὴν πόρτα.

— Εἶμαι στὶς διαταγές τοῦ κυρίου! εἶπε ὁ ὑπηρέτης.

— Ἄ, εἶσαι στὶς διαταγές μου ;

— Ὁ ὑπηρέτης ὑποκλίθηκε.

Τότε πές μου ποῦ βρίσκομαι ; ρώτησε ὁ Ἀρμάν.

— Ὁ κύριος βρίσκεται σπίτι του.

— Σπίτι μου ;

— Ὁ ὑπηρέτης ὑποκλίθηκε ξανά. Ὁ Ἀρμάν τὸν στραβοκοίταξε καὶ εἶπε :

— Δὲν μοῦ λές, σέ παρακαλῶ, τί σημαίνουν ὅλα αὐτά ;

— Τίποτε, κύριε, ἔκανε ὁ ὑπηρέτης. Ἀπλῶς λέω τὴν ἀλήθεια. Ὁ κύριος βρίσκεται στὸ σπίτι του. Αὐτὸ εἶναι τὸ σαλόνι του. Ὑπάρχουν ἐδῶ βιβλία, ἐφημερίδες, περιοδικά. Ὁ κύριος δὲν θὰ πλήξῃ ἐδῶ ἂν ἀγαπᾷ τὸ διάβασμα καὶ τὴ μουσική. Νὰ καὶ ἡ κρεβατοκάμαρα τοῦ κυρίου...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἀνοίξε τότε μιὰ πόρτα.

— Ὁ Ἀρμάν προχώρησε κατάπληκτος καὶ βρέθηκε πράγματι σὲ μιὰ κοκκέτικη κρεβατοκάμαρα, ποὺ τὴν εἶχε στολίσαι ἀσφαλῶς κάποιο γυναικεῖο χέρι.

— Ἀθλίε, φώναξε ὁ Ἀρμάν ἐξαγριωμένος στὸν ὑπηρέτη, θὰ μοῦ πῆς ποῦ βρίσκομαι, γιατί ἄλλοιῶς...

— Ὁ Ἀρμάν δὲν ἐτελείωσε τὴ φράση του. Μιὰ ἄλλη πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάστηκε ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος. Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἦταν κάπου πενήντα χρονῶν, μὲ μαλλιά ψαρά, μ' ἕνα πρόσωπο σοβαρὸ καὶ θλιμμένο. Ὁ Ἀρμάν ἀμέσως ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπό του ἕναν Ἑγγλέζο.

Κύριε, εἶπε ὁ ἄγνωστος, θὰ σὰς ἀπαντήσω ἐγὼ στὴν ἐρώτηση ποὺ ὑπεβάλατε στὸν ὑπηρέτη μου. Βρίσκεσθε στὸ σπίτι σας, ἢ μᾶλλον στὸ δικό μου...

— Ὁ Ἀρμάν χαίρεται.

— Μὰ ποῖος εἶσθε ἐσεῖς, κύριε ; ρώτησε.

— Κύριε, ἀπάντησε ὁ Ἑγγλέζος, εἶμαι ὁ λόρδος Γ...

— Ὁ Ἀρμάν ἀνατρίχιασε, γιατί θυμήθηκε τὴ Φοῦλμεν.

— Καί, ἐξακολούθησε ὁ λόρδος, γιὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ, γιατί καὶ ὁ ἴδιος μου δὲν τοὺς γνωρίζω, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή εἰσθε αἰχμάλωτος μου !

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ λόρδου Χ. ὁ Ἀρμάν τὰ ἔχασε. Μὰ σὰν συνήλθε λιγάκι ἀπὸ τὴν κατάπληξή του κατάρθωσε νὰ φωνάξῃ :

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε, κύριε, μήπως βρίσκομαι στὸ σπίτι κανενὸς τρελλοῦ ;

— Κύριε, ἀπάντησε ψυχραιμα ὁ λόρδος, ἔλαβα τὴν ἐντολὴ νὰ σὰς φυλάξω ἐδῶ.

— Ἀπὸ ποιὸν λάβατε αὐτὴ τὴ ἐντολή ; ρώτησε ὁ νέος ἔξω φρενῶν. Μιλήστε, κύριε, καὶ σὰς ὀρκίζομαι πῶς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί μπορῶ νὰ κάνω.

— Ὡ, ἔκανε ὁ λόρδος, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ἐξάπτεσθε. Καὶ σὰς πληροφορῶ, πῶς ἂν δὲν δεχθῆτε νὰ καθήσετε φρόνιμα, θ' ἀναγκασθῶ νὰ διατάξω νὰ σὰς δέσουν.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἀγγλος εὐπατρίδης τράβηξε τὸ κορδόνι ἐνός κουδουνιοῦ, κι' ἀμέσως παρουσιάστηκαν τρεῖς ὑπηρέτες.

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, τοὺς εἶπε ὁ λόρδος, θὰ εἰσθε στὴν διάθεση τοῦ κυρίου. Θὰ τοῦ δώσετε ὅ,τι κι' ἂν σὰς ζητήσῃ. Σὰς πληροφορῶ, ὅμως, πῶς στὴν πρώτη ἀπόπειρα ποὺ θὰ κάνῃ γιὰ νὰ δραπετεύσῃ, ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ τοῦ δέσετε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια. Κι' ἂν πάλι φωνάξῃ, μπορεῖτε μ' ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ τὸν φμώσετε. Ἐννοήσατε ;

— Ὁ Ἀρμάν δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Καταλάβαινε πῶς βρισκόταν στὴν ἀπόλυτη διάθεση τοῦ περιέργου ἐκείνου Ἀγγλου. Κατάρθωσε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ μουρμούρισε :

— Κύριε, μὲ κρατᾶτε στὰ χέρια σας. Ἐλπίζω, ὅμως, πῶς δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς ἐξηγήσεις. Ὁ κ. Μωρίς Στεφάν, ποὺ τὸν νόμισα φίλο μου...

— Εἶναι φίλος σας ! τὸν διέκοψεν ὁ λόρδος.

— Μὰ τότε, θὰ ἔπενε καὶ αὐτὸς στὴν παγίδα ποὺ μὲ τόση ἐπιτηδειότητα μᾶς στήσατε !

— "Ὁχι, κύριε ἔκανε ὁ λόρδος, γιατί τὴν παγίδα αὐτὴ τὴν ἔστησε μόνος του ὁ Μωρίς Στεφάν !

— Γιατί ; ρώτησε ὁ νέος.

— Γιατί εἶναι φίλος σας !

— Ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνω ! Πέστε μου τέλος πάντων ποῦ βρίσκομαι ;

— Σᾶς τὸ εἶπα ! ἔκανε ὁ λόρδος. Βρίσκεσθε στὸ σπῖτι μου.

— Ποιὸς εἴσθε ἐσεῖς ; ρώτησε ὁ νέος.

— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει.

— Τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα ;

— Ἐνεργῶ γιὰ τὸ δικό σας συμφέρον.

— Δὲν σᾶς ἀναγνωρίζω αὐτὸ τὸ δικαίωμα ! φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ Ἄρμάν.

— Μπα ! ἔκανε μὲ βρεττανικὸ πρᾶγματι φλέγμα ὁ βαρὼνος, θὰ μ' εὐχαριστήσετε μιὰ μέρα.

— Ποῦ μὲ κρατήσατε φυλακισμένο ;

— Ἀκριβῶς !

Καὶ χωρὶς νὰ πῇ ἄλλο τίποτα, ὁ λόρδος ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του.

Ὁ Ἄρμάν, σὰν ἔμεινε μόνος ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Τί νὰ ἐσήμαιναν ἄραγε ὅλα αὐτά. Γιατί νὰ τὸν ἀπαγάγουν καὶ νὰ τὸν κρατήσουν φυλακισμένο στὸ ἀλλόκοτο ἐκεῖνο σπῖτι. Μὰ ἓνα ὄνομα ποὺ ἀνέβηκε στὰ χεῖλη του τοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα. Ἡ Φοῦλμεν ! Ὁ Ἄρμάν θυμήθηκε, πὼς ἡ χορεύτρια τὸν ἀγαποῦσε καὶ πὼς εἶχε κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι. Ὡστε ἡ Φοῦλμεν εἶχε διοργανώσει αὐτὴν τὴν ἀπαγωγή ! Καὶ ὁ Ἄρμάν ἀπεφάσισε, ὅταν θὰ ἀνακτοῦσε τὴν ἐλευθερίαν του, νὰ ἐξηγηθῇ μιὰ γιὰ πάντα μὲ αὐτὴ τὴν χορεύτρια καὶ νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπ' αὐτόν.

Ὑστερα τὸ μυαλό του πῆγε στὴν κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, ποὺ μάταια θὰ τὸν περίμενε. Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν ἔκανε

καὶ πάλι νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του. Μὰ ἀπὸ τὸν τόνο τοῦ λόρδου κατάλαβε πὼς κάθε προσπάθειά του γιὰ νὰ δραπτεῖται ἀπὸ κεῖνο τὸ σπῖτι θὰ ἦταν μάταιη. Τότε ἀπεφάσισε νὰ προβῇ στὴν μόνη ἐνέργεια ποὺ τοῦ ἔμενε. Φώναξε ἓναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, καὶ μὲ ὅσο μποροῦσε πιὸ γλυκὸ τόνο τοῦ εἶπε :

— Φίλε μου, ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῇς μιὰ μικρὴ χάρη. Θέλω νὰ στείλῳ ἓνα γράμμα σ' ἓνα πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο ἔχω αὐριο ραντεβού.

— Εὐχαρίστως ! εἶπε ὁ ὑπηρέτης. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ δώσετε τὸ γράμμα σας καὶ θὰ τὸ ρίξω στὸ ταχυδρομεῖο.

Ὁ Ἄρμάν ἔτρεξε μὲ χαρὰ στὸ τραπεζάκι, πῆρε χαρτί καὶ μελάνη καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ γράψῃ, ὅταν ἄκουσε τὸν ὑπηρέτη νὰ τοῦ λέῃ.

— Ἄν ὁ κύριος γράφῃ στὴν κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, ἄς μὴν κάνῃ τὸν κόπο.

— Γιατί ; Ρώτησε ὁ Ἄρμάν ξαφνιασμένος.

— Γιατί τὸ γράμμα αὐτὸ ἔχω ἐντολὴ νὰ μὴ τὸ δώσω στὸ ταχυδρομεῖο. . . .

— Κτῆνος ! μουρμούρισε ὁ νέος ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Τὴν ἐπομένη τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ Ἄρμάν, ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, καθισμένη στὸ σαλόνι τῆς, περίμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ νέου. Μὰ σὰν ἄνοιξε ἡ ἐξώπορτα δὲν παρουσιάστηκε ὁ γυιὸς τοῦ συνταγματάρχου Λεόν, τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ τῆς. ἀλλὰ ὁ Σάρλ, ὁ γέρος καὶ τόσο ἀφωσιωμένος ὑπηρέτης.

Ὁ Σάρλ φαινόταν τρομερὰ καταβεβλημένος.

— Κυρία, φώναξε, τί τοῦ κάνατε τοῦ κ. Ἄρμάν ;

— Τί ἔπαθε ὁ Ἄρμάν ; ρώτησε ἡ Ἄνιες ξαφνιασμένη.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ; ἔκανε ὁ Σάρλ.

— Ὁχι.

— Δὲν τὸν εἶδατε ;

— Ἐχῶ νὰ τὸν δῶ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ, εἶπε ἡ μαρκησία.

— "Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! αναστέναξε ο γέρος. Μά τί νά ἔγινε τότε!

— Ἐξηγηθῆτε μου, Σάρλ, εἶπε ἡ Ἀνιὲς μὲ καλωσύνη.

— Ὁ κ. Ἀρμάν, εἶπε ὁ γέρος, δὲν ἦρθε σπίτι ἀπόψε. Τὸν περίμενα ὅλη τὴν ἡμέρα, κι' ὅμως αὐτὸς δὲν φάνηκε. Πῆγα στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του τοῦ συνταγματάρχου, γιὰ νά πληροφορηθῶ τί ἀπέγινε, μὰ οὔτε κι' αὐτὸς ξέρει τίποτε.

— Ὁ κύριός σου βγῆκε ἔξω χθὲς τὸ βράδυ; ρώτησε ἡ ἐκδικήτρια μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο.

— Μάλιστα. Λίγη ὥρα ὕστερα ἀπὸ σᾶς.

— Βγῆκε μόνος του;

— Ὁχι. Ἦρθε καὶ τὸν πῆρε κάποιος φίλος του...

Ἡ Ἀνιὲς ἔμεινε λίγη ὥρα σκεπτική. Τί νά σήμαινε τάχα ἡ μυστηριώδης καὶ ἀδικαιολόγητη αὐτῇ ἐξαφάνιση; Νὰ ἤθελαν τάχα νά ματαιώσουν τὴν ἐκδίκησίν της; Καὶ στὴ σκέψη μονάχα αὐτῇ, ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι ἀνατρίχιασε ὀλόκληρη... Μὰ ποῖοι ἦσαν αὐτοί;

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, ἡ Φοῦλμεν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ λόρδου Γ... ὅπου εἶχε πάει νά μάθῃ νέα γιὰ τὸν Ἀρμάν, ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν, πὼς μιὰ κυρία εἶχε ἔλθῃ πρὸ ὀλίγου καὶ εἶχε ζητήσει ἐπιμόνως νά τὴν ἰδῇ. Ἡ Φοῦλμεν παραξενεύθηκε γιὰτὶ δὲν μπορούσε νά καταλάβῃ ποιά μπορούσε νά εἶναι αὐτῇ ἡ γυναῖκα ποὺ ἐρχόταν τέτοια ὥρα στὸ σπίτι της. Προχώρησε τότε πρὸς τὸ σαλόνι, ἀνοίξε τὴν πόρτα, καὶ εἶδε μιὰ γυναῖκα ποὺ καθόταν σὲ μιὰ γωνιά κοντὰ στὸ τζάκι. Βλέποντας τὴν Φοῦλμεν, ἡ γυναῖκα αὐτῇ ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπό της κρυμμένο, παραμέρισε τὸ βέλο της.

— Ἀ, ἔκανε ἡ Φοῦλμεν, ποὺ τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως. Τὸ ἥξερα, κυρία, πὼς ἐσεῖς θὰ ἦσασταν ἡ μυστηριώδης ἐπισκέπτριά μου ποὺ μὲ ζήτησε...

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, γιὰτὶ αὐτῇ ἦταν, ὑποκλίθηκε μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, καὶ εἶπε:

— Ὡστε περιμένατε τὴν ἐπίσκεψή μου, δεσποινίς;

— Τὴν ἐπίσκεψή σας, ὅχι... ὅταν, ὅμως, μοῦ εἶπαν πὼς μὲ περίμενε μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της, κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἐσεῖς θὰ ἦσασταν...

Καὶ ἡ Φοῦλμεν, μὴ λησμονώντας τὰ καθήκοντά της ὡς οἰκοδέσποινας, προσέφερε μιὰ πολυθρόνα στὴ μαρκεσιὰ Γκοντράν ντὲ Λασύ.

— Μπορῶ νά μάθω, ρώτησε κατόπιν, σὲ τί ὀφείλω τὴ μεγάλη τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας;

— Δεσποινίς, ἀπάντησε ἡ ἐπισκέπτρια, ἄς ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὰ κομπλιμέντα... ἔχουμε ἰδωθῇ ἀρκετὲς φορὲς ὡς τώρα καὶ πάντα σὰν ἐχθρὲς...

— Πιθανόν, κυρία μου, εἶπε, ἡ Φοῦλμεν μὲ ἡρεμία.

— Ἀγαπᾶτε τὸν Ἀρμάν! εἶπε ἡ Ἀνιὲς.

— Ὅπως ἀκριβῶς σεῖς τὸν μισεῖτε.

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νά τὸ ξέρετε... Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι μιὰ, ἐξακολούθησε ἡ ἐκδικήτρια: Ὅτι προσπαθῆτε νά τὸν ἀποσπάσετε ἀπὸ τὰ χέρια μου...

— Εἶναι δικαίωμά μου καὶ καθήκον μου αὐτό! ἐπέμεινε μὲ θάρρος ἡ Φοῦλμεν.

Καλά. Προτοῦ φθάσω, ὅμως, στὸ σημεῖο ποὺ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὴν παρουσία μου ἐδῶ σὲ μιὰ τέτοια ὥρα, ἐπιτρέψτέ μου, δεσποινίς Φοῦλμεν, νά σᾶς ὑπενθυμίσω ὠρισμένα γεγονότα. Θυμᾶστε ὅτι σὲ μιὰ προηγούμενη συνάντησή μας σᾶς εἶπα: «Ἄν ἀγαπᾶτε αὐτὸν τὸν νέο, ἂν τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικά, πάρτε τὸν ἀπὸ κοντὰ μου καὶ φροντίστε νά μὴν ξαναβρεθῇ μπροστὰ στὸ δρόμο μου».

— Τὸ θυμᾶμαι! εἶπε ἡ Φοῦλμεν.

— Θυμᾶστε ἀκόμα πὼς μιὰ ἄλλη φορὰ σᾶς εἶπα: «Ἄν ὁ Ἀρμάν παύσῃ νά μὲ καταδιώκῃ, ὅπως μὲ καταδιώκει, ἂν κατορθώσω, ἀποκρούοντάς τον νά τὸν διώξω ἀπὸ κοντὰ μου, ἡ ἐκδίκησή μου δὲν θὰ στραφῇ ἐναντίον του»;

— Τὸ θυμᾶμαι! ξαναεἶπε ἡ χορεύτρια.

— Λοιπόν, ἔκανε ἡ ἐκδικήτρια καγχάζοντας ἀπαίσια, τί

φταίω ἐγὼ ἂν ὁ μοιραῖος ἔρωτας, ποὺ τρέφει γιὰ μένα ὁ τρελλὸς αὐτὸς νέος τὸν φέρνει συνεχῶς μπροστὰ στὸ δρόμο μου :

Ἡ Φοῦλμεν ἔνοιωσε μιὰ θανατερὴ ἀνατριχίλα νὰ περνᾷ σ' ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ τὸ αἷμα της ἄρχισε νὰ παγώνη στὶς φλέβες της.

— Βλέπετε, λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνιές, πὼς ὁ Ἀρμάν εἶναι καταδικασμένος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν εἰμαρμένη :

Ἡ Φοῦλμεν ὠρθώθηκε τότε περήφανη, τρομερή, ὅμοια μὲ μιὰ λέαινα τῆς ἐρήμου καὶ μούγγρισε :

— ὦ! τώρα εἶμαι ἐδῶ, καὶ ἔλαβα κι' ὅλας τὰ μέτρα μου !

— Κι' ὅμως, ἐξακολούθησε ἡ ἀδυσώπητη ἐκείνη γυναῖκα, δὲν θὰ κατορθώσετε τίποτε, παρὰ τὸν ἔρωτά σας γιὰ τὸν Ἀρμάν, παρὰ τὴν ἐξυπνάδα σας, παρὰ τὴν ἀφοσίωση τοῦ λόρδου Γ... παρὰ τὴν βοήθεια τοῦ Μωρίς Στεφάν.

— Πῶς ; Τὸ ξέρετε κι' αὐτό ; ρώτησε ἡ Φοῦλμεν ξαφνιασμένη.

— Ξέρω, ἀκόμα, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνιές, πὼς κάνατε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ μοῦ ἀποσπάσετε τὸν Ἀρμάν... Χθὲς τὸ βράδυ ὁ Ἀρμάν ἀπήχθη ἀπὸ τὸν φίλο σας Μωρίς Στεφάν καὶ ὠδηγήθηκε σὲ κάποιον σπῖτι τοῦ λόρδου Γ... Καὶ ξέρω πὼς ὁ λόρδος Γ... θὰ προτιμήσῃ νὰ τοῦ τινάξῃ τὰ μυαλὰ στὸν ἄερα, παρὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ.

Ἡ Φοῦλμεν χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ σιώπησε.

— Κι' ὅμως, ἐξακολούθησε μὲ τὸν ἴδιο σαρκαστικὸ τόνο ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, ὅλα τὰ μέτρα αὐτὰ ποὺ λάβατε εἶναι ἐντελῶς περιττά.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ! εἶπε ὑπερήφανα ἡ Φοῦλμεν.

— Δὲν ξέρω σὲ ποιο μέρος ὠδηγήσατε τὸν Ἀρμάν, εἶπε ἡ ἐκδικήτρια, μὴ δίνοντας καμμιά σημασία στὴν διακοπὴ τῆς Φοῦλμεν. Σὲ λίγο, ὅμως, θὰ τὸ μάθω !

— Πολὺ ἀμφιβάλλω γι' αὐτό ! ἔκανε ἡ χορεύτρια σαρκαστικά.

— Θὰ τὰ μάθω ἀπὸ σὰς τὴν ἴδια ! εἶπε τότε μὲ ἐξαιρετικὴ ἡρεμία ἡ Ἀνιές.

— Ἔτσι λέτε ; φώναξε ἡ χορεύτρια. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ, κυρία μαρκησία, πὼς δὲν μὲ γνωρίζετε ἀρκετὰ καλὰ !

Θὰ σὰς ἀποδείξω σὲ λίγο πὼς σὰς γνωρίζω καλλίτερα ἀπ' ὅσο τὸ φαντάζεσθε, δεσποινίς !

Ἡ μαρκησία κοίταξε ψυχρὰ τὴ χορεύτρια καὶ ἐξακολούθησε :

— Ἀκούστε, δεσποινίς Φοῦλμεν, ἄς μιλήσουμε λιγάκι σοβαρά : Ἀγαπάτε τὸν Ἀρμάν ;

— Μέχρι λατρείας, κυρία μου !

— Λοιπόν, ἂν σὰς ρωτοῦσα τί προτιμᾶτε : Νὰ τὸν δῆτε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ μιὰ σπαθιά, σὰν ἓνα τίμιο παλληκάρι, ἢ νὰ σέρνῃ μιὰ ἀτιμασμένη ζωὴ... Τί θὰ προτιμοῦσατε ;

— ὦ, ἔκανε ἡ Φοῦλμεν ὑπερήφανα, τὴν ἐκλογὴ μου τὴν ξέρετε. Μὰ φαντάζομαι νὰ μὴν βρισκόμαστε ἀκόμα σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ὁ Ἀρμάν ἦταν ἓνας τίμιος ἄνθρωπος, ἓνας ἀληθινὸς ἱππότης, καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀτιμάσῃ...

— Κάνετε λάθος... μεγάλο μурμουρίσε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι.

— Ὅχι, κυρία μου, γιὰτὶ ξέρω πὼς ὅλοι σέβονται καὶ ἐκτιμοῦν τὸν Ἀρμάν, ἀπάντησε ἡ χορεύτρια.

— Καλὰ, ἂν ὅμως ἡ ἐκτίμηση αὐτὴ καὶ ὁ σεβασμὸς μετατραποῦν μιὰ μέρα σὲ περιφρόνηση :

Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο φώναξε ἡ Φοῦλμεν.

— Δεσποινίς, εἶπε τότε ἡ τρομερὴ ἐκδικήτρια, πρέπει νὰ ξέρετέ, πὼς μπορῶ αὐριο κι' ὅλας νὰ στείλω τὸν πατέρα τοῦ Ἀρμάν, τὸν συνταγματάρχη Λεόν, στὴ λαίμητόμο, σὰν κλέφτη, σὰν δολοφόνου... καὶ νὰ πὼς ἡ ἀτιμία τοῦ πατέρα δὲν θὰ ἀφήσῃ ἀνέπαφο τὸ γυιό...

— Ἡ Φοῦλμεν ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἓνα ὑπόκωφο μουγρητό, καὶ ἔρριξε ἓνα βλέμμα γεμᾶτο τρόμο στὴ μαρκησία...

— Βλέπετε, λοιπόν, ἐκάγχασε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, πὼς θὰ ἀναγκασθῇτε νὰ μοῦ πῆτε τώρα ἀμέσως σὲ ποιο μέρος ἔχετε κρυμμένο τὸν ἀγαπημένο σας...

Ἐνας παγωμένος ἰδρώτας σκέπασε τὸ χλωμὸ μέτωπο τῆς Φοῦλμεν, ποὺ ἡ καρδιά της εἶχε παύσει σχεδὸν νὰ χτυπᾷ...

Μιά ολόκληρη ημέρα είχε περάσει από τη στιγμή που ο 'Αρμάν είχε βρεθεί φυλακισμένος στο σπίτι του λόρδου Γ... Στην αρχή είχε φαντασθεί πως η φυλάκισή του εκείνη δεν επρόκειτο να διαρκέσει πάρα πολύ. Μά οι δρες περνοθσαν *χωρίς να φαίνεται κανένας. Τότε ο νέος κατελήφθη από μια* κρίση τρομερού θυμού, έσπασε ότι πρόχειρο βρήκε μέσα στο δωμάτιο, κι' ύστερα φώναξε τόν ύπηρέτη και του είπε πως ήθελε να δῇ όπωςδήποτε τόν λόρδο.

Μετά δυό λεπτά, ο λόρδος Γ... παρουσιάστηκε, ήρεμος, φλεγματικός, ψυχραιμος, όπως ήταν πάντα.

— Με ζητήσατε, κύριε, είπε στον 'Αρμάν. Σας ακούω...

— Κύριε, έκανε ο νέος, που δεν είχε ακόμα συνέλθει από τὸ θυμό του, ήθελα να σας ρωτήσω, αν τὸ άστείο αυτό πρόκειται να διαρκέσει ακόμα πολύ...

— Δεν τὸ ξέρω! άπάντησε ήρεμα ο προστάτης της Φούλμεν.

— Πως αυτό; Δεν ξέρετε αν θα διαρκέσει ακόμα πολύ ή φυλάκισή μου; Μά τότε ποιός τὸ ξέρει;

— Κύριε, έκανε ο λόρδος, ή φυλάκισή σας δεν εξαρτάται από μένα.

— Μήπως εξαρτάται από τη Φούλμεν; ρώτησε τότε ο 'Αρμάν ειρωνικά.

— Ούτε κι' απ' αυτήν.

— 'Αλλά τότε... από ποιόν, τέλος πάντων;

— 'Από ώρισμένες συνθήκες τις όποιες έσείς άγνοείτε. Κύριε, δεν μπορώ να ξέρω πότε θα βγῆτε απ' αυτό τὸ σπίτι. Τὸ μόνο που ξέρω είναι, πως θα μέινετε έδω μέχρις ότου ένα πρόσωπο, που τὸ γνωρίζουμε κι' οί δυό μας...

— Μήπως ή κυρία με τὸ μαύρο γάντι; τόν διέκοψε με ταραγμένη φωνή ο 'Αρμάν.

— 'Ακριβώς! Λοιπόν, τὴν ήμέρα που ή κυρία αυτή θα έγκαταλείψη για πάντα τὸ Παρίσι, θα άνακτήσετε και έσείς τὴν έλευθερία σας!

— 'Αστειεύεσθε, κύριε! φώναξε με θυμό ο 'Αρμάν.

— Σας βεβαιώ στην τιμή μου, πως μιλω σοβαρά! εί-

πε ο λόρδος με τόνό που έπιβεβαίωνε τὰ λεγόμενά του.

‘Ο 'Αρμάν άνατρίχιασε από τὸ θυμό:

— Μυλόρδε, είπε, με κοιτάξατε ποτέ στα μάτια;

— *Ναι, είπε φλεγματικά ο 'Αγγλος, και διάβασα εκεί μέσα τὴν άπόφασή σας να με σκοτώσετε.*

— Και δεν θα προσπαθήσετε τότε να μου ξεφύγετε, δεν είναι έτσι; έκανε ο 'Αρμάν.

— Θα είμαι πάντοτε στη διάθεσή σας! άπάντησε με τὴν ίδια ψυχραιμία ο λόρδος.

‘Ο 'Αγγλος έχαιρέτησε τόν 'Αρμάν και έτοιμαζόταν να άποσυρῆ, όταν απ' έξω άκούστηκε ο θόρυβος ενός άμαξιού.

— Ποιός μπορεί να είναι, μурμουρίσε ο λόρδος, τέτοια ώρα;

— Θα έρχωνται άσφαλώς να με έλευθερώσουν είπε ο νέος.

— Δεν τὸ πιστεύω.

— Ποιός ξέρει; μурμουρίσε ο 'Αρμάν με μια άνατριχίλα έλπίδος.

'Ακούστηκε τότε ο θόρυβος τών τροχών του άμαξιού που κυλούσαν πάνω στην άμμο του κήπου. 'Υστερα άκούστηκαν βήματα στη σκάλα, μια πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε μια γυναίκα. 'Ηταν ή Φούλμεν. Βλέποντάς τὴν ο λόρδος Γ... έκανε μια χειρονομία έκπλήξεως. Και ταυτόχροώς ένα ειρωνικό χαμόγελο άνθισε στα χείλη του 'Αρμάν.

— 'Ερχεσθε άσφαλώς, κυρία μου, είπε ο γυιός του συνηγματάρχου, για να εξακριβώσετε πως ο αίχμάλωτός σας δεν έδραπέτευσε;

Στὸ πικρό και ειρωνικό αυτό χαμόγελο, ή Φούλμεν άπάντησε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο θλίψη:

— Φτωχέ 'Αρμάν, μурμουρίσε ή χορεύτρια, είσαι για μένα ή ζωντανή άπόδειξη της δυνάμεως της είμαρμένης.

— Και για μένα είπε σκληρά ο νέος, έσύ Φούλμεν, είσαι ή ζωντανή άπόδειξη του πείσματος μιας γυναίκας, που έπιμένει ν' άγαπᾷ έναν άνδρα ο όποιος δεν τὴν άγαπᾷ.

‘Η Φούλμεν άναστέναξε, μά τὸ βλέμμα της δεν πρόδωσε κανένα θυμό.

— Ἀρμάν, εἶπε, ἔχεις ἄδικο νὰ μὲ προσβάλῃς ἔτσι, γιατί ὁ ἔρωτάς μου γιὰ σένα εἶναι ἀγνός...

— Τόσο ἀγνός ἐκάγχασε ὁ Ἀρμάν πού τόλμησες, χρησιμοποιώντας δυὸ ἀτίμους ἀνθρώπους, πού ἀγνωστο γιατί σοῦ εἶναι ἀφοσιωμένοι...

Μὲ μιὰ χειρονομία γεμάτη ἀγανάκτηση ἡ Φοῦλμεν τὸν ἀνάγκασε νὰ σιωπήσῃ, καὶ εἶπε:

— Κύριε, εἶπε μὲ βασιλική ἀληθινὰ ἄξιοπρέπεια, σὰς ὀρκίζομαι πὼς θὰ σιωποῦσα ἀν προσβάλλατε μονάχα ἐμένα... Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὅμως, προσβάλλετε τοὺς φίλους μου... πού εἶναι καὶ δικοὶ σας φίλοι...

— Φίλοι μου; ἀστειεύεσθε; ἔκανε ὁ νέος.

Ἀρμάν, ἀγαπημένε μου Ἀρμάν, ψυθύρισε ἡ χορεύτρια πού ὁ θυμὸς τῆς κόπασε ἀμέσως, θάρρῃ μιὰ στιγμή πού θὰ λυπηθῇς, θὰ λυπηθῇς τρομερὰ γιὰ τὰ λόγια πού τώρα ἐξεστόμισες...

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε ὁ Ἀρμάν. Γιὰ τὴν στιγμή ἕνα πρᾶγμα θέλω...

— Τί πρᾶγμα; ρώτησε ἡ χορεύτρια.

Νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα.

Ἀρμάν, εἶπε ἡ Φοῦλμεν μὲ μιὰ ἐκφραση σπαρακτικοῦ πόνου στὸ ὥρατο τῆς πρόσωπο, μπορεῖς νὰ φύγῃς. Εἶσαι ἐλεύθερος!

— Ἀλήθεια!

Εἶναι δύσκολο νὰ περιγραφῇ ἡ κατάπληξη μὰ καὶ ἡ χαρὰ τοῦ νέου σὰν ἄκουσε τὴν τελευταία φράση τῆς χορεύτριας.

— Εἶμαι ἐλεύθερος, μουρμούρισε, ἐντελῶς ἐλεύθερος;

— Ναί!

Καὶ ἡ Φοῦλμεν ἔδωσε ἕνα γράμμα, πού ὁ Ἀρμάν τὸ ἀνοιξε μὲ ἀγωνία καὶ διάβασε:

«Φίλε μου:

Εἶναι μεσάνυχτα. Ὅταν λάβετε αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ εἶναι ἡ ὥρα μία. Παρὰ τὴν ἀκατάλληλη ὥρα θὰ σᾶς περιμένω. Ἐλᾶτε...

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΑΣ.

Τὸ γράμμα δὲν εἶχεν ὑπογραφή, μὰ ὁ Ἀρμάν ἐνεγνώρισε

τὸ γράψιμο καὶ σὰν τρελλὸς ἄρχισε νὰ φιλᾷ τὸ χαρτί ἐκεῖνο πού εἶχε ἀκουμπήσει τὸ χέρι τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι.

— Φίλε μου, εἶπε τότε ἡ Φοῦλμεν, πήγαινε, καὶ ὅταν δυστυχῆσῃς, ὅταν καταλάβῃς τὸ σφάλμα σου...

— ὦ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ, κυρία μου, ἔκανε ὁ νέος ἀνυπόμονα, ἀφήστε με ἐπὶ τέλους στὴν ἡσυχία μου...

Ἡ Φοῦλμεν σιώπησε, μὰ ἕνα δάκρυ κύλισε στὸ μάγουλό της. Ὁ Ἀρμάν, ὅμως, δὲν ἔδωσε καμμιά σημασία σ' αὐτὸ τὸ δάκρυ, οὔτε στὸ λυγμὸ πού εἶχε συνοδεύσει τὴν τελευταία φράση τῆς χορεύτριας. Ὁ νέος ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν λόρδο Γ... καὶ τοῦ εἶπε:

— Μυλὸρδε, θυμᾶστε τὰ ὅσα σᾶς εἶπα πρὶν λίγη ὥρα;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λοιπὸν ἐλπίζω, μυλὸρδε, αὔριο τὸ πρωτὶ κι' ὅλας νὰ τεθῇτε στὴ διάθεσή μου...

— Μάλιστα, κύριε.

— Αὔριο τὸ πρωτὶ στίς ὀκτώ, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης...

— Θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ, ἔκανε ὁ λόρδος.

— Θὰ μονομαχήσουμε μὲ σπαθί.

— Ὅπως θέλετε.

Μὰ τότε ἐπενέβη ἡ Φοῦλμεν.

— Ἀρμάν, εἶπε, ὁ λόρδος Γ... εἶναι ἕνας εὐπατρίδης καὶ θαρραλέος ἄνθρωπος. Ἐχει μονομαχήσει πολλές φορές...

— Τὸ ξέρω, κυρία μου.

— Καὶ δὲν ὑποχωρεῖ ποτέ, ὅταν πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Αὔριο ὅμως, ἐξακολούθησε ἡ χορεύτρια δὲν θὰ μονομαχήσῃ μαζί σας...

— Μὰ..., πὼς αὐτό; ἔκανε ὁ Ἀρμάν παραξευμεμένος.

— Σᾶς εἶπα πὼς δὲν θὰ μονομαχήσῃ μαζί σας.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ; ἐπέμεινε ὁ νέος.

— Γιατί τοῦ τὸ ἀπαγορεύω.

— Καλὰ, ἔκανε ὁ λόρδος, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι δὲν θὰ μονομαχήσω.

— Κυρία μου, φώναξε ὁ Ἀρμάν, ὁ μυλὸρδος μὲ προσέβαλε.

— Καθόλου, είπε ἡ Φοῦλμεν. Ὅτι ἔκανε ὁ μυλόρδος, τὸ ἔκανε κατὰ διαταγὴ μου.

— Καλὰ, καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό;

— Ἀκουσέ με, Ἀρμάν, εἶπε ἡ Φοῦλμεν, πῆγαινε τώρα, καὶ ἂν σέ ὀκτῶ μέρες δὲν ἔρθῃς ὁ ἴδιός σου ἐδῶ νὰ ζητήσης συγγνώμη ἀπὸ τὸν λόρδο, τότε θὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ μονομαχήσῃ μαζί σου. Πῆγαινε, ὅμως τώρα, πῆγαινε, Ἀρμάν, ἐκεῖ ποὺ σὲ διατάζει ἡ σκληρὴ μοῖρα σου!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια λέχθησαν μὲ τέτοιο τόνο, ποὺ ὁ νέος συγκινήθηκε καὶ ἔνοιωσε ἕνα ἀλλόκοτο αἶσθημα νὰ τρυπῶνῃ στὴν ψυχὴ του.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε.

— Τίποτε... ἔκανε ἡ Φοῦλμεν... πῆγαινε... εἶμαι δεμένῃ μὲ ὄρκο... πῆγαινε!

Ἡ χορεύτρια τράβηξε τὸ κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ καὶ παρουσιάστηκε ἕνας ὑπηρετής.

— Ὁδηγήστε τὸν κύριο, εἶπε, ἡ Φοῦλμεν. Κάτω περιμένει ἕνα ἀμάξι. Θὰ πάῃ πρῶτα τὸν κύριο καὶ θὰ ρθῇ ὕστερα νὰ με πάρῃ καὶ μένα.

— Καὶ μὲ μιὰ χειρονομία ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν Ἀρμάν, μιὰ χειρονομία, τόσο μεγαλοπρεπῇ, ποὺ ὁ γυιὸς τοῦ συνταγματάρχη χαμήλωσε τὸ μέτωπο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ὅταν βρέθηκε στὸ κατῶφλι, γύρισε καὶ κοίταξε τὸ λόρδο Γ...

— Θὰ ζαναῖδωθοῦμε, μυλόρδε! τοῦ εἶπε καὶ βγήκε ἔξω.

Τότε ἡ Φοῦλμεν ἀφέθηκε νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγγλοῦ εὐπατρίδου καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὰ τί συνέβηκε, τέλος πάντων; ρώτησε ὁ λόρδος.

— Ἀ! ἔκανε ἡ χορεύτρια, ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι εἶναι δυνατώτερη καὶ θὰ μᾶς νικᾷ πάντα ὅπως μᾶς νίκησε καὶ σήμερα.

Καὶ ἡ Φοῦλμεν προσέθεσε, κλαίοντας μὲ λυγμούς:

— Τὸ μόνο ποὺ κατῴρθωσα νὰ πετύχω ἀπ' αὐτὴν εἶναι ὅτι ὁ Ἀρμάν δὲ θὰ πεθάνῃ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤῇ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἐνῶ ἡ Φοῦλμεν ξεσποῦσε σέ λυγμούς, ὁ Ἀρμάν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ ὁποῖο εἶχε μείνει φυλακισμένος εἴκοσι τέσσαρες ὁλόκληρες ὥρες. Σταμάτησε στὸ πρῶτο ἀμάξι ποὺ βρῆκε μπροστά του πήδησε μέσα καὶ διέταξε τὸν ἀμαξῖ νὰ τὸν πάῃ ὅσο γληγορώτερα μποροῦσε στὸ σπίτι τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι. Ἡ τρομερὴ ἐκείνη γυναῖκα ἦταν μόνῃ καὶ τὸν περίμενε, σοβαρὴ καὶ θλιμμένη.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε, ξέρω ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ ξέρω ἀκόμα γιατί σᾶς ἀπήγαγαν...

— ὦ, ἡσυχάστε ἀπάντησε ὁ νέος γονατίζοντας μπροστά της. Τόσον ὁ λόρδος Γ... ὅσο καὶ ὁ Μωρίς Στεφάν θὰ μοῦ δώσουν λόγο γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάναν...

— Ὅχι! τὸν διέκοψε ἡ Ἀνιές. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν θὰ μονομαχήσουν μαζί σας!

— Καὶ γιατί; ρώτησε ὁ Ἀρμάν παραξενεμένος.

— Γιατί ἀπλούστατα δὲν τὸ θέλω ἐγώ!

Κι' ἐπειδὴ ὁ νέος φαινόταν σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε τὸ τί τοῦ ἔλεγε, ἡ μαρκησία ἐξακολούθησε:

— Φίλε μου, δὲν σᾶς εἶπα κι' ὅλας πῶς ἡ ζωὴ μου εἶναι γεμάτη ἀπὸ τρομερὰ μυστήρια; Ἀκούστε με, λοιπόν, ὅταν σᾶς βεβαιῶνῶ πῶς ὅλα συνέβησαν ὅπως ἔπρεπε νὰ συμβοῦν!

— Μὰ πάλι... προσπάθησε νὰ πῇ ὁ ἔρωτευμένος.

— Ἀρμάν, ἔκανε ψυχρὰ ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, ἂν σᾶς ἔγραψα πῶς σᾶς περίμενα αὐτὸ σήμαινε πῶς σᾶς χρειάζομαι.

— Μιλήστε, κυρία μου.

— Θα σ'αζ ζητήσω κάτι πού θα σ'αζ φανή παράξενο, αλλόκοτο, καταπληκτικό.

— Σ'αζ ακούω! έκανε ο Άρμάν. Ξέρετε πολύ καλά πώς ή ζωή μου σ'αζ άνήκει.

— Μ'ε το ίδιο άμάξι πού ήρθατε, είπε τότε ή έκδικήτρια, θα πάτε τώρα άμέσως σ'ε μι'ά μυστική λέσχη, στήν όδ'ο Τρεβίζ. Θα δώσετε α'υτή τήν κάρτα στο θυρωρό πού θα σ'αζ άνοιξη...

— Δέν καταλαβαίνω, είπε ο Άρμάν, αλλά είμαι έτοιμος ν'α πάω σ' α'υτή τή λέσχη. Τί θέλετε, όμως, ν'α κάνω εκεί;

— Θα συναντήσετε εκεί κάποιον Ίταλό, τόν μαρκήσιο ντέ Σάντα-Κρότσε. Είναι ένας σαραντάρης, μελαχροινός, με ύφος στρατιωτικό.

— Καί θα τόν προκαλέσω σ'ε μονομαχία;

— Όχι άκριβώς, είπε μ' ένα περίεργο τόνο στή φωνή της ή κυρία με το μα'υρο γάντι. Άπλως, άφο'υ παίζετε μαζί του καμμι'ά ώρα, θα το'υ π'ητε: «Μήπως γνωρίζετε, κύριε μαρκήσιε, κανένα Ναπολιτ'άνο ε'υπατρίδη πού ν'α λέγεται κόμης ντέ λα Πουλτσινέλλα;»

— Καί τί θα άπαντήση ο μαρκήσιος; ρώτησε ο Άρμάν.

— Δέν ξέρω. Κατά π'άσαν πιθανότητα, όμως, δέν θα φύγετε από τήν λέσχη παρά μόνο άφο'υ θα έχετε κλείσει μαζί του ένα ραντεβ'ο'υ για ν'α μονομαχήσετε α'υριο.

Ό Άρμάν σηκώθηκε τότε.

— Πηγαίνετε, φίλε μου, είπε ή Άνι'ες μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο πού θα έκαμνε τή Φο'υλμεν ν'α άνατριχιάση άν το έβλεπε. Ή ίστορία μας πλησιάζει τώρα π'ρός το τέλος της.

Ό Άρμάν τ'ης φίλησε το χέρι καί ρώτησε ταπεινά:

— Πότε θα σ'αζ ξαναδ'ω;

— Άφο'υ θα έχετε μονομαχήσει. Όχι νωρίτερα άπάντησε ή περίεργη εκείνη γυναίκα.

— Έστ'ω! είπε τότε ο Άρμάν. Άφο'υ είναι έτσι θα φροντίσω ν'α σκοτώσω τόν μαρκήσιο ντέ Σάντα-Κρότσε πρ'ω-πρ'ω.

Τήν στιγμή πού έβγαине, ή κυρία με το μα'υρο γάντι το'υ έδωσε ένα μα'υρο πορτοφόλι, λέγοντάς του:

— Στή λέσχη α'υτή παίζουν μεγάλο παιχνίδι, καί δέν φαντάζομαι ν'α κρατάτε χρήματα μαζί σας. Πάρτε α'υτά έδ'ω καί μο'υ τ'α επιστρέψετε α'υριο.

Ό Άρμάν φαντάσθηκε π'ως το πορτοφόλι περιείχε δυ'ο ή τρ'εις χιλιάδες φράγκα καί δέχθηκε το δάνειο με μεγάλη άπλόττητα. Καί βγήκε έξω.

Σ'ε λίγο βρισκόταν στή λέσχη. Ό θυρωρός βλέποντας τήν κάρτα πού είχε δώσει στόν νέο ή κυρία με το μα'υρο γάντι ύποκλίθηκε βαθειά μπροστά καί τόν ώδήγησε σ' ένα σαλόνι, όπου δέκα ή δεκαπέντε πρόσωπα κάθονταν γύρω σ' ένα τραπέζι. Κάθισε στή θέση πού το'υ ύπέδειξε ή διευθύντρια το'υ κέντρου καί κοίταζε τόν γείτονά του πού καθόταν π'ρός τ'α δεξιά. Ήταν ένας σαραντάρης μελαχροινός πού έμοιαζε πολύ με τ'α χαρακτηριστικά πού είχε δώσει ή Άνι'ες. Ό άνθρωπος α'υτός μοίραζε εκείνη τή στιγμή τ'α χαρτιά του. Είχε καμμι'ά έκατοσταριά λουδοβίκια μπροστά του:

— Μπάγκο! είπε ο Άρμάν.

Ό μπαγκιέρης γύρισε ένα χαρτί καί έχασε.

— Ό μαρκήσιος ντέ Σάντα-Κρότσε δέν έχει διόλου τύχη άπόψε! είπε μι'ά φωνή.

— Δέν κατώρθωσα ν'α κάνω ο'υτε μι'ά φορά τρ'εις πάσες! είπε ο μαρκήσιος γελ'ωντας. Ξέρω όμως, θα γυρίση το γο'υρι. Σ'α Ναπολιτ'άνος πού είμαι, δέν μπορώ παρά ν'α είμαι δεισιδαίμων!

— Κύριε, έκανε τότε ο Άρμάν, σκύβοντας π'ρός το μέρος του, είπατε π'ως είσθε Ναπολιτ'άνος, δέν είναι έτσι;

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο μαρκήσιος.

— Μήπως γνωρίσατε κανένα συμπατριώτη σας πού λεγόταν κόμης ντέ λα Πουλτσινέλλα;

Άκούγοντας τ'α λόγια α'υτά ο μαρκήσιος χλώμιασε τρομερά, έσκυψε κι' α'υτός π'ρός το α'υτί το'υ Άρμάν καί είπε:

— Μήπως δέν ξέρετε, κύριε, π'ως τέτοιες έρωτήσεις στοιχίζουν τή ζωή το'υ ανθρώπου πού τίς κάνει; Θα άπαντήσω λοιπόν στήν έρώτησή σας όταν βγο'υμε άπ' έδ'ω.

Κι' ο μαρκήσιος ξανάρχισε ν'α παίζει.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή ὁ Ναπολιτᾶνος ἄρχισε νὰ κερδίζει. Εἶχε καταπληκτικὴ ἀληθινὰ τύχη. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ἔχασε ἓνα παιχνίδι καὶ ἀναγκάστηκε νὰ παραχωρήσῃ τὴ μπάγκα στὸ γείτονά του. Κι' ὁ γείτονάς του αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀρμάν. Ὁ νέος, ποὺ ἡ σκέψη του ἦταν συγκεντρωμένη πρὸς τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, ἔβαλε ἓνα χιλιάρικο μπροστά του.

— Τὰ πηγαίνω ἐγὼ ὅλα! εἶπε ἓνας ἀπὸ τοὺς παίκτης.

Ὁ Ἀρμάν ἀναποδογύρισε τὰ χαρτιά καὶ κέρδισε.

— Μπάγκο! εἶπε μὲ τὴν σειρά του ὁ Ναπολιτᾶνος εὐπατρίδης κυττώντας περίεργα τὸν Ἀρμάν.

Ὁ Ἀρμάν ξανακέρδισε, καὶ προτοῦ περάσουν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ γυιὸς τοῦ συνταγματάρχου εἶχε μπροστά του καμμιὰ τριανταριά χιλιάδες φράγκα.

Ὅσο καὶ μεθυσμένος ἂν ἦταν ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὁ Ἀρμάν δὲν μπόρεσε νὰ προφυλαχτῇ ἀπὸ τὸ τρομερώτερο ἐκεῖνο μεθύσι ποὺ προκαλεῖ τὸ κέρδος. Μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ὁ Ἀρμάν ἔπαιξε μὲ καταπληκτικὴ ἀληθινὰ τύχη. Ὁ σωρὸς τοῦ χρυσαφιοῦ καὶ τῶν χαρτονομισμάτων ποὺ ὑπῆρχε προηγουμένως μπροστά στὸν Ναπολιτᾶνο εἶχε τώρα περάσει μπροστά του. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἀρμάν ἄστραφτε ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἔσταξαν μερικὲς σταγόνες ἰδρώτος· οἱ ἀναμνήσεις του σβύναν μπροστά στὸν πυρετὸ τοῦ κέρδους. Ἄν δὲν εἶχε ἀκόμα ξεχάσῃ τὸν ἔρωτά του, εἶχε ὁλότελα λησμονήσει γιατί εἶχε ἔρθῃ στὴ μυστικὴ ἐκείνη λέσχη.

Μὰ ξαφνικὰ ἡ τύχη γύρισε. Ὁ Ναπολιτᾶνος εἶχε τὸ χέρι, καὶ ἔκανε πολλὰ συνεχεῖς πάσες. Σὲ μιὰ στιγμή εἶπε μὲ τὸν εἰρωνικὸ στὸν Ἀρμάν:

— Ἐλάτε, κύριε, ὥρα εἶναι νὰ κάνετε μπάγκο, δὲν μείναμε ἐδῶ παρὰ ἐμεῖς οἱ δυὸ γιὰ ἀντίπαλοι. Τοὺς ἄλλους τοὺς κυρίους τοὺς ξεκαθαρίσαμε.

— Μπάγκο! ἔκανε ὁ Ἀρμάν ποὺ ὁ εἰρωνικὸς τόνος τοῦ ἀντιπάλου του τὸν ἐξελεύρισε.

Ὁ Ναπολιτᾶνος ἀναποδογύρισε τὰ χαρτιά καὶ κέρδισε.

— Χάσατε, εἶπε στὸν Ἀρμάν, δώστε μου πενήντα ἑπτὰ χιλιάδες φράγκα.

Ὁ νέος χλώμιασε. Εἶχε, ὅμως, μπροστά του καὶ περισσότερα ἀπ' αὐτὸ τὸ ποσὸ ποὺ πλήρωσε.

— Μπάγκο! ξανάπε τότε μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

— Πολὺ καλὰ! ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Ναπολιτᾶνος, τράβηξε ξανά τὰ χαρτιά, καὶ πάλι κέρδισε.

Μπάγκο! φώναξε μὲ πείσμα ὁ νέος.

Δεκτός! ἔκανε ὁ Ναπολιτᾶνος καὶ κέρδισε ξανά καὶ εἶπε τότε στὸν Ἀρμάν:

— Κύριε, νομίζω πὼς μοῦ χρεωστᾶτε διακόσιες εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα, καὶ ψαρεύομαι πὼς τὸ μάθημα ποὺ σᾶς ἔδωσα εἶναι λιγάκι σκληρό. Μὰ μοῦ φαίνεσθε πλούσιος, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴν καταστραφῇτε ἐντελῶς.

— Κύριε, μουρμούρισε ὁ Ἀρμάν μὲ πνιγμένη φωνή, σᾶς παίζω τίς διακόσιες εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα.

— Ὅχι δά, ἔκανε ὁ Ναπολιτᾶνος, τὸ χέρι περνᾷ. Ἡ μπάγκα μου τώρα θὰ πέσῃ ὅπου νᾶναι.

Ὁ Ἀρμάν εἶχε γίνῃ πελιδνὸς κι' ἓνας κρύος ἰδρώτας ἔλουζε τὸ πρόσωπό του. Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή παρουσιάστηκε ἡ διευθύντρια τῆς λέσχης ἡ ὁποία εἶπε:

— Κύριε, πρέπει τώρα νὰ διαλυθῇτε. Εἶναι ἡ ὥρα ὀκτὼ τὸ πρωῒ.

Ὁ Ἀρμάν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀφηρημένος. Τὸ ποσὸ ποὺ εἶχε χάσει ἦταν τεράστιο, καὶ γιὰ νὰ τὸ διαθέσῃ ἔπρεπε ν' ἀποτανθῇ στὸ γέρο πατέρα του.

— Κύριε, εἶπε τότε στὸν Ναπολιτᾶνο, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς στείλω τὰ χρήματα ποὺ σᾶς χρεωστῶ ἐντὸς εἴκοσι τεσσάρων ὥρων;

— Συγγνώμη, ἔκανε ὁ Ναπολιτᾶνος, μοῦ φαίνεται πὼς ξεχάσατε κάτι...

— Τί πράγμα;

— Δὲν μὲ ρωτήσατε ἂν γνῶριζα τὸν κόμητα ντὲ λὰ Πουλταινέλλα;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε ὁ Ἀρμάν πού μόλις τότε θυμήθηκε γιά ποιό λόγο εἶχε πάει σέ κείνη τή λέσχη καί θυμᾶμαι πῶς ἡ ἐρώτησή μου δέν σᾶς εὐχαρίστησε.

— Δέν με εὐχαρίστησε, απάντησε ὁ Ναπολιτᾶνος, γιατί ἀκριβῶς ἡ ἐρώτησή σας αὐτή θά με ἀναγκάσει νά σᾶς πῶ πράγματα πού θά σᾶς εἶναι πολύ δυσάρεστα.

Κι' ὁ Ναπολιτᾶνος, παρασύροντας τὸ νέο σέ μιάν ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ, ἐξακολούθησε :

— Ὁ κόμης ντέ λὰ Πουλτσινέλλα, κύριε, ἦταν ἓνας κακοῦργος πού τὸ ἀληθινό του ὄνομα ἦταν Γκιουζέππε. Κι' ὁ Γκιουζέππε αὐτός ἦταν πράκτωρ μιᾶς ἐγκληματικῆς συμμορίας τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγός λεγόταν...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Ναπολιτᾶνος σταμάτησε καί ἄρχισε νά γελά σαρκαστικά. Κι' ὕστερα ἐξακολούθησε :

— ὦ, ἀσφαλῶς θά ἐκπλαγῆτε ὅταν μάθετε τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ τῶν κακούργων!

— Νὰ ἐκπλαγῶ, ἐγώ; ἔκανε ὁ Ἀρμάν. Καί γιατί αὐτό;

— Γιατί ἀπλούστατα ὁ ἀρχηγός αὐτός λεγόταν συνταγματάρχης Λεὸν καί εἶναι ὁ πατέρας σας.

Ὁ Ἀρμάν ἄφησε νά τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγή, κι' ὀπισθοχώρησε. Τὸν ἔπιασε ὕστερα μιὰ τρομερὴ κρίση θυμοῦ κι' ἐτοιμάσθηκε νά ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ μαρκησίου ντέ Σάντα-Κρότσε, φωνάζοντας, μὲ ἄγριο τόνο, στὴ φωνή του :

— Προσβάλλετε τὸν πατέρα μου!

— Καθόλου! απάντησε ὁ Ναπολιτᾶνος συγκρατώντας τον. Εἶπα ἀπλῶς τὴν ἀλήθεια. Ὁ πατέρας σας ὑπῆρξε ἓνας κλέφτης κι' ἓνας δολοφόνος. Ἡ περιουσία τὴν ὁποία ἐσεῖς τώρα νέμεσθε εἶναι μιὰ περιουσία καμωμένη ἀπὸ αἵματα καί δάκρυα.

Ὁ νέος εἶχε γίνει πελιδνός. Μὰ βρῆκε μετὰ ἄρκετὸ θάρρος γιὰ νά μουρμουρίσῃ :

— Εἶναι ἀδύνατο! Ὁ πατέρας μου εἶναι ἓνας τίμιος ἄνθρωπος. Καί γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχω τώρα δυὸ λόγους νά σᾶς σκοτώσω!

— Κύριε, ἔκανε ψύχραιμα ὁ Ναπολιτᾶνος. Μένω στὴν ὁδὸ Ταιμπόν, 44, ὅπου θά περιμένω τοὺς μάρτυράς σας.

— Οἱ μάρτυρές μου θά σᾶς ἐπισκεφθοῦν σέ μιὰ ὥρα! φώναξε ὁ Ἀρμάν μὲ λύσσα.

— Θὰ ἔχουν, φαντάζομαι, μαζί τους, καί τίς διακόσιες εἴκοσι ὀκτὼ χιλιάδες φράγκα πού μοῦ χρεωστᾶτε! ἐκάγχασε ὁ Ναπολιτᾶνος. Γιατί, ὅπως ξέρετε, δέν μονομαχεῖ κανεὶς παρὰ μόνον ἀφοῦ πληρώσει τὰ χρέη του ἀπὸ χαρτοπαίγνιο.

— Θὰ σᾶς πληρώσω! απάντησε ὁ Ἀρμάν μὲ λύσσα, καί βγῆκε ἔξω, τρέχοντας σὰν τρελλός.

Ὁ Ἀρμάν διέταξε τὸν ἀμαξᾶ νά τὸν πάῃ ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του, ὅπου καί ἔφθασε ὕστερα ἀπὸ καμμιὶ ὥρα. Ὁ συνταγματάρχης, πού εἶχε ξυπνήσει κι' ὅλας, ἔκανε ἓνα περίπατο στὸν κήπο του. Βλέποντας τὸ γυιό του, τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ χαρά, μὰ ἡ ἔκφραση ἐκείνη ἔσβυσε ἀμέσως. Ὁ Ἀρμάν ἦταν χλωμός, τὰ φορέματά του τσαλακωμένα σὰν νά εἶχε περάσῃ τὴ νύχτα σέ κανένα χαμαιτυπεῖο. Καί βλέποντάς τον σ' αὐτὰ τὰ χάλια, ὁ γέρος ὀπισθοχώρησε τρέμοντας :

— Πατέρα, εἶπε ὁ Ἀρμάν μὲ ἀλλαγμένη φωνή, ἔχω νά σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι πάρα πολύ σοβαρό, καί δέν μοῦ μένει πολὺς καιρός.

— Θεέ μου, φώναξε ὁ συνταγματάρχης, μὲ τρομάζεις παιδί μου : τί συμβαίνει;

— Τί περιουσία σκέπτεσαι νά μοῦ ἀφήσῃς; ρώτησε ὁ Ἀρμάν.

— Ἐνα ἑκατομμύριο φράγκα, απάντησε ὁ γέρος. Ἀλλά...

— Ἡ περιουσία αὐτὴ εἶναι σέ μετρητά;

— Φυσικά. Μὰ γιατί μὲ ρωτᾶς;

— Λοιπόν, πατέρα, θά μὲ μαλώσῃς ἂν θέλῃς, μὰ πρέπει νά μοῦ σώσῃς τὴν τιμή...

— Τὴν τιμή σου! φώναξε ὁ συνταγματάρχης.

— Έχασα διακόσιες είκοσι οκτώ χιλιάδες φράγκα στα χαρτιά! Είπε ο Άρμάν με τὸ ἴδιο πάντα αποφασιστικό του ὕφος. Καί τὸ ποσὸν αὐτὸ μοῦ χρειάζεται ἀμέσως, γιὰ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου.

— Θὰ σοῦ τὰ δώσω, εἶπε ὁ συνταγματάρχης με θλιμμένο ὕφος, ἀλλὰ χωρὶς θυμό.

— Κι' ὕστερα, ἐξακολούθησε ὁ Άρμάν, ἀφοῦ θὰ πληρώσω τὰ χρήματα αὐτὰ στὸν ἄνθρωπο στὸν ὁποῖο τὰ χρεωστῶ, θὰ χτυπηθῶ μαζί του!

Οἱ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις ἔκαναν τὸν γέρο ν' ἀναπηδήσῃ. Τὸ μάτι του ἄστραψε ὅπως τότε ποῦ εἶχε μονομαχήσει με τὸν λοχαγὸ Λαμπλέν:

— Θέλεις νὰ χτυπηθῇς; φώναξε. Πές μου ἀμέσως με ποιόν; Πές μου ἀμέσως ποιὸς σὲ προσέβαλε;

— Δὲν προσέβαλαν ἐμένα, πατέρα, εἶπε ὁ Άρμάν, ἀλλὰ συκοφάντησαν ἐσένα.

— Ἐμένα; Ἐμένα; ἔκανε ὁ γέρος με παράξενη φωνή.

— Μάλιστα, πατέρα, ἐσένα!

— Μὰ τότε, φώναξε ὁ συνταγματάρχης, θὰ χτυπηθῶ ἐγώ. Τὸ χέρι μου μπορεῖ ἀκόμα νὰ κρατήσῃ ἓνα σπαθί...

— Πατέρα, τὸν διέκοψε ὁ Άρμάν με σοβαρὸ ὕφος, ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο χρεωστῶ τὰ χρήματα, ποῦ σοῦ ζήτησα, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον θὰ σκοτώσω ἀφοῦ τὸν πληρώσω, τόλμησε νὰ μοῦ πῇ...

— Λοιπόν; ἔκανε ὁ γέρος με ἀγωνία.

— Μοῦ εἶπε, ἐξακολούθησε ὁ Άρμάν κοιτάζοντας παράξενα τὸν πατέρα του ποῦ εἶχε γίνει κατάχλωμος, πὼς ἦσουν ἀρχηγὸς μιᾶς ἐγκληματικῆς συμμορίας, καὶ πὼς ἡ περιουσία αὐτῇ τῆς ὁποίας ἐγὼ ἀπολαμβάνω τὰ ἀγαθὰ, εἶναι τὸ προϊόν τῶν ἐγκλημάτων σου. Εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά, πατέρα;

Τὰ λόγια αὐτὰ πέσαν σὰν κεραυνὸς στὸ κεφάλι τοῦ γέρου ποῦ ὀπισθοχώρησε, σήκωσε τὰ χέρια πρὸς τὸν οὐρανό, μούγγρισε ὑπόκωφα, καὶ ὕστερα πέφτοντας στὰ γόνατά μурμούρισε με πνιγμένη φωνή, τῇ μοναδικῇ αὐτῇ λέξει:

— Έχασα διακόσιες είκοσι οκτώ χιλιάδες φράγκα στα χαρτιά καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ μοῦ χρειάζεται] ἀμέσως γιὰ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου, εἶπε αποφασιστικά ὁ Άρμάν στὸν πατέρα του.

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
Εκδ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΑΛΛΟΝΤΟΣ»

— "Ελεος !

— "Α ! φώναξε ὁ Ἀρμάν ὑψώνοντας τὸ χέρι στὸ μέτωπό του καὶ ὀπισθοχωρώντας καὶ αὐτός, ὥστε ἦταν ἀλήθεια ;

Κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ οὔτε νὰ καταδικάσῃ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνον ἐγκληματία, ποὺ ἦταν πατέρας του, ὁ εὐγενικὸς νέος ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του στρέφοντας τὸ κεφάλι καὶ μουρμουρίζοντας :

— "Ω, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι καταραμένος !

Διάφορες σκέψεις χοροπηδοῦσαν στὸ μυαλὸ τοῦ Ἀρμάν σὰν τὸ ἀμάξι ξεκίνησε ἐπιστρέφοντας στὸ Παρίσι. Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ μαρκήσιο ντὲ Σάντα-Κρότσε, νὰ τὸν σκοτώσῃ κατόπιν καὶ ὕστερα ν' αὐτοκτονήσῃ.

Μὰ πὼς νὰ τὸν πληρώσῃ ; Μήπως δὲν τοῦ εἶχε πεῖ ὁ μαρκήσιος πὼς ἡ περιουσία τοῦ πατέρα του ἦταν κηλιδωμένη ;

— Ποτέ, ποτέ, μουρμούρισε, δὲν θὰ πληρώσω τὸ χρέος μου μὲ ἀτιμασμένα χρήματα !

Κι' ὁ δυστυχὴς νέος ἄρχισε νὰ χτυπᾷ μὲ τίς γροθιὲς τὸ κεφάλι του, ἀναλογιζόμενος τίς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντοῦσε γιὰ νὰ βρῇ ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Δὲν μποροῦσε νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι του, τὰ ἄλογά του, τὰ ἔπιπλά του, τὰ κοσμήματά του, γιατί ὅλα αὐτὰ προήρχοντο ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τοῦ πατέρα του. Βέβαια, ὁ Ἀρμάν εἶχε πολλοὺς φίλους στὸ Παρίσι, μὰ ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ θὰ δάνειζε ἓνα τόσο κολοσσιαῖο ποσὸ ξέροντας πὼς ποτέ του δὲν θὰ τὸ εἰσπράξῃ ; Τώρα ὁ Ἀρμάν ἦταν πιά πάμφτωχος, ἀφοῦ ἤξερε τὴν ἀτιμὴ καὶ ἐγκληματικὴ προέλευση τῆς περιουσίας τοῦ πατέρα του.

Τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι. Ὁ Ἀρμάν ἔρριξε μιὰ ματιά ἔξω καὶ τότε μόνο θυμήθηκε τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τόσο πολὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ποὺ ἦταν ἡ πρώτη αἰτία τῆς σημερινῆς του δυστυχίας. Ὁ νέος πῆδηξε ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ὥρμησε στὴν ἀύλῃ συλλογισόμενος :

— "Ω, αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ μὲ σώσῃ !

Μὰ ὁ θυρωρὸς τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἡ κυρία μαρκησία ἔφυγε σήμερα τὸ πρωῒ, καὶ μοῦ ἄφησε αὐτὸ τὸ σημείωμα γιὰ σᾶς.

Ὁ Ἀρμάν ποὺ ἔνοιωθε τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν, πῆρε τὸ σημείωμα, τ' ἄνοιξε, ἔρριξε μιὰ ματιά, καὶ ἀκούμπησε στὸ στυλο γιὰ νὰ μὴ σωριασθῇ κάτω λιπόθυμος.

Τὸ σημείωμα ἐκεῖνο ἔλεγε :

« Φίλε μου,
Φεύγω γιὰ τρεῖς μέρες. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ ἔρθω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ».

— "Ω, πόσο θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω ! μουρμούρισε ὁ Ἀρμάν σὰν γύρισε στὸ ἀμάξι του, καταλαβαίνοντας πὼς μὲ τὴν ἀναχώρηση τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι ἔσβυνε κι' ἡ τελευταία του ἐλπίδα γιὰ νὰ βρῇ χρήματα...

Σὲ λίγο, ὁ Ἀρμάν εἶχε φθάσει στὸ σπίτι του. Ἐκεῖ τὸν ὑποδέχθηκε ὁ Σάρλ, ὁ γέρος ὑπηρέτης του, ὁ παλιὸς στρατιώτης τοῦ πατέρα του. Ὁ γέρος ἦταν σιωπηλὸς καὶ σοβαρὸς. Βοήθησε τὸν νεαρὸ κύριό του νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἀμάξι χωρὶς νὰ πῇ οὔτε λέξη.

— Σάρλ, φίλε μου, εἶπε ὁ Ἀρμάν, ἀναστενάζοντας, ἐδικαιοῦσο νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃς λιγάκι τώρα στὰ γεράματά σου. Κι' ὅμως ! Θὰ χρειασθῇ νὰ ἐργασθῇς γιὰ νὰ κερδίσης τὸ ψωμί σου, γιατί ὁ κύριός σου εἶναι τώρα πιὸ φτωχὸς ἀπὸ σένα, καὶ δὲν μπορεῖ πιά νὰ σὲ θρέψῃ.

Ὁ Σάρλ δὲν ἀπάντησε. Ἀρκέσθηκε μόνο στὸ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ δακρύσῃ.

— Σάρλ, ἐξακολούθησε ὁ Ἀρμάν, ἀκουμπώντας πάνω στὸν ὦμο τοῦ γέρου γιὰ νὰ μὴ πέσῃ, θὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀνεβῶ στὸ δωμάτιό μου καὶ θὰ μοῦ φέρῃς κατόπιν ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ γράψω μερικὰ γράμματα.

Κι' ὅταν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἄνδρες βρέθηκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀρμάν, ὁ νέος εἶπε τοῦ γέρου :

— Φτωχέ μου φίλε, ἂν ἦσουν, ὅπως εἶμαι ἐγώ, ὁ γυιὸς ἑνὸς κλέφτη καὶ ἑνὸς δολοφόνου, τί θὰ ἔκανες;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἐτοιμάζεσθε νὰ κάνετε, κ. Ἀρμάν, εἶπε μὲ σκωπικὴ ἀπλόττητα ὁ γέρος.

— Ἀ, ὥστε μάντευσες τὴν πρόθεσή μου; ρώτησε ὁ Ἀρμάν πνίγοντας ἓνα λυγμό.

— Ναί, μουρμούρισε ὁ Σάρλ, τὰ ξέρω ὅλα.

Ὁ Ἀρμάν πῆρε τότε μιὰ πέννα, καὶ μὲ χέρι σταθερό, ἀρχισε νὰ γράφῃ:

« Ἀγαπητή μου Φοῦλμεν,

» Ὁ Ἀρμάν ζωντανός, ὁ Ἀρμάν τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος σὲ σᾶς, μὰ μπορεῖτε νὰ σώσετε ἀπὸ τὴν ἀτιμία τὴ μνήμη αὐτοῦ τοῦ Ἀρμάν.

» Φοῦλμεν, ἐσεῖς ποὺ μὲ ἀγαπήσατε καὶ ἐγὼ σᾶς παρεγνώρισα, σὲ λίγο θὰ πεθάνω ἀφήνοντας ἓνα χρέος, ἓνα χρέος ἱερὸ, ἀφοῦ εἶναι χρέος ἀπὸ χαρτοπαίγνιο. Ὄταν θὰ διαβάζετε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐγὼ θὰ εἶμαι νεκρός. Συγκεντρώστε ὅλη σας τὴν περιουσία, δανεισθῆτε ἀπὸ τοὺς φίλους σας, ἀλλὰ πληρώστε... Ὁ ἀχάριστος Ἀρμάν πεθαίνει ἔχοντας πεποίθηση σὲ σᾶς καὶ ζητῶντας σας συνγνώμην γιὰ ὅσες πίκρες καὶ ἀπογοητεύσεις σᾶς ἔδωσε».

Ὁ γυιὸς τοῦ δολοφόνου σφάγισε μετὰ αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ Σάρλ.

— Θὰ τὸ πᾶς, τοῦ εἶπε, ὅταν ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπάντησε ὁ γέρος στρατιώτης.

— Τώρα, ἐξακολούθησε ὁ Ἀρμάν, γέμισε τὰ περιστροφά μου.

— Ἀμέσως! ἔκανε ὁ Σάρλ...

Προτοῦ προχωρήσουμε, ἄς ἐξηγήσουμε πῶς συνέβηκε ὁ γέρος Σάρλ τὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ καθέκαστα καὶ νὰ μὴν ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ νεαροῦ κυρίου του τὴν ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας.

Μιὰ ὥρα ἐνωρίτερα, ἐνῶ ὁ Ἀρμάν δὲν εἶχε ἀκόμα ἔλθῃ στὸ σπίτι του, εἶχε φθάσει ἐκεῖ ὁ συνταγματάρχης Λεόν. Τσακισμένος ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀπελπισία ὁ γέρος ἤθελε νὰ δῇ γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ τὸν γυιὸ του, ποὺ τὸν εἶχε ἀπαρνηθῇ γιὰ πατέρα. Ἦλπιζε πῶς θὰ ἔβλεπε τὸν Ἀρμάν στὸ σπίτι του. Μὰ ὁ νέος δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Βλέποντας τὸν παλῆό του προϊστάμενο, ὁ γέρος ὑπρέτης ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, γιατί ὁ συνταγματάρχης μὲ κόπο κρατιῶταν στὰ πόδια.

— Συνταγματάρχα μου! φώναξε.

Ὁ συνταγματάρχης, ὅμως, τὸν ἀπώθησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Σάρλ, ὑπῆρξες θαρραλέος στρατιώτης καὶ τίμιος ἄνθρωπος: ἡ ζωὴ σου δὲν φέρει κανένα ἀπολύτως στίγμα.

«Ὅπως καὶ ἡ δική σας, συνταγματάρχα μου, ἀπάντησε ὁ Σάρλ.

— Γελίεσαι, καλέ μου φίλε, εἶπε τότε ὁ τρομερὸς γέρος λυγίζοντας ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ βαρὸς τῆς μετάνοιας. Δὲν εἶμαι γιζόντας ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ βαρὸς τῆς μετάνοιας. Δὲν εἶμαι πιά ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ πιά ὁ συνταγματάρχης σου. Δὲν εἶμαι πιά ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ νος ποὺ τὸν εἶδες στὸ πεδίο τῆς μάχης νὰ κρατᾷ περήφανα, μέσα στὸ βουητὸ τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν ὀβιδῶν τῇ σημαίᾳ τοῦ συντάγματος του... εἶμαι ἓνας ἄτιμος!

— Ἐσεῖς! φώναξε ὁ Σάρλ ποὺ νόμισε πῶς ὁ γέρος κύριός του εἶχε ξαφνικὰ τρελλαθῇ.

— Σάρλ ἐξακολούθησε ὁ συνταγματάρχης, ἔχω πίσω μου, ἀνάμεσα στὸ τίμιο καὶ δοξασμένο μου παρελθὸν καὶ τὴ σημερινὴ ἐποχὴ, εἴκοσι χρόνια ἀτιμίας καὶ ἐγκλήματος! Σάρλ μιὰ μέρα ἔγινε ἐγκληματίας γιατί εἶχα ἓνα γυιό, ἓνα γυιό ποὺ τὸν λάτρευα, ποὺ ἤθελα νὰ τὸν κάνω πλούσιο, εὐτυχισμένο τιμημένο. Καὶ γιὰ νὰ συμπληρώσω τὸ χρυσάφι ποὺ μοῦ χρειαζόταν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ἔγινε κλέφτης καὶ δολοφόνος...

Κι' ὁ συνταγματάρχης σκύβοντας ὀλοένα περισσότερο τὸ ἄσπρο του κεφάλι μπροστὰ στὸν ἄλλον ἐκεῖνο γέροντα, ποὺ μποροῦσε νὰ κρατᾷ ψηλὰ τὸ μέτωπό του, ὁ συνταγματάρχης μὲ ὑπόκωφη φωνή, μισοπνιγμένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, διηγήθηκε

μέ λίγα λόγια ὅλη του τὴν ἱστορία... Κι' ὁ τίμιος στρατιώτης, ὁ ἀπόμαχος τῶν Ναπολεοντιῶν πολέμων, ὀπισθοχώρησε ξαφνικά, γεμάτος φρίκη.

— "Α! μουρμούρισε ὁ συνταγματάρχης σὰν χαμένος, ὥστε καὶ σὺ ἀκόμα μὲ καταδικάζεις, ὥστε καὶ σὺ ἀκόμα μὲ ἀπαρνεῖσαι, ἀγαπητὲ Σάρλ...

— "Ὅχι, ἔκανε ὁ Σάρλ μὲ φωνὴ ἐπιβλητική, ἐγὼ σὰς συχωρῶ γιὰ χάρι τοῦ γυιοῦ σας...

Ὁ συνταγματάρχης ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνας σπαρακτικός λυγμός καὶ ὕστερα μουρμούρισε:

— Ὁ γυιός μου! Ὁ γυιός μου! ὦ, ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ γονατίσω μπροστά του, γιὰ νὰ τὸν δῶ γιὰ μιὰ τελευταία φορά, γιὰ νὰ κερδίσω τὴ συγγνώμη του καὶ τὸ ἔλεός του!... Σάρλ, σὲ ἱκετεύω, μὴ μὲ διώξης! Σπλαχνίσου με, λυπήσου με, καὶ ὀδήγησέ με κοντὰ στὸ γυιό μου!

Κι' ὁ γέρο συνταγματάρχης κλαίοντας ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ὑπνρέτη του καὶ ἄρχισε νὰ ἀγκαλιάζῃ τὰ γόνατά του.

— Ὁ γυιός σας, εἶπε ὁ Σάρλ, δὲν εἶναι ἐδῶ. Καὶ οὐτε ξέρω ποῦ βρίσκεται...

— Θεέ μου! φώναξε ὁ συνταγματάρχης μὲ τρομερὴ ἀγωνία.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἀνοιξε μιὰ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε μιὰ γυναῖκα ἡ ὁποία πλησιάζοντας τὸν συνταγματάρχη τοῦ εἶπε:

— Δὲν ξέρετε ποῦ βρίσκεται ὁ γυιός σας συνταγματάρχη Λεόν; Θὰ σὰς τὸ πῶ τώρα ἀμέσως!

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη δὲν ἦταν ἡ Φοῦλμεν. Ἦταν ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι!

Ἡ μαρκησία πλησίασε τὸν συνταγματάρχη, ποῦ τὴν κοίταζε μὲ τὴν ἔκφραση ἑνὸς τρελλοῦ.

— Ἐλάτε! τοῦ εἶπε μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ φωνή της, ἀκολουθήστε με! Θὰ σὰς πῶ ἐγὼ ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ γυιός σας!

Τὸν πῆρε κατόπιν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ὁ συνταγματάρχης εἶχε τώρα ξαναβρῇ

τὶς δυνάμεις του καὶ κατῴρθωσε νὰ συρθῇ ἀπὸ πίσω της.

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι τὸν ὠδήγησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τὸν πῆγε στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ποῦ ὁ Ἀρμὰν τὸ εἶχε μετατρέψει σὲ καπνιστήριον. Ἡ Ἀνιὲς ἔκλεισε προσεκτικὰ τὴν πόρτα πίσω καὶ ὕστερα, πλησιάζοντας τὸν συνταγματάρχη, τοῦ εἶπε:

— Συνταγματάρχη Λεόν, δὲν μὲ εἶδατε ποτὲ στὴ ζωὴ σας, δὲν εἶναι ἔτσι; Μὰ ἀσφαλῶς θὰ ἀκούσατε νὰ γίνεταί λόγος γιὰ μένα.

Καὶ ἔδειξε τὸ γαντοφορεμένο της χέρι.

— Εἶμαι, ἐξακολούθησε, ἡ μυστηριώδης ἐκείνη γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος ὁ γυιός σου...

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι! φώναξε ὁ συνταγματάρχης ποῦ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὸ σπινθηροβόλο βλέμμα τῆς ἐκδικητρίδας.

— Συνταγματάρχη Λεόν, ἐξακολούθησε αὐτὴ μὲ μιὰ φωνή, στριγγλὴ καὶ ἀπαίσια, ποῦ θαρροῦσε κανεὶς πῶς ἔβγαине ἀπὸ τὴν κόλαση, πρέπει νὰ ξέρης πῶς ἀπὸ μένα ὁ γυιός σου πληροφορήθηκε τὰ ἐγκλήματά σου, πρέπει νὰ ξέρης πῶς ἓνας δικός μου ἄνθρωπος, ἓνας σκλάβος μου τοῦ κέρδισε σήμερα τὴ νύχτα μιὰ τεράστια περιουσία στὰ χαρτιά καὶ ὕστερα τοῦ φώναξε: «ὁ πατέρας σας εἶναι ἓνας κλέφτης καὶ ἓνας δολοφόνος!» Ὁ συνταγματάρχης τὴν κοίταξε σὰν τρελλός. Κι' αὐτὴ ἐξακολούθησε:

— Ἀσφαλῶς σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ γυιός σου, κι' ἐπειδὴ συμβαίνει κάποτε ἓνας ἄτιμος σὰν καὶ σένα νὰ γεννᾷ εὐγενικούς ἀνθρώπους σὰν κι' αὐτόν, ἐπειδὴ μισεῖ τὸ χρυσάφι σου γιατί ξέρει τὴν ἄτιμη προέλευσή του, κι' ἐπειδὴ ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ πληρώσῃ τὸ τεράστιο χρέος του, θὰ ἔρθῃ ἀκριβῶς γιὰ νὰ σκοτωθῇ μπροστὰ στὰ μάτια σου!

Μιὰ πνιγμένη φωνὴ βγήκε ἀπὸ τὸ σφιγμένο λάρυγγα τοῦ συνταγματάρχου. Ὁ δυστυχὴς θέλησε νὰ ἀνασηκωθῇ, προσπάθησε νὰ βρῇ στὴν πατρικὴ του ἀγάπη λίγη ἀκόμη δύναμη. Μὰ ξανάπεσε πάλι στὴν πολυθρόνα του, γιατί ἄκουσε

τὸ θόρυβο ἑνὸς ἀμαξιοῦ καὶ εἶδε ἀπὸ τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου τὸν Ἀρμάν νὰ κατεβαίνει χλωμός καὶ ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ νὰ ἀκουμπᾷ τὸ κουρασμένο του κορμὶ πάνω στὸν ὤμο τοῦ γέρο Σάρλ.

Τότε ἡ ἐκδικήτρια ἔβγαλε τὸ γάντι της καὶ ἔδειξε στὸ συνταγματάρχη τὸ χέρι της. Στὸ χέρι ἐκεῖνο ὑπῆρχαν μερικές κηλίδες ἀπὸ ξηραμένο αἷμα...

— «ὦ! τὸ καταλαβαίνω, μουρμούρισε ἡ τρομερὴ ἐκείνη γυναῖκα, ἀναρωτιέσαι ἀσφαλῶς ποῖα εἶμαι, συνταγματάρχα Λεόν! Λοιπόν, ἱκανοποιήσου καὶ κοίταξε αὐτὸ τὸ χέρι... Τὸ χέρι αὐτὸ τὸ ἔβαλα μιὰ μέρα στὸ χέρι ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐσὺ ἔβαλες, λίγες ὥρες ἀργότερα καὶ τὸν σκότωσαν... καὶ τότε ὠρκίστηκα νὰ μὴ βγάλω τὸ γάντι μου καὶ νὰ μὴ πλύνω τίς κηλίδες αὐτὲς τοῦ αἵματος παρὰ μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔχω ἐκδικηθῇ γιὰ τὸν χαμὸ τοῦ ἀνδρός μου!... Συνταγματάρχα Λεόν, εἶμαι ἡ μαρκησία Γκοντράν ντέ Λασύ καὶ ἡ στιγμή τῆς τιμωρίας σου ἔφθασε! Ἐτοιμάσου!

Τὰ τελευταῖα λόγια τῆς κυρίας μὲ τὸ μαῦρο γάντι βύθισαν τὸ συνταγματάρχη σὲ μιὰ περίεργη νάρκη. Γιὰ λίγα λεπτὰ ἔμεινε σιωπηλός, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια στυλωμένα πάνω στὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει τὸ τρομερὸ της ὄνομα.

— «Α! εἶπε ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι, τώρα καταλαβαίνεις, ἄθλιε, γιατί φρόντισα νὰ μὲ ἐρωτευθῇ τρελλὰ ὁ γυιός σου...

Κι' ἄρχισε τότε νὰ καγχάζει. Καὶ τὸ γέλιο της εἶχε κάτι τὸ σφυριχτὸ καὶ τὸ μεταλλικὸ ποὺ προκαλοῦσε τὸν τρόμο.

— «Ἀκουσε, ἐξακολούθησε ἡ τρομερὴ ἐκείνη γυναῖκα, ἔχω ἤδη πλήξει ὅλους τοὺς συνενόχους σου. Θέλησα νὰ τοὺς τιμωρῶ ὅλους πρὶν ἀπὸ σένα. Τὸν ἕνα τὸν σκότωσες ἐσὺ ὁ ἴδιος σου, πάνε ὀκτὼ μῆνες τώρα: πρόκειται γιὰ τὸν λοχαγὸ «Ἐκτορα Λαμπλέν. Ὁ κόμης ντ' Ἀστί τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸν θεὸ προτοῦ προλάβω νὰ ἐπέμβω ἐγώ. Ὁ τρίτος, ὁ μαρκήσιος ντέ Φλάρ-Μογγορύ, πέθανε γιὰ τὸν κόσμο, ἂν καὶ ὁ ἴδιος του

εἶναι ἀκόμα ζωντανός: ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του τὸν κλαῖνε κι' ὁ ἴδιος του διάβασε τίς νεκρολογίες ποὺ τοῦ ἀφίερωσαν οἱ ἐφημερίδες. Ὁ τέταρτος, ὁ βαρὼνος ντέ Μορ-Ντιέ, σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ σπαθιά. Τὸν πέμπτο θέλησα νὰ τὸν λυπηθῶ καὶ νὰ τὸν συγχωρήσω. Δὲν θὰ τὸν συγχωρήσῃ ὅμως καὶ τὸ τρομερὸ πάθος ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατατρέχεται. Εἶναι χαρτοπαίκτης καὶ τὸ πάθος αὐτὸ θὰ τὸν σκοτώσῃ πολὺ ἀσφαλέστερα ἀπ' ὅσο θὰ τὸ ἔκανα ἐγώ.

Ἡ Ἀνιὲς σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή στύλωσε πάνω στὸ συνταγματάρχη τὸ ψυχρὸ καὶ εἰρωνικό της ἐκεῖνο βλέμμα, ποὺ προκαλοῦσε τὸν τρόμο καὶ ὕστερα ἐξακολούθησε:

— «Ἐσένα σὲ φύλαξα γιὰ τὴν ὑπέρτερη τιμωρία, ἐσένα, γιατί ἦσουν ὁ πιὸ ἔνοχος ἀπ' ὅλους τοὺς. Γιατί ἐσὺ πήγες καὶ βρήκες τὸν ἄνδρα μου, τὸν δυστυχισμένο Γκοντράν ντέ Λασύ, καὶ τοῦ ἔκανες τὴν πρόταση νὰ συμμετάσχῃ στὴν ἄτιμη «Συντροφιά τοῦ Σπαθιοῦ»... Σὲ φύλαξα γιὰ τὸ τέλος, συνταγματάρχα Λεόν, γιατί ἐσὺ ἦσουν ὁ ἀρχηγὸς ὅλων αὐτῶν τῶν κακούργων, ἐσὺ ἦσουν ἡ ψυχὴ τους, ἡ σκέψη τους, ἡ ἔμπνευση τους, γιατί ἐσὺ μὲ ἔκανες χήρα προτοῦ ἀκόμα γίνω γυναῖκα, γιατί ἐσὺ μετέβαλες σὲ μαῦρο φόρεμα πένθους τὸ ἄσπρο νυφικὸ μου φόρεμα...

Ὁ συνταγματάρχης μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα πάντα, ἄκουγε σιωπῶντας, ἀκίνητος. Θὰ θαρροῦσε κανένας πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχε ἀπολιθωθῇ κι' ὁ ἴδιος του πάλι φανταζόταν πὼς ἔβλεπε ἕνα κακὸ ὄνειρο καὶ ἄκουγε τὴν γυναῖκα ἐκείνη ποὺ γελοῦσε μὲ τὸ ψυχικὸ του μαρτύριο καὶ τῆς ὁποίας τὸ γέλιο εἶχε κάτι τὸ κολασμένο.

— «ὦ, ἐκδίκησή μου! ἐξακολούθησε ἡ Ἀνιὲς ντέ Λασύ, ὦ, γλυκεῖα καὶ ἀγαπημένη ἐκδίκησή μου, ποὺ σὲ συλλογίστηκα σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ καὶ ποὺ σὲ προετοίμασα ὅσο μποροῦσα σὲ ὅλη μου τὴ νύχτα, πὼς κάθε νύχτα, ὅταν τὰ κουπιὰ προσεκτικά. Μάθε, ἄθλιε, πὼς κάθε νύχτα, ὅταν τὰ κουρασμένα μάτια μου πηγαινάν νὰ κλείσουν, ἐρχόταν μιὰ αἵματωμένη σκιά καὶ καθόταν στὸ προσκέφαλό μου. Κι' ἡ σκιά αὐτὴ ἦταν τοῦ ἀνδρός μου, τοῦ ἀγαπημένου μου Γκοντράν!

γυιό, ένα γυιό που τόν αγαπούσες... που τόν ελάτρευες! ένα γυιό για χάρη του οποίου έγινες έγκληματίας, ένα γυιό...

— Μά ξαφνικά ή έκδικήτρια διεκόπηκε: στο πλαϊνό δωμάτιο είχε άκουσθ ή κάποιος θόρυβος.

— Νάτος! είπεν ή 'Ανιές. Είναι ό γυιός σου, μπαίνει στο δωμάτιο του!

Ό συνταγματάρχης για μιá φορά άκόμα προσπάθησε νά άνασκηωθή καί νά τρέξη πρós τó γυιό του. Μά ένα χέρι σιδερένιο τόν συνεκράτησε. Ό γέρος θέλησε νά άνοιξη τó στόμα του καί νά φωνάξη. Μά ή 'Ανιές τόν άνάγκασε νά σιωπήση λέγοντας του τίς λίγες αυτές λέξεις:

— Σώπα, γιατί διαφορετικά ό γυιός σου είναι νεκρός!

Κι' ό δυστυχισμένος εκείνος πατέρας έμεινε βουβός καί άκίνητος. Η έκδικήτρια έξακολούθησε τότε χαμηλόφωνα, αλλά με σαρκαστική πάντα έκφραση στη φωνή της:

— Ό γυιός σου βρέθηκε στο δρόμο μου, καί με άγάπησε. Με άγάπησε μ' έναν έρωτα φλογερό, τρομερό, τρελλό. Για μένα θά ήταν έτοιμος νά θυσιάση τη ζωή του, νά άνέβη στη λαιμητόμο, άπευθύνοντάς μου τó τελευταίο του χαμόγελο. Ω! έξακολούθησε πνίγοντας ένα στεναγμό, στην άρχή τόν λυπήθηκά, θέλησα νά τόν άποκρούσω, νά τόν άποφύγω, γιατί δέν ήθελα νά πλήξω τόν άθώο γυιό αυτού του ένόχου πατέρα... Κι' όμως, ό,τι κι' άν έκαμα, ή είμαρμένη τόν έφερνε πάντα μπροστά στο δρόμο μου. Τότε τόν έκανα όργανό μου, όπως έσύ είχες κάνει όργανά σου τούς «Συντρόφους του Σπαθιού». Υπηρέτησε κι' αυτός την έκδίκησή μου, χωρίς νά ξέρη ό δυστυχισμένος πώς ό τελευταίος που θά έπληττα, που θά με βοηθούσε αυτός νά τόν πλήξω, ήσουν έσύ, ό πατέρας του, που τόν ελάτρευες...

Ένας βαθύς άναστεναγμός ξέφυγε από τά στήθια του γέρου. Η 'Ανιές δέν έδωσε καμμιά σημασία καί έξακολούθησε τó τρομερό της κατηγορητήριο:

— Α! ήρθε μιá στιγμή που τó θάρρος μου έλειψε, που με συγκίνησε ό τόσος έρωτας, τά τόσα νειάτα, ή τόση άρετή.

Ήρθε μιá στιγμή που για λίγο καιρό, ξεχνώντας τη τρομερή μου άποστολή, άφησα ένα χαϊδευτικό μου βλέμμα νά πέση σ' αυτό τó ώραίο καί νέο κεφάλι... για μιá στιγμή φοβήθηκα μήπως άγαπήσω τó γυιό σου... μ' άκους συνταγματάρχα μου; Μά ή φωνή που μου ύπαγόρευε νά πλήξω, ή φωνή αυτή που για μιá στιγμή είχε παύσει ν' άκούγεται, ξαναντήχησε άγρια, άπειλητική: «Έκδικήσου με!» Τότε κατάλαβα πώς δέν είχα τó δικαίωμα ν' άγαπήσω άλλον σ' αυτό τó κόσμο, πώς τó χέρι μου έπρεπε νά πλήττη, νά πλήττη συνεχώς... Καί ή καρδιά μου έκλεισε για πάντα. Άκουσα τότε την κραυγή του αίματος, την κραυγή που καταδίκασε τόν γυιό σου.

Τό νευρικό καί σαρκαστικό γέλιο της άντήχησε για μιάν άκόμη φορά.

— Άκουσέ με, έξακολούθησε, ό γυιός σου μόλις τώρα έπέστρεψε στο δωμάτιό του, από τó όποιο δέν πρόκειται νά ξαναβγί. Έπιστρέφει με την καρδιά τσακισμένη, γιατί τη νύχτα τούτη έχασε ένα τεράστιο ποσό που μόνον έσύ μπορείς νά πληρώσης... καί φρόντισα έν τω μεταξύ νά του ποδν πώς ή περιουσία σου, που μιá μέρα θά γινόταν δική του ήταν μιá περιουσία άτιμασμένη, κλεμένη, ματοβαμμένη... Του είπαν ακόμα πώς είσαι ένας κακοϋργος κι' ένας δολοφόνος κι' όταν σε κάλεσε νά άπολογηθής, έσύ έπεςες στα γόνατα, ταπεινός καί χαμηλώνοντας τó κεφάλι... Είναι αλήθεια αυτό;

Η 'Ανιές σταμάτησε πάλι. Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε ό 'Αρμάν που έλεγε στο Σάρλ:

— Θά πās αυτό τó γράμμα στη διεύθυνσή του, καί τώρα, γέμισε τά πιστόλια μου!

Τότε ή κυρία με τó μαυρο γάντι έξακολούθησε:

— Τά καταλαβαίνεις όλα τώρα δέν είναι έτσι; Ό γυιός σου θά αυτοκτονήσει, γιατί δέν μπορεί νά πληρώση τó χαρτοπαικτικό του χρέος, γιατί αυτός είναι τίμιος, γιατί αυτός δέν είναι σαν καί σένα...

Ό συνταγματάρχης έκαμε τότε μιá καινούργια προσπάθεια για νά άνασκηωθή. Άνοιξε τó στόμα του καί

ἀπὸ τὸν λάρυγγά του βγήκαν μερικοὶ ἄναρθροὶ φθόγγοι.

— Σῶπα! τοῦ σφύριξε τότε ἡ Ἀνιὲς σὰν ἔχιδνα, σῶπα, γιατί ἄλλοιῶς θὰ πεθάνης αὐτὴ ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ.

Κι' ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ παράλυσε ξανὰ τὸν δυστυχισμένο γέρο. Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι ἔβγαλε τότε ἓνα ἐγχειρίδιο ἀπὸ τὸν κόρφο της καὶ εἶπε :

— Ἐλα, σὲ λυπᾶμαι, τώρα ποὺ ἔφθασε ἡ τελευταία στιγμὴ! Θέλεις νὰ σώσης τὸ γυιό σου; Τὸ χρέος σου θὰ πληρωθῇ, ἡ τιμὴ σου θὰ μείνῃ ἀνέπαφη... Ὁ κόσμος δὲν θὰ μάθῃ πὼς εἶσαι ἓνας ἄτιμος!

Κι' ἐνῶ ὁ γέρος ἔτεινε τὰ χέρια του πρὸς τὸ μέρος της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς πῇ, μὲ τὴ φωνὴ καὶ μὲ τὸ βλέμμα :

— ὦ, μιλήστε! μιλήστε! ζητήστε μου ὅτι θέλετε! λυπηθῆτε μονάχα τὸ γυιό μου... Λυπηθῆτε τον καὶ σώστε τον!

Ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι τοῦ ἔτεινε τὸ ἐγχειρίδιο καὶ πρόσθεσε :

— Σκοτώσου!

Ὁ γέρος ἄρπαξε τὸ ἐγχειρίδιο μὲ μιὰ ἔκφραση τρελλῆς χαρᾶς στὸ πρόσωπο του. Σήκωσε κατόπιν τὸ χέρι του καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ μπήξῃ τὸ ἐγχειρίδιο στὸ στήθος του... Μὰ τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ καὶ προτοῦ ἀκόμα πέσῃ τὸ χέρι του, σωριάστηκε, κύλισε πάνω στὸ ντιβάνι καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος. Ἡ χαρὰ ποὺ εἶχε νοιώσει στὴν ἰδέα πὼς ὁ πολυαγαπημένος γυιός του δὲν θὰ πέθαινε σκότωσε τὸν συνταγματάρχη Λεὸν πολὺ ἀσφαλέστερα ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι. Ὁ συνταγματάρχης Λεὸν εἶχε πεθάνει χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὔτε μιὰ κραυγὴ, ὅπως σβύνει ξαφνικὰ μιὰ λάμπα ποὺ τελείωσε τὸ λάδι της.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ, ἡ πόρτα ἄνοιξε. Ἦταν ὁ Σάρλ ποὺ ὑπῆκουε στίς διαταγὰς τοῦ νεαροῦ κυρίου του, καὶ ἤρχετο γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πιστόλια ποὺ βρισκόνταν μέσα στὸ καπνιστήριον. Ὁ Σάρλ, βλέποντας τὸ πτώμα τοῦ γέρου συνταγματάρχου του, σταμάτησε στὸ κατῶφλι, πελιδνός, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ πῇ λέξη. Ἡ ἐκδικήτρια ἔβαλε ἓνα δάχτυλο στὰ χεῖλη της καὶ μουρμούρισε :

— Κρύψτε αὐτὸ τὸ πτώμα! Κρύψτε το... Πάρτε το ἀπ' ἐδῶ... Βάλτε το σὲ μιὰ γωνιά... κάτω ἀπὸ ἓνα κρεβάτι... ὅπου θέλετε τέλος πάντων... φθάνει νὰ μὴν τὸν δῇ ὁ γυιός του!

— Κυρία μου, εἶπε ὁ Σάρλ χαμηλόφωνα, σὰς ἄφησα ἐλεύθερη ὡς πρὸς τὸν πατέρα...

— Λοιπὸν; ἔκανε περήφανα ἡ Ἀνιὲς.

— Μοῦ ὑποσχεθήκατε, ὅμως, πὼς ἂν πέθανε ὁ πατέρας, θὰ γλύτωνε ὁ γυιός.

— Τὴν ὑπόσχεση αὐτὴ θὰ τὴν κρατήσω! εἶπε ἡ ἐκδικήτρια μὲ σταθερὴ φωνή.

— Μοῦ τὸ ὀρκιζόσαστε;

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἡ Ἀνιὲς ἄπλωσε τὸ ξεγάντωτο τώρα χέρι της, ποὺ ἔφερε ἀκόμα τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος τοῦ ἀνδρός της, καὶ εἶπε :

— Γεμίστε πάντως τὰ περιστροφά...

— Μά... προσπάθησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ γέρος ὑπηρέτης.

— Γεμίστε τα! ξαναεἶπε μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ φωνή της, καὶ κρύψτε ἀμέσως αὐτὸ τὸ πτώμα.

Κι' ἐνῶ ὁ Σάρλ ὑπῆκουε, ἡ μαρκησία Γκοντράν ντὲ Λασὺ ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ μουρμούρισε :

— Θεέ μου! Τελείωσα τὸ φρικτὸ μου ἔργο! Θὰ μὲ συγχωρήσῃς ἄραγε τώρα καὶ μένα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς ν' ἀκούσω τὴ φωνὴ ποὺ τραγουδεῖ μυστικὰ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου;

Ἐνῶ τὰ τρομερὰ αὐτὰ περιστατικὰ συνέβαιναν στὸ καπνιστήριον, ὁ Ἀρμάν καθισμένος στὸ τραπεζάκι τῆς κρεβατοκάμαράς του, ἔγραψε τὴν ἀκόλουθη διαθήκη :

«Τὰ σπῆματα μου, τὰ κοσμήματά μου, τὰ ἐπιπλά μου, τὰ ἄλογά μου θὰ πωληθοῦν σὲ δημοπρασίᾳ, καὶ τὰ χρήματα ποὺ θὰ μαζευθοῦν θὰ πᾶν ὅλα στοὺς φτωχοὺς. Ἐκτελεσθῇ τῆς διαθήκης μου ὁρίζω τὸν Σάρλ».

Ὑστερα, στὴν ἐπίσημη ἐκείνη στιγμῇ, ὁ νέος συλλογίσθηκε

για μία τελευταία φορά την γυναίκα που τόσο την είχε αγαπήσει και, όμως, που είχε τη μορφή του δλέθρου του, στέλνοντάς τον σ' ένα μέρος όπου για πρώτη φορά άκουσε να γίνεται λόγος για την ατιμία του πατέρα του.

Ξαναπήρε τότε τη πέννα του και τις έγραψε το ακόλουθο γράμμα :

«Κυρία μου,

Έσεϊς που τόσο σ' αγαπούσα, έσεϊς για χάρη της όποιας πεθαίνω, μ'ην παραξηγηθεΐτε, αν βρισκόμενος στα χείλη του τάφου...

Στό σημείο αυτό της επιστολής του διακόπτεται από το θόρυβο μιας πόρτας που άνοιγε: ήταν ο Σάρλ που είχε επιστρέψει φέρνοντας τα περιστροφά, που τα άφησε πάνω στο τραπέζι, χωρίς να π'ή λέξη.

«Ο Άρμάν του έσφιξε το χέρι και είπε :

— Σ' εύχαριστώ ! Και τώρα, αντίο ! Πήγαινε !

Και ξαναπήρε τη πέννα του για να εξακολουθήσει το γράμμα του :

«Μ'ην παραξενευθήτε, κυρία μου, αν βρισκόμενος στα χείλη του τάφου, συλλογίζομαι πάλιν εσ'ς, αν σ'ς απευθύνω την τελευταία μου σκέψη, αν σ'ς ζητώ ένα δάκρυ κι' ένα παράπονο...»

Διακόπηκε ξανά, και ο νέος εκείνος, ο τόσο περήφανος και τόσο ήρεμος μπροστά στον θάνατο, έπνιξε ένα λυγμό και μουρμούρισε :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! Δεν θα την ξαναδω πιά !

Μά φαίνεται πώς τα λόγια εκείνα τα άκουσε ή Άνιές, γιατί εκείνη τη στιγμή ή πόρτα από την όποία είχε βγ'ή ο Σάρλ άνοιξε πάλι και παρουσιάστηκε στο κατώφλι ή μαρκησία Γκοντράν ντε Λασύ. Βλέποντας την ο Άρμάν άφησε να του ξεφύγει μια κραυγή καταπλήξεως και χαράς.

— Έσεϊς ! Έσεϊς ! φώναξε.

— Έγώ είμαι ! άπάντησε αυτή πλησιάζοντας προς το μέρος του.

Τώρα ή Άνιές δεν ήταν πιά ή ίδια γυναίκα, ή ίδια εκείνη

γυναίκα ή σαρκαστική, ή άδυσώπητη, που το βλέμμα της άστραφτε σαν τη λεπίδα ενός έγχειριδίου, δεν ήταν πιά ή έκδικήτρια που έκτελούσε το μοιραίο της έργο και κατεδίωκε με μανία τους δολοφόνους του άνδρός της... Είχε πλήξει και τον τελευταίο από τους φονιάδες του Γκοντράν ντε Λασύ. Τώρα είχε ξαναρχίσει να είναι γυναίκα.

Προχώρησε προς τον Άρμάν, θλιμμένη, χλωμή, τρέμοντας. Του πήρε τα δυό χέρια και του είπε :

— Ναί, έγώ είμαι Άρμάν, έγώ που έρχομαι για να σε σώσω...

— Νά με σώσετε ! μουρμούρισε ο νέος.

— Ναί, ξανάπε αυτή. Πάρτε αυτό το πορτοφόλι και στεΐλτε να πληρώσετε αυτόν τον άνθρωπο που σ'ς προσέβαλε...

— Ά ! ώστε ξέρετε... έκανε ο Άρμάν κατάπληκτος.

— Τα ξέρω όλα.

— Μά τότε, είπε ο νέος, θα ξέρετε πώς πρέπει να πεθάνω αφού από τώρα και στο έξης θα φέρω ένα όνομα ατιμασμένο !

— Όχι είπε ή Άνιές, το όνομά σας θα μείνη άθικτο. Γιατί ο άνθρωπος που σ'ς φανέρωσε την αλήθεια, βρίζοντάς σας, δεν θα μιλήση άλλο.

— Μά τί σημασία έχει αυτό το πράγμα; φώναξε ο νέος. Δεν άρκει που ξέρω έγώ την αλήθεια; Και δεν φρονείτε ότι όταν στο μέλλον θα περιπατώ στο δρόμο, θα μου φαίνεται πώς ένας άνθρωπος, ο πρώτος τυχόν, θα με δείχνει με το δάχτυλο :

— Θα φύγουμε τότε από το Παρίσι ! είπε ή Άνιές.

— Θα φύγουμε !

— Ναί ! είπε ή Άνιές με συγκίνηση, θα φύγουμε. Θα ρη'ητε μαζί μου, θα με ακολουθήσετε, γιατί τώρα είμαι πιά έλεύθερη, γιατί τώρα το έργο μου εκπληρώθηκε, γιατί τώρα μπορώ να άκούσω τη φωνή της καρδιάς μου... γιατί τώρα σ'ς αγαπώ !

«Αν ο Άρμάν άκουγε λίγες μέρες νωρίτερα μια τέτοια έξομολόγηση για να άντηχ'ή στ' αυτιά του, μπορεί να τρελλαίνόταν, μπορεί ή εύτυχία να τον σκότωνε... Μά τώρα, σαν

ἄκουσε ἐκεῖνες τὶς λέξεις, ποὺ ἄλλοτε οὔτε νὰ τὶς ὄνειρευτῇ δὲν τολμοῦσε, ἀντὶ νὰ δῇ τοὺς οὐρανοὺς νὰ ἀνοίγουνται μπροστὰ στὰ μάτια του, ἀντὶ ν' ἀφήσῃ μιὰ ἀπὸ τὶς χαρούμενες ἐκεῖνες κραυγὲς ποὺ συγκλονίζουν τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ὁ Ἀρμάν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση του, βουβός, ἀνατριχῶντας, μὲ τὸ μέτωπο κατὰβρεκτο ἀπὸ ἓνα παγωμένο ἰδρώτα... Ἐκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀπώθησε τὴ γυναῖκα αὐτῇ, ποὺ τοῦ εἶχε εἰπῇ ἐπὶ τέλους πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ ποὺ εἶναι τώρα ἕτοιμη νὰ πέσῃ στὰ πόδια του.

— "Α! εἶπε ἐπὶ τέλους ὕστερα ἀπὸ μιὰ σιωπὴ ἀρκετῶν δευτερολέπτων ποὺ μοιάσαν γιὰ τὴν Ἀνιὲς σὰν τὴν αἰωνιότητα! "Α! ὥστε λέτε πὼς μ' ἀγαπᾶτε τώρα, κυρία μου, τώρα ποὺ ἡ ἀποστολὴ σας ἐκπληρώθηκε...

— Ναί! μουρμούρισε αὐτὴ χαμηλόφωνα καὶ ἓνα ἐρύθημα κοκκίνησε τὸ πρόσωπο... ναί, σ' ἀγαπῶ!

Μὰ ὁ Ἀρμάν ἔμεινε ἥρεμος καὶ ψυχρός.

— Μ' ἀγαπᾶτε, ἐξακολούθησε ὁ νέος, κυρία μου, γιατί ἐπλήξατε τώρα καὶ τὸν τελευταῖο ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τοῦ συζύγου σας, δὲν εἶναι ἔτσι; ὦ, τὰ μάντευσα ὅλα, κυρία μου, τὰ κατάλαβα ὅλα! Ὁ δολοφόνος αὐτός, ὁ τελευταῖος κατὰδικος ποὺ θελήσατε νὰ τιμωρήσετε, εἶναι ἓνας γέρος, ἓνας γέρος τὸν ὁποῖον ἀπαρνήθηκε καὶ καταράστηκε ὁ γυιὸς του, δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία μου;

Κι' ἐνῶ αὐτὴ χαμήλωνε τὸ κεφάλι μουρμούριζε:

— Εἶχε σκοτώσει τὸν ἄντρα μου...

Ὁ νέος φώναξε τότε ὅσο πιδ ἄγρια μποροῦσε:

— Ἦταν ὁ πατέρας μου!

Τὰ λόγια αὐτά, τὸ βλέμμα, ἡ φωνή, κατατρόμαξαν τὴν ἐκδικήτρια. Ἡ Ἀνιὲς ἀφέθηκε νὰ πέσῃ στὰ γόνατα, ἔνωσε τὰ δύο τῆς χέρια καὶ φώναξε, μὴ κατορθώνοντας νὰ κρύψῃ τοὺς λυγμοὺς ποὺ τὴν ἐπνιγαν:

— Συγχώρα με... σ' ἀγαπῶ... Θὰ περάσω ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μου ἀγαπώντας σε, λατρεύοντας σε, ὑπηρετώντας σε... Θὰ σὲ κάνω νὰ χάσῃς κάθε ἀνάμνηση τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ...

— Ἦταν πατέρας μου! ἐπανελάβε ὁ Ἀρμάν μὲ τὴν ἴδια ἐκείνη ἄγρια φωνή.

— Λοιπὸν! ἔκανε αὐτὴ μὲ ζέση, ἀφοῦ σοῦ προκαλῶ φρίκη, θὰ φύγω, θὰ δραπετεύσω, θὰ πάω στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς, δὲν θὰ ξανακούσῃς νὰ γίνεταί λόγος γιὰ μένα... Συγχώρα με ὅμως! Ἐχῶ ἀνάγκη τῆς συγγνώμης σου!

— Μὲ κάνατε νὰ καταραστῶ τὸν πατέρα μου! μουρμούρισε ὑπόκωφα ὁ Ἀρμάν.

Ἡ Ἀνιὲς ἐπνιξε ἓνα τελευταῖο λυγμό, ἀνασηκώθηκε, ἔκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶπε:

— Ἀντίο, Ἀρμάν, ἀντίο!... Κι' ἀφοῦ σὲ στέρησα ἀπὸ τὴν περιουσία ποὺ τὴν θεωροῦσες τίμια ἴσα με χθὲς ἄφησέ με νὰ ἐπανορθώσω τὸ τρομερό μου σφάλμα... Ἐγὼ θὰ ἀποσυρθῶ σ' ἓνα μοναστήρι καὶ θὰ σοῦ ἀφήσω ὅλη μου τὴν περιουσία...

Προτοῦ, ὅμως, ἀκόμα τελειώσῃ καὶ προτοῦ ὁ Ἀρμάν ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πρόταση ἐκείνη, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ γέρο Σάρλ.

— Κύριε Ἀρμάν, φώναξε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ ὁποίου τὰ μάτια πετοῦσαν φλόγες, ὀρθώνοντας τὸ σῶμα του, κύριε Ἀρμάν, διώξτε αὐτὴ τὴ γυναῖκα, πετᾶτε τὰ χρήματά της κατὰμουτρα, κι' ὕστερα, αὐτοκτονήστε... Γιατί ἡ γυναῖκα αὐτὴ σκότωσε τὸν πατέρα σας...

Καὶ ὁ γέρος στρατιώτης ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ καπνιστηρίου ἄπλωσε ὕστερα τὸ χέρι του πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ὁ νέος εἶδε τὸ πτώμα τοῦ πατέρα του, ποὺ ὁ Σάρλ τὸ εἶχε σύρει στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ δωματίου... Τότε ὁ γυιὸς τοῦ συνταγματάρχου κατελήφθη ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη μανία. Πῆρε τὸ πορτοφόλι, ποὺ ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι τὸ εἶχε ἀφήσει πάνω στὸ τραπέζι καὶ τῆς τὸ πέταξε στὰ πόδια.

— Φευγᾶτε, κυρία μου, φευγᾶτε! τῆς φώναξε ἄγρια.

— Ὁχι, ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ἀνιὲς σὰν τρελλή. Δὲν θὰ φύγω. Κι' ἀφοῦ θέλεις νὰ πεθάνῃς, ἔ, λοιπὸν, θὰ πεθάνουμε μαζί!

Καὶ προτοῦ προφθάσῃ ὁ νέος νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι ἄρπαξε ἓνα περιστροφὸ, ἀκούμπησε τὴν ἄκρη

του στο στήθος της και πίεσε τη σκανδάλη... Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός, καὶ ἡ ἐκδικήτρια κύλισε κατὰ γῆς νεκρή!

Τὴν ἴδια στιγμή, κι' ἐνῶ ὁ Ἀρμάν ἔπαιρνε τὸ δεύτερο περίστροφο κι' ἐτοιμαζόταν ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά της, δυὸ καινούργια πρόσωπα ὤρμησαν στὸ μοιραῖο ἐκεῖνο δωμάτιο. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν ὁ λόρδος Γ... καὶ τὸ ἄλλο, περιττὸ νὰ λεχθῇ, ἦταν ἡ Φοῦλμεν.

Ἡ χορεύτρια ὤρμησε, ἄρπαξε τὸ περίστροφο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἀρμάν, καὶ τοῦ φώναξε:

— Τὸ χρέος σας πληρώθηκε!

Καὶ προσέθεσε δείχνοντας τὸ πτώμα:

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀπέδωσε δικαιοσύνη στὸν ἑαυτὸ της καὶ μὲ ἀπήλλαξε ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ κάνω ἕνα ἐγκλημα. Γιατὶ βρισκόμενοι ἐδῶ, Ἀρμάν, γιατί βρισκόμενοι ἐδῶ, ἐγὼ ποὺ σὲ προστατεύω ἐδῶ καὶ τόσον καιρὸ. Καὶ ἂν ἐσὺ σκοτωνόσουν, θὰ τὴν σκότωνα ἐγώ, μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι...

— Κυρία μου, μουρμούρισε ὁ νέος θλιμμένος, μοῦ σώσατε τὴν τιμὴ, καὶ ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά σας γι' αὐτό... μὰ θὰ θελήσετε νὰ ὀλοκληρώσετε τὸ ἔργο σας, δὲν εἶναι ἔτσι, Φοῦλμεν; Θὰ φανῇτε ἀφοσιωμένη καὶ καλὴ ἴσαμε τὸ τελευταῖο λεφτό, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Πές μου, Ἀρμάν, τί πρέπει νὰ κάνω, εἶπε μὲ συγκίνηση ἡ χορεύτρια. Καὶ σοῦ δίνω τὸν λόγο μου πὼς θὰ ἐκτελέσω ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν μοῦ ζητήσης...

— Δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε! ἔκανε ὁ νέος. Ἀφῆσέ με νὰ πεθάνω.

— Νὰ πεθάνῃς!

— Ναί... πρέπει νὰ πεθάνω!

— Νὰ πεθάνῃς, ἐσύ; Ὅταν λάμπουν τὰ νειάτα σου, ὅταν ἔχῃς μπροστά σου τὸ πιὸ λαμπρὸ μέλλον... θέλεις νὰ πεθάνῃς;

— Εἶμαι ἀτιμασμένος! εἶπε ὁ νέος μὲ σπαραγμό. Τὸ μέλλον μου, Φοῦλμεν, θὰ εἶναι δηλητηριασμένο ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση τοῦ δυστυχισμένου πατέρα μου ποὺ ὑπῆρξε τόσον ἔνοχος καὶ γιὰ τὸν ὁποῖο ἱκετεύω τὸν Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ...

— ὦ! φώναξε ἡ Φοῦλμεν, ποὺ ξέσπασε τώρα σὲ λυγμούς.

τοὺς ὁποίους μὲ κόπο εἶχε συγκρατήσει ἴσαμε κείνῃ τῇ στιγμή.

Ὁ Ἀρμάν πῆρε τότε τὸ χέρι τῆς Φοῦλμεν καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του μουρμουρίζοντας:

— Θεέ μου, τί ἀχάριστος ποὺ ὑπῆρξα καὶ τί τρελλός!

Ὑστερα, γυρνώντας πρὸς τὸν Ἀγγλο, εἶπε ὁ νέος:

— Μυλόρδε, θὰ μὲ συγχωρήσετε ἄραγε γιὰ τὰ ὅσα σὰς εἶπα ὅταν ἐσεῖς προσπαθούσατε νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ τὰ νύχια αὐτῆς τῆς γυναίκας;

Ὁ εὐγενικὸς λόρδος ἔκανε τότε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ μπρός. ἔβαλε τὸ χέρι του πάνω στὸν ὤμο τοῦ νέου, καὶ μὲ φωνὴ βαθειά, σιγανή, θλιμμένη, ποὺ εἶχε ἕνα τόνο ἐπιβολῆς, εἶπε:

— Νέε μου φίλε, ἀκοῦστε με καλά. Εἶμαι γέρος καὶ ἔμαθα εἰς βάρος μου τὴν ἐπιστήμη τῆς ζωῆς! Λοιπόν, ἀφήστε με νὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλή. Δὲν πεθαίνει κανεὶς σὲ ἡλικία εἴκοσι ἔξ χρονῶν, γιατί εἶχε ἕνα πατέρα ἔνοχο καὶ γιατί καταστράφηκε. Ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι δίκαιος καὶ καλός, στέλνει σὲ ὅσους δὲν ἔχουν οὔτε περιουσία, οὔτε τιμὴ, μιὰ καινούργια τιμὴ καθὼς καὶ μιὰ ἐλπίδα γιὰ μιὰ καινούργια περιουσία. Τὴν διπλὴ αὐτὴ ἐλπίδα τὴν περικλείει μιὰ μονάχα λέξη: ἡ ἐργασία!

— Ἀ! φώναξε ὁ νέος μὲ φωνὴ καινούργια, ἀλλαγμένη, ἔχετε δίκην μουλόρδε.

Ὁ λόρδος ἐξακολούθησε:

— Ἀνῆκετε σὲ μιὰ χώρα ποὺ τὰ παιδιά της εἶναι παλληκάρια καὶ ποὺ ξέρεи νὰ τιμᾷ τὴν ἀνδρεία περισσότερο ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὴ δόξα. Χιλιάδες ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς πατρίδος σας πολεμοῦν στίς τέσσαρες ἅκρες τῆς οἰκουμένης, χιλιάδες ἄνθρωποι χύνουν κάθε μέρα τὸ αἷμα τους γιὰ ἕναν εὐγενικὸ σκοπό...

Ὁ Ἀρμάν ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἐνθουσιασμό καὶ εἶπε κατόπιν στὸ λόρδο Γ...

— Ἐλᾶτε μαζί μου, ἐλᾶτε τώρα ἀμέσως! Πηγαίνω νὰ καταταχθῶ στὸν ἀποικιακὸ στρατό!

Ἡ Φοῦλμεν, μὲ μιὰν ἐκφραση ἄφανης χαρᾶς στὸ ὥραῖο τοῦ πρόσωπο, καὶ ὁ γέρο Σάρλ ἐκλαιγε ἀπὸ τὴ χαρὰ του...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΟΡ ΤΩΝ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΘΑΝΕΡΩΣΤΗΜΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πέντε μέρες μετά τὰ τραγικά περιστατικά πού διηγηθήκαμε, περιστατικά πού επέπρωτο νὰ τερματίσουν τὴν αἱματηρὰ σταδιοδρομία τῆς μαρκησίας Ἀνιὲς ντὲ Λασύ, τῆς γυναικας πού μὲ τὸ ὄνομα «ἡ κυρία μὲ τὸ μαῦρο γάντι» εἶχε ἐνσπείρει τὸν τρόπο σ' ὁλόκληρο τὸ Παρίσι καὶ εἶχε ἀφήσει αἱματωμένα ἵχνη ἀπ' ὅποιο μέρος κι' ἂν πέρασε, ἓνα βαπόρι ἐτοιμαζόταν στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας γιὰ νὰ σαλπάρῃ. Ἦταν ἡ ὥρα δέκα τὸ πρωῒ καὶ ἡ κίνηση βρισκόταν στὸ κατακόρυφόν της.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα ταξειδιωτικὸ ἀμάξι κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν, πέρασε, στὸν καλπασμὸ τῶν ἀλόγων του, τοὺς δρόμους τῆς Μασσαλίας καὶ ἦρθε καὶ στάθμευσε στὸ μέρος ἀκριβῶς ἐκεῖνο τοῦ λιμανιοῦ ὅπου ἦταν ἀραγμένο τὸ βαπόρι.

Ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο κατέβηκαν τρία ἄτομα: δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα. Προχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἀμίλητοι πρὸς τὴν ἀποβάθρα κι' ἔρριξαν ἓνα βλέμμα στὸ βαπόρι, τοῦ ὁποίου οἱ καπνοδόχες ἄφηναν νὰ ξεφεύγῃ ἓνας πυκνὸς μαῦρος καπνός. Κι' ὕστερα, κοίταξαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο τόσο παράξενα, τόσο ἀλλόκοτα...

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους ἄνδρες ἦταν ὁ λόρδος Γ... ὁ τέλειος ἐκεῖνος εὐπατρίδης, ὁ πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος, πού ἀπὸ ἀγάπη εἶχε δεχθῇ νὰ ὑπηρετήσῃ μιὰ ἄλλη ἀγάπη, ἀντίθετη στὴ δική του, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε φερθῇ σὰν ἓνας ἀληθινὸς ἱππότης τῇ στιγμή πού ἡ γυναῖκα πού τὴν ἀγαποῦσε τοῦ ζητοῦσε τὴ βοήθειά του. Ὁ ἄλλος πάλι ἦταν ἓνας νεαρὸς στρατιώτης πού φοροῦσε τὴν ἀπλή στολὴ τῶν ἀφρικάνων σπαχίδων, τὸ κόκκινο παντελόνι μὲ τὴν γαλάζια μπλουζά.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ νεαρὸς στρατιώτης, ὁ χθεσινὸς ἐκατομμυριοῦχος, ὁ αὐριανὸς ἥρωας, ἦταν ὁ Ἀρμάν, ὁ γιὸς τοῦ συνταγματάρχου Λεόν, τὸν ὁποῖον εἶχαν συνοδεύσει ἡ Φοῦλμεν καὶ ὁ λόρδος Γ... προτοῦ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀφρική, ὅπου θὰ ὑπηρετοῦσε σὰν ὁ πιὸ ἀφανὴς καὶ ὁ πιὸ ἄγνωστος στρατιώτης.

Ἐνα βαρκάκι ξεκίνησε ἀπὸ τὸ βαπόρι καὶ σὲ λίγο ἦρθε καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὴν προκυμαία. Ὁ λόρδος Γ... βοήθησε τὴ Φοῦλμεν νὰ πηδήσῃ στὸ βαρκάκι, ἐπήδησε δὲ κατόπιν κι' ὁ ἴδιος μὲ ὁλότελα νεανικὴ ὁρμή. Ὑστερα κατέβηκε καὶ ὁ Ἀρμάν, πού κρατοῦσε στὸ δεξί του χέρι τὸ χέρι τῆς Φοῦλμεν καὶ στὸ ἀριστερό του τοῦ λόρδου.

Οἱ ναῦτες ἄρχισαν τότε νὰ λάμπουν καὶ τὸ βαρκάκι σὲ λίγο βρισκόταν πλάι στὸ βαπόρι. Οἱ τρεῖς ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἀνέβηκαν τὴν ξύλινη σκάλα, πού ἀμέσως κατόπι σηκώθηκε.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ βαπόρι σήκωσε τὴν ἄγκυρά του, ὁ ἑλικὰς του ἄρχισε νὰ προκαλῇ γλαυκοὺς ἀναβρασμοὺς στὸ πράσινο νερὸ τοῦ λιμανιοῦ, καὶ τὸ βαπόρι ξεκίνησε ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τὴ Μασσαλία μὲ τρεῖς στριγγλὲς σφυριξίες.

Ὁ Ἀρμάν ἐξακολουθοῦσε νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τὰ χέρια τοῦ λόρδου καὶ τῆς Φοῦλμεν. Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, πού τοὺς ἔνωνε τόσο ἀγνὸ αἶσθημα, κουβέντιασαν ἔτσι μιὰ ὁλόκληρη ὥρα. Ὁ νέος εἶχε καταληφθῇ τῶρα ἀπὸ τὴ συγκίνηση ἐκείνη πού πιάνει ὅσους βλέπουν τίς ἀκτὲς τῆς πατρίδας τους νὰ σβύνουν σιγὰ-σιγὰ στὸν ὀρίζοντα καὶ νὰ προβάλουν τοὺς νὰ σβύνουν σιγὰ-σιγὰ στὸν ὀρίζοντα καὶ νὰ προβάλουν τὸν ἀχνὰ φαντάσματα, χωρὶς νὰ ξέρουν ἂν πρόκειται νὰ ξαναδοῦν τίς ἀγαπημένες αὐτὲς ἀκτὲς. Μὰ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἦταν λιγώτερο συγκινημένοι ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ἡ Φοῦλμεν μὲ κόπο κατῶρθωνε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της στὴν ἰδέα πὼς ὁ ἄντρας πού τόσο πολὺ τὸν ἀγαποῦσε ἔφευγε γιὰ ἓνα ἀτελείωτο ταξειδί ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἦταν ἄγνωστο ἂν θὰ ἐπέστρεφε ποτέ. Κι' ὁ λόρδος πάλι στεκόταν πλάι στὴν κουπαστή, θλιμμένος καὶ ἀμίλητος ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πού ὑπέφεραν πᾶρα πολὺ στὴ ζωὴ τους.

Ξαφνικά τὸ βαπόρι ἔκοψε τὴν ταχύτητά του, ξέρασε κύματα

από μαύρους καπνούς προς τὸν γαλανὸ οὐρανὸ τῆς Μεσογείου. Τότε παρουσιάστηκε ὁ δευτέρος πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος ἀποτενόμενος στὸν Ἀγγλο εὐπατρίδη, εἶπε:

— Μυλόρδε, πρέπει νὰ κατέβετε... Ἔχουμε ἀνοιχτὴ ἀρκετά, κι' ἂν προχωρήσουμε ἀκόμα θὰ σὰς εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ φθάσετε στὴ στεργιά μὲ τὴ βάρκα.

— Καλά! ἀπάντησε ὁ λόρδος.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν Ἀρμάν, πρόσθεσε:

— Ἀντίο, λοιπὸν, ἀγαπητέ μου φίλε. Καὶ τοῦ ἔσφιξε μὲ ζέση τὰ δυὸ του χέρια.

— ὦ, ὄχι ἀκόμα! εἶπε ὁ νέος. Καθῆστε ἀκόμα πέντε λεπτά μαζί μου! Μόνο πέντε λεπτά, καὶ ὕστερα φεύγετε.

— Ὅχι, δὲν θὰταν σωστό! ἐπενέβη ὁ πλοίαρχος. Ἦδη βρισκόμαστε ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ ὁ μυλόρδος θὰ διατρέξῃ κίνδυνον ἐπιστρέφοντας μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ βαρκάκι!

— Ἀντίο τότε! μουρμούρισε ὁ Ἀρμάν, γεμίζοντας μὲ φιλιὰ τὸ ἀδύνατο καὶ κάτασπρο χεράκι τῆς Φοῦλμεν.

— Ἀντίο, ἔκανε ἡ χορεύτρια, μὰ συγκρατώντας τώρα τοὺς λυγμούς της... Ἀντίο, Ἀρμάν, πολυαγαπημένε μου Ἀρμάν!

— Ἔχε θάρρος, παιδί μου! τῆς μουρμούρισε στ' αὐτὶ ὁ λόρδος Γ... παίρνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ὀδηγώντας τὴν πρὸς τὴ σκάλα, ποὺ οἱ ναῦτες τὴν εἶχαν κατεβάσει.

Ὁ βαρκάρης περίμενε ἔτοιμος στὴ βάρκα του. Ὁ λόρδος Γ... καὶ ἡ Φοῦλμεν ἀπεχαιρέτισαν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὸν Ἀρμάν καὶ κατέβηκαν. Τὸ σχοινὶ ποὺ συγκρατοῦσε τὴ βαρκοῦλα λύθηκε καὶ αὐτὴ ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ πάνω στὰ κύματα.

Ὁ βαρκάρης σήκωσε τὸ μικρὸ κάτασπρο πανάκι, κάθησε ὕστερα στὸ τιμόνι καὶ πῆρε τὴν κατεύθυνση τῆς Μασσαλίας. Καὶ τὸ βαπόρι ἀνοίχτηκε τώρα ὀλότελα στὸ πέλαγος, ἐξακολουθώντας τὸν δρόμο του πρὸς τὴ μακρινὴ Ἀφρικὴ.

Ἡ Φοῦλμεν καὶ ὁ λόρδος ἔμειναν ὥρα πολλὴ ὀρθιοὶ μέσα στὴ βάρκα, ἔχοντας τὰ βλέμματά τους στυλωμένα πρὸς τὸ βαπόρι ποὺ ἀπομακρυνόταν ὀλοένα, προσπαθώντας νὰ ξεχωρίσουν, τὸ κόκκινο πηλίκιο τοῦ φίλου τους.

Καὶ ἐπὶ τέλους τὸ καράβι ἐξαφανίστηκε στὸν ὀρίζοντα, ἀφύροντας πίσω του μιὰ γραμμὴ ἀπὸ κατὰμαυρο καπνὸ ποὺ πρὸ βάλλε πάνω στὸ γαλάζιο φόντο τοῦ στερεώματος.

— Φοῦλμεν παιδί μου, εἶπε τότε ὁ λόρδος, δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Παρίσι.

— Ποῦ θὰ πᾶμε λοιπὸν; ρώτησε ἡ νέα μὲ ἀδιαφορία ἐνῶ δυὸ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ ὁμορφα μάτια της.

— Θὰ πᾶμε στὴ Μάλτα! εἶπε ὁ λόρδος μὲ φωνὴ ποὺ πρὸδινε μιὰ συγκίνησι ὀλότελα ἀσυνήθιστη στὸν ψυχραῖμο ἐκεῖνον ἄνθρωπο.

— Στὴ Μάλτα; Τὶ νὰ κάνουμε στὴ Μάλτα ἀπόρησε ἡ νέα.

— Θὰ πᾶμε στὴ Μάλτα, γιατί ἡ Μάλτα ἀνήκει στὴν Ἀγγλία, καὶ θέλω νὰ σὰς παντρευθῶ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος μου.

— Νὰ μὲ παντρευθῆτε, εἶπατε; ρώτησε ἡ Φοῦλμεν μὲ ἓνα εἶδος τρόμου. Μὰ σκεφθήκατε τὴ σημασία τῶν λέξεών σας;

— Παιδί μου, ἀπάντησε ὁ Ἀγγλος μ' ἓνα μελγχολικὸ χαμόγελο, θέλω νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὸ τί ἀξίζεις, θέλω νὰ σβύσω τὸ θορυβῶδες σου παρελθὸν δίνοντάς σου τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσία μου...

Ἡ Φοῦλμεν ἦταν φανερό πὼς δὲν καταλάβαινε τί ἐννοοῦσε ὁ συνομιλητής της. Καὶ τότε ὁ ὑπέροχος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τῆς ἐξήγησε:

— Ὁ Ἀρμάν μποροῦσε ν' ἀγαπᾷ τὴν ἐρωμένη τοῦ λόρδου Γ... Ἐγώ, ὅμως, τώρα θέλω ὁ Ἀρμάν νὰ μὴν παντρευθῇ τὴν ἐρωμένη μου, ἀλλὰ τὴ χήρα μου!

— Ἀ! φώναξε ἡ Φοῦλμεν χλωμιάζοντας, τρελλαθήκατε, φίλε μου;... Τὴν χήρα σας; Θέλετε ὥστε νὰ πεθάνετε;

— Ἦσυχάστε, Φοῦλμεν, ἀπάντησε ὁ λόρδος. Δὲν πρόκειται ν' αὐτοκτονήσω. Μοῦ μένει ἀκόμα λίγη ζωὴ. Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ γιατρός μου μοῦ εἶπε πὼς ἡ καρδιακὴ πάθησι ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὑποφέρω θὰ μοῦ ἀφήσῃ ἀκόμα τέσσαρα-πέντε χρόνια ζωῆς. Σὲ πέντε χρόνια ὁ Ἀρμάν θὰ εἶναι ἀξιωματικὸς καὶ παρασημοφορημένος. Καὶ

Ὁ φάκελλος ἐκεῖνος περιεῖχε ἓνα ἀγγελτήριο πού ἀνήγειλε στοὺς λοχαγούς Ἀρμάν Λεόν τὸ θάνατο τοῦ λόρδου Γ... ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποθάνει στὴν Ἰταλία ἀπὸ μιὰ καρδιακὴ κρίση.

Μέσα, ὅμως, στὸν ἴδιο ἐκεῖνο φάκελλο ὑπῆρχαν ἀκόμα μιὰ ἐπιστολὴ καὶ μιὰ διαθήκη τὲς ὁποῖες ὁ Ἄγγλος εὐπατρίδης τὲς εἶχε γράψει λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του:

Ἡ διαθήκη καθόριζε ὡς γενικούς κληρονόμους τῆς περιουσίας του λόρδου Γ..., τὴν χήρα του λαίδη Γ... καὶ τὸν λοχαγὸ Ἀρμάν Λεόν.

Καὶ νὰ τί ἔλεγε ἡ ἐπιστολή:

«Νεαρό μου φίλε

Ἡ Φοῦλμεν σὰς ἀγαποῦσε, καὶ θαρρῶ πὺς τώρα ἀγαπᾶτε κι' ἐσεῖς τὴ Φοῦλμεν. Μὰ ἡ Φοῦλμεν δὲν ὑπάρχει πιά. Ἐχει παραχωρήσει τὴ θέση της στὴν λαίδη Γ..., ἡ ὁποία τὴ στιγμή πού ἐσεῖς θὰ διαβάζετε αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ ἔχη ἀνάγκη ἐνὸς προστάτη.

Ἐπιθυμῶ ἐσεῖς νὰ εἰσθε αὐτὸς ὁ προστάτης. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀρνηθῆτε τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν στοὺς νεκροὺς φίλους σας.

Ο ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ΛΟΡΔΟΣ Γ...»

Κι' ἔτσι σὰν ἀληθινὸς ἐγγλέζος πού ξέρει νὰ ἐκτιμῇ, καὶ στὲς πιὸ τραγικὲς ἀκόμα στιγμές, τὴν ἀξία τοῦ «χιοῦμορ», ὁ πρῶτος ἄντρας τῆς Φοῦλμεν τελείωνε μ' ἓνα μακάβριο ἀστεῖο τὸ γράμμα αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖο κλείνει καὶ ἡ ἱστορία μας...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΤΕΛΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Διασκευή ἀπὸ τὸ γαλλικὸ
κ. Α. ΠΗΝΙΑΤΟΓΛΟΥ

Εἰκονογράφηση κειμένου
κ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

Τὸ ἐξώφυλλο ὀφείλεται στὸν
κ. Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,"

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ν. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ
ΠΡΩΤΟΝ

ΜΑΪΟΣ 1935

ΤΕΥΧΟΣ
ΠΕΜΠΤΟΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ...

...Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑΪΓ

Ἀνάμεσα στοὺς «κλασσικοὺς» τοῦ περιπετειώδους μυθιστορήματος, ὁ Πονσόν ντε Τεράιγ, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι» διτι καίτοι νὰ διεκδικήσῃ μιὰ ἀπὸ τὲς πιὸ ξεχωριστὲς θέσεις. Ἀντίθετα ὅμως ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τῆς Ἀγγλικῆς σχολῆς τοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, πού ἀκολουθώντας τὸν Κόναν Ντόυλ παρουσιάζουν κατὰ προτίμηση ὡς ἥρωα ἐναντὶ ἀστυνομικό, ἡ Γαλλικὴ ὡς ἥρωα ἐναντὶ μ' αὐτὴ ὁ Πονσόν ντε Τεράιγ ἡρωοποιεῖ τοὺς κακούργους.

Εἰδικῶς γιὰ τὸν συγγραφέα αὐτὸν μένει κανεὶς ἀληθινὰ κατάπληκτος μπροστὰ στὸν πλοῦτο τῆς φαντασίας του, χάρις στὴν ὁποία κατάρθωσε νὰ γράψῃ ἑκατὸν πενήντα ὁγκώδεις τόμους. Ὁ Πονσόν, τὸν ὁποῖον θὰ φανταζόταν κανεὶς ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του σὰν ἓνα φοβερό καὶ τρομερὸ τυχοδιώκτη, ἦταν κατὰ βάθος ἓνας καλύτερος ἄνθρωπος, πού πέρασε μιὰ δολοφονία ἡρεμῇ ζωῇ. Περνοῦσε τὸν περισσότερον καιρὸ τοῦ δουλεύοντας καὶ στὸ γράψιμό του ἦταν ἀρκετὰ ἀπρόσεκτος. Ἔτσι ἔπαθε ἀρκετὲς γκάφες, πού μερικὲς ἀπ' αὐτὲς παρέμειναν μνημειώδεις. Στὸν Πονσόν ὀφείλεται ὁ κλασσικὸς πιά ἀκόλουθος ὁφείλεται: «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μαργαρίτης: «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε μιὰ προφορὰ μισοαγγλική, μισοῖσπανική, ἀπὸ τὴν ὁποία καταλάβαινε κανεὶς πὺς ἦταν Βραζιλιανός!» Ἐπίσης σ' αὐτὸν ὀφείλεται τὸ παροιμιώδες: «Ἄ! ἄ! ἀνέκραξε... πορτογαλλιστί!» Ἄλ-

λοτε πάλι ὁ ἀπρόσεκτος συγγραφεὺς παρουσίασε ἓναν ἥσυχο σακάτη μὲ κομμένα καὶ τὰ δυὸ πόδια καὶ τὰ δυὸ χέρια, πού καθόταν κι' ἔγραφε ὁ ἴδιος ἓνα ἐρωτικὸ γράμμα σὲ μιὰ μαρκησία! Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Πονσόν ἦταν τέτοια πού ὄχι σπανίως τοῦ συνέβαινε νὰ σκοτώσῃ ἓνα ἥρωά του, νὰ τὸ ξεχνᾷ σὲ λίγο καὶ νὰ τὸν ξαναεμφανίσῃ ὁλοζώντανο ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες. Γιὰ τὸν Πονσόν ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθο χαριτωμένο ἀνέκδοτο: Κάποτε τσακώθηκε μὲ τὸν σπιτονοικοκύρη του κα-

ποιον Γκραπιγιάρ. Τὴν ἐπομένη τοῦ τσακώματος ὁ Πονσόν ἔβαλε τὸν Γκραπιγιάρ σὲ μιὰ ἐπιφυλλίδα πού ἔγραφε ὅπου τὸν παρουσίασε μὲ τὰ πιὸ μαύρα χρώματα. Ἐπὶ ἓνα μῆνα ὁ ἄτυχος σπιτονοικοκύρης διάβαζε τὸ μυθιστόρημα ὅπου ὁ Πονσόν τὸν περνοῦσε σὲ γενεὲς δέκα τέσσερες. Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὰ δικαστήρια καὶ ὁ

Πονσόν καταδικάστηκε νὰ τοῦ πληρώσῃ μιὰ γερὴ χρηματικὴ ἀποζημίωση.

Τὸ ἔργο τοῦ Πονσόν ντε Τεράιγ —πού ὡς ἀριστοτέλειό του θεωρεῖται ἡ «Κυρία μὲ τὸ Μαῦρο Γάντι» πού δίνουμε στὸ τεῦχος αὐτὸ τῶν «Τυχερῶν Βιβλίων» — ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ τὸ «Ροκαμβόλ» του στάθηκε ὁ πρόδρομος τῶσων ἄλλων κακούργων πού ἡρωοποιήθηκαν ἀπὸ ἄλλους συγγραφεῖς: τὸν Φαντομά, τὸν Ζαλαμόρε, τὸν Ζιγκομάρ, τὸν Σερί-Μπιμπὴ καὶ τὸν Ἀρσὲν Λουπέν.

V. V.

Ἡ παρακάτω ἱστορία ἔγινε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου Πολέμου.

Μιά Πολωνέζα κόμησσα, πασίγνωστη στὴ κοσμικὴ κοινωνία τοῦ Παρισιοῦ, δέχτηκε ἓνα πρωτὶ, στὸ μέγαρό της τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἀγνώστου, χλωμοῦ, κουρασμένου, τσακισμένου κυριολεκτικῶς. Οἱ ὑπηρεταὶ τῆς κομῆσσης μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ μῆνι στὸ μέγαρο, μὰ μπροστὰ στὴν ἐπιμονή του γιὰ νὰ δῇ τὴν κόμησσα ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἐνώπιον της.

Ἡ ἀριστοκράτισσα τὸν κοίταξε καλὰ-καλὰ καὶ τὸν ρώτησε τί ἤθελε. Τότε αὐτὸς τῆς εἶπε ποιὸς ἦταν: ἦταν ὁ ἀμαξῆς τὸν ὁποῖον εἶχε ἡ κόμησσα στὴ Βαρσοβία, πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Ὁ δυστυχισμένος ἔ-κεινος, ἀφοῦ πολέμησε τρία χρόνια ὡς Ρώσος στρατιώτης, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους καὶ ῥίχτηκε στὶς φυλακές. Σὲ λίγο, ὅμως, κατόρθωσε μὲ χίλια βάσανα νὰ δραπετεύσῃ, πῆγε στὴν Πολωνία καὶ τώρα ἐρχόταν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ δώσῃ στὴν κόμησσα εἰδήσεις ἀπὸ τὴν πατρίδα της. Ἀποκλεισμένη ὅπως ἦταν στὸ Παρίσι ἡ κόμησσα ἀγνοοῦσε ἀπολύτως τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ δικοὶ της, καὶ σὲ ποιανοῦ χέρι εὗρισκοντο τὰ κτήματά της.

Εὐτυχῶς, κυρία κόμησσα, εἶπε ὁ ἀμαξῆς, δὲν ἔχω τίποτε τὸ σπουδαῖο νὰ σᾶς ἀναγγείλω... τίποτε τὸ ἐξαιρετικό... ὅλα εἶναι ἐν τάξει... ναι... ἅ! ἔχασα μόνο νὰ πῶ στὴν κυρία κόμησσα πὼς τὸ σκυλάκι τῆς κ. κόμησσας ὁ χαριτωμένος μπουμπι ψόφησε.

— Τί μοῦ λές, Λαδίσλαε; φώναξε ἡ κόμησσα. Τὸ σκυλάκι μου ψόφησε; — ἔγω πού τὸ ἀγαποῦσα τόσο πολὺ! Τὸ καῦμενοῦ!... Ἀπὸ τί ψόφησε;

— Φαίνεται πὼς ἔφαγε καμένο κρέας ἀλόγου... ἔπαθε δηλητηρίαση... ἔτσι εἶπε τοῦλάχιστον ὁ κτηνίατρος.

— Καμένο κρέας ἀλόγου; Καὶ ποῦ τὸ βρῆκε αὐτὸ τὸ κρέας;

— Νά, ὅταν κἀκαν οἱ σταῦλοι τῆς κυρίας κομῆσσης φαίνεται πὼς κἀκαν μαζί καὶ ὅλα τὰ ἀλόγα...

— Κἀκαν οἱ σταῦλοι μου; τὰ ἀλογά μου; Κι' ἐσύ πού μοῦ εἶπες πὼς δὲν συνέβηκε τίποτα. Πὼς ἔγινε Θεούλη μου, αὐτὸ τὸ μεγάλο κακὸ;

— Μά, ἀπλούστατα, ἡ φωτιά τοῦ πύργου τῆς κυρίας κομῆσσης μεταδόθηκε στοὺς σταύλους... Κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν πυροσβέσται, ὅλα ἔγιναν στάχτη.

— Ὅστε κἀκε καὶ ὁ πύργος μου; φώναξε ἡ κόμησσα. Ἀσφαλῶς αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι οἱ Γερμανοὶ θὰ τοῦβαλαν τὴ φωτιά!

— Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἔκανε ὁ ἀμαξῆς, γιὰ τὴν φωτιά αὐτὴ δὲν φταῖνε οἱ Γερμανοί. Τὸ κακὸ ἦλθε ἀπὸ τὴ λαμπάδα πού ἀναβε μπροστὰ

στὸ φέρετρο τῆς μητέρας τῆς κυρίας κόμησσας... Ἀπὸ τὴν λαμπάδα, πῆραν φωτιά τὰ πένθιμα κρέπια... καί...

— Πὼς; φώναξε ἑξαλλή ἡ κόμησσα, ἡ μητέρα μου; ἡ μητέρα μου... — Ναι... ἡ μητέρα τῆς κυρίας κομῆσσης πέθανε ἀπὸ τὴ θλίψη της ὅταν πληροφορήθηκε τὴν ἀπαγωγὴ τῆς κόρης τῆς κυρίας κομῆσσης ἀπὸ μιὰ διμοιρία βάνασων κοζάκων...

Κι' ὁ πιστὸς ὑπηρετής, χαμογελώντας ἱκανοποιημένα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ γιὰ τὶς εἰδήσεις πού μετέδωκε στὴν κυρία κόμησσα, προσέθεσε:

— Κατὰ τὰ ἄλλα, ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ κυρία κόμησσα, ὅτι ἐπικρατεῖ ἀπόλυτος τάξις καὶ ἡρεμία!

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΓΑΖΙΑ

Πίσω ἀπὸ τὴ μικρὴ πορτοῦλα
Μιά κοπέλλα λυγρὴ
Κρύβεται, νὰ μὴ τὴ δῶνε
Πὼς τὸν Γιάννη καρτερεῖ.

Καὶ μοσχοβολάει ὁ δρόμος
Καὶ μενολοῦν ὁ διαβάτης:
— Κάπου ἐδῶ θᾶνε γαζία
Καὶ σκορπᾶ τὴ μυρωδιά της.

Ι. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Γιὰ νὰ εἰσθε... μάντης!

Λέτε σὲ κάποιο φίλο σας: «Βάλε στὸ νοῦ σας ποιὰ ὥρα θὰ σηκωθῇς τὸ πρωί, καὶ ἐγὼ θὰ τὴν μαντέψω». Βγάξτε τότε τὸ ρολόι σας κι' ἄς υποθέσουμε πὼς ἡ ὥρα εἶναι 9. Βάλετε τώρα μὲ τὸ νοῦ σας στὸ 9 τὴν ὥρα πού σκεπτεσθε νὰ σηκωθῇτε, ἔπειτα στὸ 8 ἕναν ἀριθμὸ παραπάνω (ἂν δηλ. στὸ 9 λογαριάσατε 10, στὸ 8 θὰ λογαριάσατε 11) καὶ οὕτω καθεξῆς θὰ προχωρήσετε ἀνάποδα ἕως ὅτου νὰ φθάσετε, αὐξάνοντας ἀνὰ μίαν μονάδα, στὸν ἀριθμὸ 21. Τότε ρωτᾶτε: «Τί ἀριθμὸς βγαίνει;» Ἔστω ὁ ἀριθμὸς εἶναι 10. Αὐ-

τὸς δίνει καὶ τὴν ὥρα πού ὁ ἄλλος σκεπτεται νὰ σηκωθῇ. Ὁ ἀριθμὸς μέ- τοι τοῦ ὁποῖου θὰ προχωρήσῃ ἡ αὐξη- σις δὲν εἶναι αὐθαί- ρετος, εὐρίσκεται δὲ πάντοτε μὲ τὴν πρό- σθεση τοῦ 12 στὴν ὥ- ρα πού δείχνει τὸ ρο- λόι ἐκείνην τὴ στιγμὴ.

Οἱ μῆνες τῶν Ἀρχαίων Ἑλλή- νων. — Στὸ δικό μας Ἰανουάριο ἀντι- στοιχοῦσε ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς μῆνας Γαμηλιών. Καὶ ὕστερα ἀκολουθοῦσαν κατὰ σειράν: Ἀγθεστηριών, Ἐλαφη- βολιών, Μουνυχιών, Θαργηλιών, Σκι- ροφοριών, Ἐκατομβαιών, Μεταγει- τριών, Βοηδρομιών, Μανφιακτηριών, Πνανεπιών καὶ Ποσειδαιών.

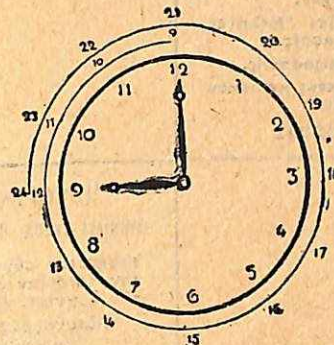
Οἱ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότη- τος. — Ἡ τυπογραφία ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Γερμανὸ Γουτεμβέργιο στὰ 1440. Τὸ τηλέφωνον ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Ἀ- μερικανὸν Γκράχαμ Μπέλλ, καὶ τὸ αὐτόματον τηλέφωνον ἀπὸ τὸν ἐπίσης Ἀμερικανὸν Στρώουερ. Ὁ τηλεγρ- αμικὸς ἀπὸ τὸν Ἀγγλὸν Μόρς. Ὁ αἰ- σιθηρὸδρόμος ἀπὸ τὸν Ἀγγλὸν Στή- βενσον. Ὁ φωνογράφος ἀπὸ τὸν Ἀ-

μερικανὸν Ἐδισον. Ἡ φωτογραφία ἀπὸ τὸν Γάλλον Νιέψ. Τὸ χλωροφόρ- μιον ἀπὸ τὸν Γερμανὸν Λήμπιχ. Τὸ ἀλεξικέραυνον ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν Φραγκλίνον. Ὁ ἀντιλυσσικός ὁρρὸς ἀπὸ τὸν Γάλλον Παστέρ. Τὰ σπέρτα ἀπὸ τὸν Γερμανὸν Κούμεριν. Ὁ ἡλεκ- τρικὸς ἀνελκυστήρ (ἀσανσέρ) ἀπὸ τὸν Γερμανὸν φὸν Σίμενς. Τὸ βαρόμετρο ἀπὸ τὸν Ἰταλὸν Τορική. Ἡ γραφο- μηχανή ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸν Μύλ. Ὁ δαμαλισμός (μπόλι) ἀπὸ τὸν Ἀγγλὸν Ἰέννερ. Τὰ ἡλεκτρικὰ τραίμ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς Σίμενς καὶ Χάλσκε. Ἡ κινίνη ἀπὸ τοὺς Γάλλους Πελλιὲ καὶ

Καβανιόν. Ὁ στυ- λογράφος ἀπὸ τὸν Γερμανὸν Ντρέσερ. Ἡ ραπτομηχανή ἀ- πὸ τὸν Ἀγγλὸν Ντῶνκον. Ἡ ξάχα- ρις ἀπὸ τεύτλα (κοκ- κιννογούλια) ἀπὸ τὸν Ἀγγλὸν Μάργκαρφ. Ἡ λινοτυπικὴ μη- χανή ἀπὸ τὸν Γερ- μανὸν Μερκενσάλερ.

Περιεργοὶ θά- νατοι. — Ὁ Ἀσιμέ- λεχ ἀλέστηκε ἀνά- μεσα σὲ δύο πέτρες. Ὁ Ἀβεσσαλὼμ κρε- μάστηκε ἀπὸ τὰ μαλ-

λιά σ' ἓνα δέντρο. Ὁ Γολιάθ σκοτώ- θηκε ἀπὸ τὴν σφενδόνα τοῦ Δαυὶδ. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας προνίστηκε ἀνά- μεσα σὲ δύο σανίδια. Ὁ Σαμφὼν πλά- κωθηκε ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ πού ὁ ἴδιος γκρέμισε. Ὁ Ἀκταΐων φαγώ- θηκε ἀπὸ τὰ σκυλιὰ του καὶ ὁ Διο- μήδης ἀπὸ τὰ ἀλογά του. Ὁ Ἀνα- κρέων πνίγηκε ἀπὸ ἓνα κουκούτσι στα- φυλιοῦ. Ὁ Αἰσχύλος σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ χελώνα πού ἔπεσε στὸ κεφάλι του. Ὁ Λαοκόων πνίγηκε ἀπὸ δύο φεῖδια. Ὁ Σοφοκλῆς πέθανε ἀπὸ χαρὰ γιατί βραβεύθηκε ἓνα ἔργο του. Ὁ Θερώ- νης πέθανε ἀπὸ μιὰ γροθιά. Καὶ ὁ Ἀρετίνος ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

“ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ,,
ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΝΙΚ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΝΕΑΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

“ΑΘΗΝΑΙ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

“Ο Βασιλεύς του περιοδικού τύπου
των Βαλκανίων.

Συνεργάται οί Κορυφαίοι Έλληνες
και ξένοι συγγραφείς.

Εικονογράφησις πρωτοφανής.
Πολύχρωμες εικόνες εκτός κειμένου
δια καντράκια.

ΘΑΥΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

“ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Τεράστιον σύγγραμμα περιλαμβάνον
την ιστορίαν όλων των εθνών από
των αρχαιοτ. χρόνων μέχρι σήμερον.

Εικονογράφησις πλουσιωτάτη.

Έμφάνισις πρωτοφανής.

Γράφεται επί τη βάσει των νεωτέρων
ιστορικών πηγών.

ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Τα άριστουργηματικώτερα μυθιστορήματα της παγκοσμίου λογοτεχνίας, εικο-
γραφημένα και εις πρωτοφανή διά την Ελλάδα έκδοσιν.

“Εκαστον ήριθμημένον βιβλίον συμμετέχει διά λαχνοῦ εις δεκαπενθήμερον από
της κυκλοφορίας του κλήρωσιν με κέρδη 400.000 Δρχ. έτησίως.

Τò έκτον βιβλίον θα κυκλοφορήσῃ περί τὰ μέσα Ιουνίου.

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ : Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

ΤΟ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ»

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΜΕ

1

ΜΙΑΝ

ΔΡΑΧΜΗΝ

Α' ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ **ΑΘΗΝΑΙ**
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΠΛΟΥΤΙΣΜΕ-
ΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ—ΘΑΥΜΑ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Β' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ
ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΤΟΥ ΚΟ-
ΣΜΟΥ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ

Γ' ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ
ΚΕΡΔΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ 300.000
ΕΝΝΕΑ ΕΙΔΙΚΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΔΓ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ

Δ' ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΚΕΡΔΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΔΡΧ. 300.000

Ε' ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΙΚΟ-
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΚΛΗΡΩ-
ΣΕΩΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ